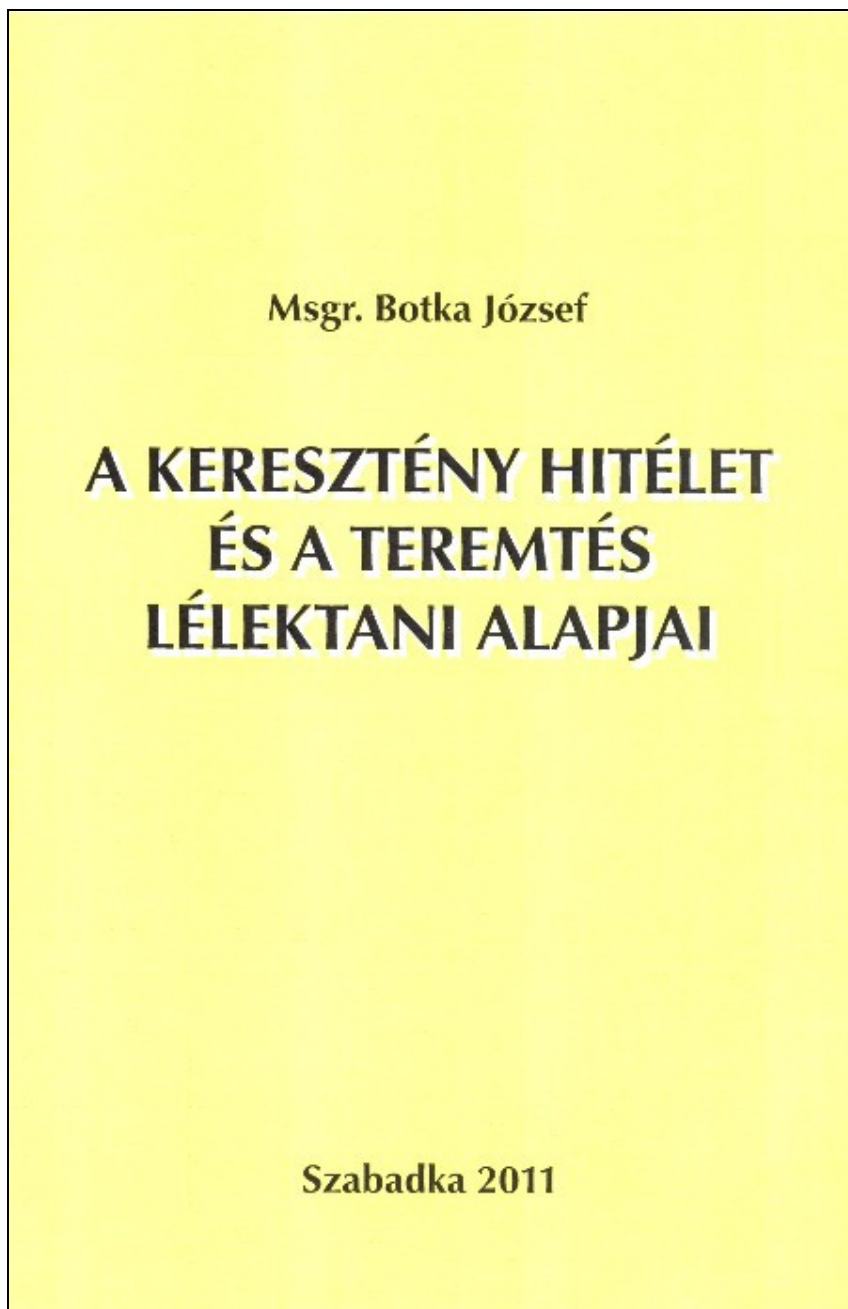

Botka József

A keresztény hitélet és a teremtés lélektani alapjai

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Msgr. Botka József

A keresztény hitélet és a teremtés lélektani alapjai

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2011-ben jelent meg Szabadkán, a szerző kiadásában, az ISBN 978-86-914543-0-2 azonosítóval. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Előszó.....	6
I. rész: Az Isten felismerése.....	7
1. Isten elfogadása a hitben.....	7
2. Az anyag és a lélek ütközőjén.....	8
3. A Teremtő.....	9
4. A teremtés lélektana.....	9
5. Az őskáosz.....	10
6. Egységben a világmindenséggel.....	11
7. A világteremtés lélekszerű.....	11
8. A lélek-világ feltárása.....	12
9. A lélek pszichológiai megindokolása.....	13
10. A szélsőségek és ellentétek világa.....	14
11. A világrend és a véletlen.....	14
12. A test és lélek.....	16
13. A matematika és az Isten.....	16
14. Az Isten és a teremtés hármassága.....	18
15. A tudomány feltárja a láthatatlan világot.....	20
16. A lélek és a világszemlélet.....	20
17. A lélek beteljesüléséig.....	21
18. A Teremtő Lélek és a fejlődés.....	22
19. Kezdetől az örökkévalóig.....	22
20. A halottak tisztelete.....	23
21. A világ nagy csodái.....	24
II. rész: Az ember keresi az Istent.....	25
1. A lélektani alapok Istenhez vezetnek.....	25
2. A világrend nem tagadható.....	25
3. A világ ádventje.....	26
4. A láthatóból a láthatatlan világig.....	27
5. A Szentlélek és a világ-fejlődés.....	28
6. Áttekintés az új világba.....	29
7. A lélek és az egészség.....	30
8. A lélek kora.....	31
9. Új húsvét és pünkösd.....	31
10. Az ember a jövő távlatában.....	32
11. A szertartások örökkévalókra utalnak.....	32
12. A kereszténység Isten eszköze.....	33
13. A mulandó és örök élet.....	34
14. A lélekfogékonyság.....	35
15. Lélekgazdagság.....	36
III. rész: A kapcsolatok Istennel.....	38
1. Az első mosoly az ég felé.....	38
2. Az Istenhez vonzó ösztön.....	38
3. Az isteni szó terjedése.....	39
4. Az életösztön.....	40

5. Kapcsolat a lélek vonalán	42
6. Az érzékszervek	43
7. A párbeszéd.....	44
8. A remény – a jövő.....	45
9. Az ember a teremtés körforgásában.....	46
10. A lelkiiség jövője	46
11. Az ember és a szabadság.....	47
12. A lelkiismeret elvetése	48
13. Az emberi tudat és a lelkiismeret.....	49
14. Az imádság.....	50
15. A bűnbánat és lélekápolás.....	51
16. Az élet nagy megpróbáltatása	51
IV. rész: Az Isten-hiány	53
1. A világregd alapjai.....	53
2. Az Istentől ellopott tudomány.....	53
3. A két világ ütközőjén.....	54
4. A Teremtő	55
5. A lélekszegénység és Isten-hiány	56
6. Az Emberiség és az egyház vértanúsága	57
7. A lelkiismeret és az élet kölcsönhatásai.....	57
8. Az erkölcsi világregd és a bűnözés.....	59
9. A céltalanul bolyongó világ	59
10. Ütközések a fejlődésben	60
V. rész: A mentőszolgálat	62
1. Krisztus az örök élet hírnöke	62
2. Krisztus-mozgalom a földön.....	63
3. Krisztus a töviskoronás király.....	64
4. Jézus Krisztus a Megváltó	64
5. A krisztusi élet megalapozása a földön.....	65
6. Az ember Isten kiválasztottja.....	66
7. Szántani – vetni – aratni.....	66
8. A mentőszolgálat isteni kezdeményezés.....	67
9. A lelki emelkedés és Istenre hagyatkozás.....	68
10. Az evangéliumi kovász.....	69
11. Újszerű mentőszolgálatok.....	69
12. Az isteni mentőszolgálat rendkívüli utakon.....	70
13. Az angyalok	72
14. A világvége	73
15. A haldokló emberiség	73
16. A mentőszolgálat	74
17. Az emberiség megmentése	75
18. Újszerű evangelizálás.....	76
19. Az elnéptelenedő falvak lelki gondozása.....	76
20. A teremtés örökös isteni alkotás	77
21. A mindennapi újrakezdés.....	77
VI. rész: A szeretet.....	79
1. Jézus és tanítványai a szeretetről	79
2. Az isteni szeretet emberi megfogalmazásban.....	80
3. A szeretet és a béke.....	81
4. A túlélés a szeretetben van.....	82

5. Az isteni szó és a szeretet.....	83
6. Az Istennel való egység útjai	84
7. Krisztussal a világegyetem körforgásában.....	84
8. Az Univerzum egységében	86
9. Az élet a bolygón	86
10. Istenre talált ember.....	87
11. A szeretet az élet örök elveit tartalmazza	88
12. Az élet sikere a szeretetben van	89
13. A szeretet alapvonal.....	89
14. Amit magadnak akarsz, tedd másnak is.....	90
15. A testi és lelki kibontakozás	91
16. Isten vár téged.....	92
17. A szentmise.....	93
18. A földi pálya Krisztusban	93
19. A teremtett, a megváltott és megszentelt élet	94
20. Az emberiség sokasága.....	95
21. A földlakók egysége	95
22. Kollektivizáció vagy széthullás	96
23. A feltámadás hitében.....	96
24. A Szentlélek és a világ.....	97
25. A teremtés – élet – feltámadás	98
26. Az emberi boldogság	99

Előszó

A takarítónő meglepődött, hogy a nyitva felejtett kalitkából eltűnt a kanári madár. Öten-hatan kerestük, az egész házat átkutattuk, de nem találtuk. Már lemondtunk róla, amikor megkaptuk az örömhírt. Az egyik szobában a nővér ismert hangjára előbátorkodott a szekrény alá rejtőzködött kis szökevény.

Elmélkedő gondolatkörömben lejátszódott az emberiség története. A Földbolygó kalitkájának ajtaja kinyílt. A világűrbe utazunk. Az ember felszabadult. Most kezdődik a drámai jelenet. A kis kanári tehetetlen önmagával, nem tud mit kezdeni a szabadságával. Az egyik költőnk mondja: „Felborult a lámpás a világcsalád asztalán.” Ránk borult a sötétség. Mi veszünk el, de világgá kürtöltük hogy: Meghalt az Isten!

Az ég angyalai egyre csak keresnek minket, de mi elbújtunk, elvesztünk a rettegett éjben. A Menyei Atya szólítgat a lelkiismeret szaván. „Itt vagyok!” Nem az örök Isten vész el, hanem a szabadságát élvező ember. Isten szeretetének jeleként ott fénylik a Nap az égen. A Világmindenség is fénytengerben úszik. A csillagvilág nyomán ősi időktől kigyulladt az emberi lelkekben a hit fénye. Boldogok, akik a csillagok reményében élnek.

Isten nem hagyja el övéit. Csak a kis szökevény akarna szabadulni ebből a kalitkából. Szegényke, nem tudja, hogyha elhagyja ezt a helyet, tájékozatlanságában éhen vesz. Nem tudja mit kezdjen a szabadságával, elvesz a hitetlenség és tájékozatlanság sötétjében.

I. rész: Az Isten felismerése

1. Isten elfogadása a hitben

„A meggyógyított ember nem tudta, hogy ki volt Jézus, mert az odasereglett népsokaság miatt ő onnét eltávozott.” (Jn 5,13). Körülfogták a kíváncsiak és faggatni kezdték a meggyógyultat, miért viszi magával az ágyát, mikor az szombaton tilos? Ő azzal mentette magát, hogy aki az egészségét visszaadta, azt mondta neki: fogd az ágyadat és menj haza. A zsidók megtudva, hogy Jézus mondta ezt, őt kezdték üldözni, miért dolgozik szombaton.

Különbség van az emberi és isteni felfogás között. Az ember hol akar, hol nem akar dolgozni. Ezért örömmel fogadta a szombati munkatiltalmat.

Különös a rabszolgasors az emberi történelemben. Mellette ott áll a gazda, korbáccsal kényszeríti munkára. Az egyik szabadságát élvezi, a másik szabadságát elvesztve korbácsütésre kell, dolgozzon. Amint felszabadult a rabszolga, először is felsóhajtott: Hála Istennek! Most már nem kell többé dolgoznom! A szabadság és a munka közötti kapcsolat ma is jelen van. A munka hit nélkül úgy szerepel, mint egy korbács, amely rákényszerít a tevékenységre, a foglalkozásra.

Isten ezt egybekötötte az étkezéssel. Bizonyára fontos érvek vannak mögötte. Az éhezéssel ösztönözve érzi magát a munkára, a kenyérkeresettel, mint ahogyan az életveszélybe került, hogy mentse az életét. Az életösztön a fennállás küzdelmében munkára vezényli az embert. A munka kényszere már egészségi szempontokhoz is kötve van, mert a mozgásban van az élet. A fejlődés szempontjából a munka értelmi kibontakozással jár. A mind tökéletesebb munka könnyebbség, előny és haladás. Ezzel a világfejlődést fogalmazta meg az Isten, ebben ott szerepel a kultúra és a nagy jövő az emberiség számára.

Mindezek dacára a társadalmunkban problémává nőtt a szabadság kérdése és a munka kényszere. Ez azonban kapcsolatban áll a hittagadással. A járókelő elhalad a szerencsétlenül vergődő mellett azzal, hogy: én nem tartozom a mentőszolgálathoz. Vagyis elutasítja a segélynyújtást. Olykor az ember önmaga számára sem vállalja a munkát, vagy későbbre halasztja. Ha nem sürgős, ha nem kifizetődő és nem fontos a számára, talán örökre is elhagyja azt. Még a családtagok között is olykor vitás kérdés a munkabeosztás.

Vannak viszont, akik dolgoznának, de nem tudnak elhelyezkedni. Mások nem hajlandók akármilyen munkát vállalni, de olyan is akad, aki egyáltalán nem akar dolgozni. A létfenntartás, az éhség viszont kényszerítené a rászorulót, hogy valahogy találja fel magát. Így meglazul a lelkiismeret és a munkakerülő igazságtalan eljárásra, lopásra és bűnözésre vetemedik. Ez ma egyre gyakoribb eset. Világviszonyban aggasztó méreteket ölt. Ezzel párhuzamban igazságtalan gazdagodásra és vagyonszerzésre serkent.

Különös volt Jézus eljövetele. Sok újítást hozott a földre. Ő mindenkor kész volt szüleinek engedelmeskedni és dolgozni. Tanító útján mindenkor a jót cselekedte, de sohasem dolgozott pénzért. Ez akkoriban igen szokatlan volt és idegen. Mindenki megcsodálta önzetlenségét, szívének szeretetét. Ő nem a maga nevében jött és nem önmagáért. Új rendszert hozott a földre, szeretetrendszert, amelyben a munka és a jótékonyság égi mintára halad. Aranyos útvonal ez, mert az embertársi szeretet motiválja.

A főparancs az evangéliumában a szeretet. (Mt 22,37; Mk 12,31) Amit nem akarsz magadnak, azt ne tedd másnak. Amit akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, azt te is tedd nekik. Ez az emberiség jövője. Ez már a földön egységre, önzetlenségre, önfegyelemre, összhangra, életszentségre vezet. Erre az Isten-hitben a lelkiismeret vigyáz, és mint érzékeny műszer figyelmeztet. Csak ebben a hitben szabadul fel az ember a korbáctól, nyer teljes

szabadságot, amely egyben arról is biztosít, hogy azzal nem él vissza. A hit tehát a legmélyebb lelki zónáig ható érzés, amely emberré alakítja az embert. A keresztény szeretet egyetlen út, amelyben az emberiség eggyé válik, amelyben megvalósul az igazságosság és a világbéke.

Az Isten-tagadás főmotívuma nem értelmi bizonyíték és tudományos érvelés, nem is meggyőző életmód. A háttérben egyéni érdekek húzódnak. Kényelem, anyagi jövedelem, szabadulás a vallási kötelezettség alól. Van, aki nem akarja magát a lelkiismeret alá rendelni. Márpedig lelkiismeret nélkül nem lehet összhangot teremteni a földön. Isten elfogadása létkérdés. Mindenki mindenkinek kell a jót tegye és szeresse embertársát. Ezzel felszabadul a föld a terrortól, a háború rémétől, megszületik az őszinte és igazságos szabadság, elfogadott lesz a békés alkotás, de megszilárdul a szeretetrendszer.

2. Az anyag és a lélek ütközőjén

Amikor az Isten az embert magához hasonlóvá teremtette, testi-anyagi formába állította, de lelket adott neki. A test szerint az anyagi világ törvényeit követte, de az anyagból épült voltát szellemi lélek irányította. Két világba állíttóságában: a test és lélek ellentéteiben lelki küldetést kapott, de megosztottságot és bizonyos kötöttséget is hordozott magában. Az egész teremtett világ kétirányúságának, szélsőségeinek megfogalmazásában, ütközésének központjába került. Hasonló ez ahhoz a történelmi küldetéshez, krisztusi megbízatáshoz, aki megtestesült, földre jött, az emberhez hasonló testet öltött, hogy megmentse és tökéletesítse az embert.

Az ember az anyagi fejlődés életfájának törzsgyökeréből nőtt, az ökológiai rend élvonalát képezte. Az anyagi világban a legtökéletesebb formát öltötte, az élő világ vezérága lett. A legtökéletesebb anyagi testet vette fel. Szerepe a földön, mint Krisztusé, hogy győzelemre vigye az emberi fajt, a többi élők felett és irányítója legyen a fejlődésnek. Isten ehhez szellemi-lelki ajándékokkal járult hozzá és az ember a teremtés koronája lett. Óriási feladata az anyagi világ kiépítése, a föld megművelése, a termelés, az anyagi világ megszervezése és fenntartása. A szellemi létének kifejlődésével, a krisztusi misztikus létközösséget elfogadva egy újabb feladatkörbe kapcsolódott bele, a minőségi tényezők színvonalát kell felemelni. A kereszténység hivatást kapott a lelkeség megalapítására és elterjesztésére a földön. Már az emberiség sokasodásával egyre több a szellemibb és értelmesebb lény a bolygón. A lelkeséggel minőségi növekedés indult el. A szellemi felsőbbrendű kultúra megteremtője lett az ember. Párhuzamban a krisztusi evangéliumi elvekkel egyre lelkibbé épül a világ. Immár kétezer éves kereszténység után közösségi szintű lelki tökéletességről is beszélhetünk.

Ha évmilliók fejlődési vonalát kísérik, óriási eredményeket kell meglátnunk. A lelkeség egyházi keretekben mind tökéletesebben szerveződik. E korszerű anyagi világhoz ragaszkodó emberiséget kell lelki irányba vezetnie. A testi életet az egészségügyi szervezés, a sport, a munka, az anyagi létformát magasabb szintre emelte. A lelki mintha a népsokasodás miatt lemaradna. Éppen ezért ez a kor a lelki színvonal építése és nagy jövője előtt áll. Csak a lélek képes újjáteremteni a földet. Ez egyetlen eszközként mutatkozik, hogy új emberiség kerüljön az éltre és adjon további lendületet a fejlődésnek. Az ember a testi életbe a lelki élet gyümölcseit, tiszta szellemi értékeit visz magával. Így válik az emberi kettősség a test és lélek egyensúlyos állapotba és éli meg a győzelmét. Az emberi közreműködés elengedhetetlen a fejlődésben. Önmagától nem rendeződhetnek az ellentétek. Az anyagi világ szélsőségét csak a lelki élet hozhatja egyensúlyba.

3. A Teremtő

Isten örökké él. Ezt nehezen értik meg még azok is, akik őt hitben elfogadják. Megszoktuk ugyanis az alapvető fogalmak gyakorlatban elfogadott relatív értelmezését: az anyag-tér korlátok dimenzióját. A végtelen és örök nem fér bele a megszokott fogalomöntvényekbe és agyrendszerünk szűk kereteibe. A Teremtőt legtöbbször magunkhoz hasonló emberi formában képzeljük el.

Isten ezért kinyilatkoztatta magát. Elmondja, hogy Ő láthatatlan, örökké él és halhatatlan. Ám a világmindenség is hatalmas mű, amely tanúskodik alkotójáról.

Merész vállalkozás volt a múlt század hittagadása. A fogalmak zürzavarában kereshető a tagadás rejtélye. Már több alkalommal is volt hasonló kísérlet. Az anyag megtéveszti az embert. A sokféle jó, a táplálék, az ital, a szórakozás, a bőség, a gazdagság, az élvezetek, mértéktelen életvonalra csábítanak. A természetben a belé oltott igazságérzet, a keresztény életelvek mást diktálnak. Jézus evangéliumában egészen más a fogalomrend, gazdagabb erkölcsi értékek vannak. A hitben a vallásos ember lelki tökéletességre talál. A távol élő, közömbös, anyagi világ hatásának kitett emberek nem tudnak ehhez alkalmazkodni. Nem képesek Istenhez hasonlítani, Jézus életét követni, jószágban, szeretetben, igazságosságban élni. Az Istennel való egységre, együttműködésre, magasabb szintű lelki életre van szükség. A világban tökéletesebb összhang, fokozottabb törekvések, több szellemi és lelki érték megszerzés az igény. Az anyagelvű csak a világi javakban mérlegeli a boldogságot, keresi az életcél. A lelkiség magasabb szempontokat követ, a fejlődés távolabbi, nagyobb jövők felé hív. Felismeri, hogy a lélek az, ami él, csak ezen a vonalon lehet nagyobb eredményeket elérni a bolygón. A hitben felismert igazságok benső önfegyelemre, személyi lelki kiképzésre szólítanak. Az egyéni élet kormányzója, a lélek, a közösség felé irányít, a fejlődés munkára ösztönöz, Isten lelkiismeretét ajándékozott és követel, felelősséget vár a világfejlődés érdekébe.

Az Univerzum Teremtője az egész világegyetem életének és fejlődésének központja. Ebben a Földbolygó sem lehet kivétel. Ebben a lélektagadás korában veszélyes vállalkozás a kiszakadás a közösségből és egyéni utakon keresni a személyes érdekeket. Az Isten-tagadás veszélyes kockázat a közösség számára éppen úgy, mint az egyénnek is. A lelkiek vonalán kísérve ezt, öngyilkos merényletnek nevezhetjük. Tönkre mennek az erkölcsi élet értékei, kimerülnek az élet létfenntartó energiái, a szórakozó egyéni túlzásokban, a napi kenyérhiányban és szellemi elmaradottságban elvesz az emberiség. S ha vesszük az előállt feszültségeket és a robbanószerekkel való visszaéléseket, a hittagadást, a világmindenség elleni merényletnek is tekinthetjük. Már nemcsak a Földbolygó van veszélyben, de a világ többi részei is.

4. A teremtés lélektana

A lélek ismerete ősi eredetű. A Teremtő kinyilatkoztatására vezetjük vissza. A hitben érthető, hogy Isten az alapja a létnek és minden létezőnek. A tudósok abba a tévedésbe estek, hogy a kutatások során az anyagból indultak el, és az anyagnál kötöttek ki. A lélekkel kezdve új fogalmak tárulnak fel a kutató előtt, és már ott kezdetben felismerhető a Teremtő is, és megtalálhatók a lelki alapok is. A Világmindenség olyan hatalmas szerkezet, amelyet lehetetlen Mester nélkül elképzelni. A műből a Teremtőre lehet következtetni. Ez a gigantikus világegyetem értelmi szerzőt igényel, állítja Heisenberg, aki felfedezte, hogy az anyag a legparányibb részeiben meghatározatlan, de láthatatlan is. Teilhard de Chardin is megállapítja: „Az analízis során kifolyt az ujjunk közül az, ami értékes és szilárd. A dolgok szilárdságát tulajdonképpen a szintetikus elemek teremtik meg. Az anyagot összeadás útján lehet megkapni. Az anyag lényegében határtalan sokaság, por: s ha valaki követni akarná a

további osztódás útján, az a semmibe tartana.” Ha tehát már az anyag meghatározatlan, annál inkább rászorul a világ egy értelmi szerzőre.

Az értelmes alkotó először is elképzeli valamit, majd tervet készít az objektumról. Előteremti, meghatározza az anyagot és csak azután kezd építeni. Felállítja a célt, a feladatokat. Értelmet ad az Egésznek, amit tervezett. Meglátja az összhangot és csak azután kezdi a kivitelezést, amikor már a terv megfelelő. A világmindenség gigantikus, évmilliárdos vállalkozás, amely a fejlődés útján fokozatokban bontakozik ki és még ma is tart. A Szentírást olvasva, tiszta szellemi teremtményekkel, angyalokkal is megismerkedhetünk. Isten a fejlődés során más életet is teremtett, értelmes emberekről is gondoskodott, akik a földön feladatokat teljesítenek.

A mai világmindenség szédületes nagyságában, összességében nem kerülhet egyszerre az emberi megfigyelés teljes zónájába és az emberi testi érzékszervek megfigyelésének kereteibe. Itt szükség van lelki képességekre is. A legparányibb anyagi részek, energiák, sugárzások, atomok, parányi élőlények, a mikrovilág, a tudományos igazságok, maga a világszerkezet szemeink előtt rejtve maradnak. A legtávolabbi világrészek és a mi világunk, sőt életünk között is, fennáll egy általános összhang. Valamennyi létező egységet képez és kapcsolatban áll a Nagy Egésszel, a Világmindenséggel és annak központjával, az Istennel. Az egységet felfedezhetjük kezdetől, kísérhetjük az összehangolt teremtéstörténetben, a párhuzamba haladó tökéletesedésben. Ez megfigyelhető a Földön, nyomon követhető évezredekken keresztül, észrevehetjük a lelki életünkben és mindenütt a fejlődésben és környezetünkben. A léleknek vannak ismertető jelei, párhuzamai, jelenségei, kapcsolatai a túlvilággal, amely megközelíthetetlen az emberi testi érzékszerveknek. A lelki képességek azonban túlhaladják a bolygónk határait. Isten és az ember együttműködik a történelemben. Megfigyelhető ma is a lelki kapcsolatokban.

5. Az őskáosz

A tudósok egy része a világtéremtés kezdetét ősrobbanással képzelik el. Ha összehasonlítjuk az őskáoszt a mai világgal, feltűnik a nagy múlt az értelmes világrend kialakulása. A káoszból értelmi irányító nélkül mindig csak káosz marad. „Ha az ősrobbanás perceiben minden hidrogén atommag héliummá égett volna, ma sem hidrogén vegyületek, sem víz, sem hosszú életű csillag nem létezne, vagyis élet sem volna. Ha a gravitációs vonzó erő egy nagyságrenddel erősebb volna, akkor a csillagok élettartama rövid volna ahhoz, hogy a körülöttük kialakuló bolygók valamelyikén elkezdődhessen az élet fejlődése. Ha viszont ugyanez a gravitációs érték egy nagyságrenddel kisebb volna, akkor meg a csillag kisugározta energia lenne túlságosan gyenge ahhoz, hogy a bolygón kialakuljon az élet. Ez tehát azt jelenti, hogy már kezdetől valaki értelmesen kísérte a dolgokat és pontosan beállította az Univerzumot egy bizonyos tervbe, amely az élet befogadására alkalmas. Ezzel máris felismertük, hogy a világ nincs Mester nélkül és nem lehet Teremtő nélkül teremtésről beszélni.” (Dr. Sípos I.)

Hasonló megszorítások vannak a gyenge és erős elektromágneses kölcsönhatásokra is. Ezeknek az állandóknak egymáshoz való viszonya nagyon is fontos, de finoman összehangolt. Ha a két héliummagból keletkező berillium stabil lenne, az óriáscsillag felrobbanna. Ilyen folyamatot tehát nem lehet a véletlenre bízni, vagyis önmagára hagyni. Isten az anyagi világot első pillanattól kezdve ellenőrzi, szabályozza, irányítja.

„A Világegyetemben nem történik minden mindig, vagy akármelyik pillanatban. Nem is történik akármilyen, akárhonnan. Az anyag a maga módján kezdetől engedelmeskedik a Törvényhozónak. A Világegyetem anyaga, szövete, időben meghatározott helyen és törvény alatt halad és mindinkább szervezett formában központosul. Az égitestek végtelen nagy laboratóriumok, amelyekben az óriási-molekulák irányába folytatódik az anyag fejlődése. S

ez mind meghatározott mennyiségi szabályok szerint történik. A világegyetem azon valóságok közé sorakozik, amely születik, növekszik és meghal, így átjut az időből a tartamba, hogy végül is történet tárgyává legyen.”

„Az Ember nem láthatja magát, ha kiszakítja magát az Emberiségből. Az Emberiség nem láthatja magát elszakítottan az Élettől. Az Élet sem látható kiragadva a Világegyetemből. Ha eredetünk irányába a legmesszebbre követjük az embert, a felépítő valamennyi anyagi összetevő szálat, azt látjuk, hogy azok magába a Világegyetem szövetanyagába keverednek. A Kozmosz minden egyes eleme határozottan az összes többi elemmel egybeszövődik. A Világegyetem Szövetanyaga tehát egyetlen darabból van szöve, ugyanazon módon. Egyetlen formának felel meg: szerkezetileg egyetlen Egészet alkot.” (Teilhard)

6. Egységben a világmindenséggel

Elképrázta az Univerzum egysége. Megtapasztalom az emberi test felépítésében, megérem ezt a benső lelki világomban. Megtalálom az emberi öntudatban, a világmindenségből áradó fénysugárban, visszhangra talál az emberi lélekben a Teremtőből származó örök szeretetben. Egyetlen szívdobbanás ez az enyémmel. Érzem, hogy én Istené vagyok és Ő bennem. A gondolata az én gondolatom, a terve az én tervem, az életem az Ő örök életének, végtelen jóságának megosztott része. A szeretet az én szeretetem. Ebben lehet megélni a Földön az egységet, ezt a témérdek sok egyéni különbséget. Csak Isten szeretetének egyesítő vonzásában érzem meg a testvéri egységet ebben a megszámlálhatatlan nagy közösségben. S ez az egység nem mesterséges, nem erőltetett, nem megszerkesztett, rám kényszerített fogás eredménye.

Ez az együtt érző szeretet, az örök Teremtő műve. Eredetre, célra, feladatra, egyetlen közös Földbolygó sorsra állította lények, embertestvérek vagyunk. Egy világot építünk és egy örök hazafelé tartunk, egy édes otthon, egy jó Mennyei Atya vár minket. Bennem minden kis parányi sejt úgy illeszkedik egybe, mint ahogyan én ebbe a földbolygó egységbe. Nem tagadhatom meg a kezemet, lábamat, szívemet, ez mind egybetartozik. Ilyen egységet építetek környezetemben és azzal együtt épülök bele a testvéreimmel a bolygórendszer egységébe. A Földbolygó is tudja ezt és olyan vonzóerővel kapcsolódik az édesanyjához a Naphoz, amely éltető sugarával táplál és ellát minket, és attól egy percre sem akar elszakadni. Az Öreg Nap sem akar hűtlen lenni, sőt nem képes önállósulni, vagy kiszakadni a Tejútrendszerből. S az szintén, mint jó édesanya, tart ölelő karjaiban, védelmez minket a végtelen távolságokból, az Univerzumból érkező ártalmas sugárzásoktól.

Egyetlen mű ez, egyetlen alkotás, isteni teremtés és egybeszótt közösség 350 milliárd galaxissal és ki tudja hány bolygórendszerrel és élő közösséggel, vagy ökológiai renddel.

Eláll a lélegzetem, ekkora távlatok megsejtésében és hovatarozásom felderítésében. Nemcsak az én eredetem lep meg, de ez a világ, amelybe beleépülök, amelynek aktív tagja vagyok. A legcsodálatosabb ismeret a hitben felfedezett Teremtő Atya, aki egybekapcsol mindent a végtelennel és Önmagával az örök Élet Forrásával.

7. A világteremtés lélekszerű

A kutatómunka anyagboncolással vesződik, legparányibb részecskéket analizálja. Ebben a folyamatban viszont az anyag eltűnik a látókörünkből. Az anyag a szintézisben mutatkozik meg, és tárja elénk eredményeit. A fejlődés az élet felé emelkedik, azután a mind tökéletesebb szellemi lét magaslatára vezet. A befejezés ott lesz a legfelsőbb csúcson a lelkek országában.

A korszerű kutatás a tudósok egész seregét állítja a hit védelmébe, a teremtéstörténet isteni eredete mellé. Thomas Woodward: „Kétélyek Darwinnal kapcsolatban” című

könyvében, Phillip Johnson: „Darwin próbatétele” című művében (1993), Michael Behe és William Dembski (1996) munkáiban megállapítják, hogy a molekulák szerkezete a mai kutatások nyomán olyan beosztás és mintázatok közé tartozik, amely csak kizárólag rendkívüli értelmi szerzőtől eredhet. Az amerikai „MERE CREATION” nevezetű konferencia keretében összegyűlt 180 tudós nyilatkozott. Összejövetelüket úgy tekintették, mint értelmi választ a keresztény evolúciós mozgalom részéről. Elfogadták az isteni Teremtőt a világ tervezőjéül és kivitelezőjéül. Az INTELLIGENT DESIGN MOVEMENT (IDM) tudományos kör válaszolt az értelmetlenné vált darwini és a hittagadó ateizmus tudománytalan elméletére. Ez egyben a tudományos csoport alakuló ülése volt, amely elismerte a Világmindenség Teremtőjét értelmi szerzőként. A jelenlevők állítják, hogy ilyen gigantikus világot, ilyen fantasztikus tökéletes szervezésben, lehetetlen még elképzelni is értelmi szerző nélkül.

Csodálkozunk azon is, hogy vannak még tudósok, akik nem gondolnak arra, hogy miért is keletkezett az anyag a legparányibb részeiben láthatatlan por alakjában. Nem akarta-e a Teremtő ezzel felhívni a figyelmet az értelmi szerzőre? Nem akar-e ez ösztönzés lenni arra, hogy kutassunk a láthatatlan lélek után? Az anyagi részek szintézis összeadással kaptak látható „köpenyt”. A világ a láthatatlan lelkek teremtésével kezdődik.

Az emberiség történetében a lélek fogalma mindenkor jelen volt. Az emberi élet lélek nélkül elveszítené értelmét, értékét. A hittagadásban már be is mutatkozott ez az erkölcstelen torzember. A fejlődés céltalan lenyakalással végződik, ha nincs lélek. Teilhard a nagy katolikus evolucionista fejezte ki ezt a hittagadás szemléltetésére. Ő az Univerzum egységét tekintve megállapítja: „Már a születések számával a földlakók szellemivé, lelkivé változtatják az anyagi világot.” Létezik lelkek országa. A hívő ember a teremtéstörténetet az indulástól a célba futásig egyetlen folyamatban szemléli. Az egész Univerzum egységes isteni alkotás, a nagy győzelem nem itt, ezen a parányi kis bolygón van, de a Világegyetem nagy találkozáján a Mennyben lesz.

8. A lélek-világ feltárása

Ha csak anyagi alapokon halad a kutatás, csupa lélektani bonyodalmakba ütközik. Az élet teli van lélektani rejtelmekkel. Egyre többször emlegetjük a pszichológiát, pszichoterápiát, mind gyakrabban alkalmazzuk a pszichoanalízist. A lélekszerű megbetegedések lélekszerű indítékokra utalnak. Ha elismerjük, hogy van lelki megbetegedés, és ha a többi betegségek is lelki alapokról vezethetők le, akkor el kell fogadni, hogy van lélek is.

A közrendben találkozunk bűnözőkkel, az erkölcsi rend problémáival, tehát gyakori lelki jelenséggel. Különös, hogy maga az anyagi világ a legparányibb részecskéiben, az energiahullámzásban, kozmikus sugárzásokban, a vonzó és taszító erők egymásra hatásában – láthatatlan. Az emberi szellemi képesség, a gondolkodás, a lelkiség, a vallási élet, mind olyan jelenség, amely arra utal, hogy nemcsak látható világ van, de léteznek olyan valóságok, amelyek szemmel láthatatlanok, kézzel foghatatlanok. Nemcsak lelki jelenség van, de halhatatlan lélek is. Az összefüggő világmindenség, egységes rend és irányítás, feltételezi az egybekapcsoló Teremtőt, a láthatatlan Istent. Az emberi szemek érzékszervek, csak a közvetlen közeli környezet megfigyelésére alkalmasak, csak anyagi ismeretszerzésre vannak teremtve, de nem láthatnak mindent. Ezek azonban elégségesek az élet fenntartására és csak annak irányítására szolgálnak. Igen furcsán hangzik tehát, ha valaki azt mondja: „Én csak azt hiszem, amit látok.”

Dr. Jores: „Az emberi betegségek” c. könyvében analizál és rávilágít a megbetegedések lélektani alapjaira. Az ember az élet elfogadásával, a hitével vagy hitetlenségével, a világnézetével, erkölcsi magatartásával, életcéljával, az irányvonal megválasztásával, maga dönt az egészségi állapotáról, vagy bizonyos betegségek kialakulásáról. A munka örömteli

vállalásával, lélektani elfogadásával, bizonyos pozitív uralkodó elemek kerülnek felszínre: meglegedettség, örömök, lelki nyugalom, biztonságérzet. Ezen az alapon épül fel az élni akarás, a biztonságos egészségi rendszer, és alakul bennünk az ellenállóképesség a betegségekkel szemben. Ezt immunrendszernek nevezzük. A céltudat hiányában, a küzdelem feladásában leszerel az ellenállóképesség. Az állatoknál hiányzik ez a jelenség. A hitetlenség nagy károkat okoz ezen a téren. A céltalan és üres szórakozások, a szélsőségek, a túlzások, leszerelik a küzdőt. Ez pedig ajtó- és ablaknyitás a betegségek előtt. Elég akár egy ártatlan vírusos támadás, hogy leszerelje a céltalanul maradt embert.

Az író hivatkozik egy keresztény falusi környezetre, ahol az élet szilárd hagyományos vallásos alapon áll. Itt a rákos megbetegedés, vagy más komolyabb hasonló eset, szinte ismeretlen. A vallásos hitben azonban csodás gyógyulások is tapasztaltak már. Ez rendszerint lelki megújulást is jelent. A kereszténységben a lelki életnek nagy isteni útját ismerjük fel. A hit nemzeteket mentett meg már az összeomlástól.

Az egyéni életjavítás eszköze a szentgyónás, óriási eredményt, változást hozott már a nagy bűnözők életében is. Isten az egészséges testi életet az egészséges lélekre bízta. „Ép testben ép lélek lakozik.”

9. A lélek pszichológiai megindokolása

Lélek nélkül nem indulhatunk a lélektani kutatások felé. Ez a kérdés a lét alapjainak a felfedezése, a világ kezdetének és végének a tisztázása. A lélektani kutatás a Teremtőtől, az öröklét forrásától indul, és hozzá kell, hogy visszataláljon. Így lesz csak teljes körű a kutatás és elérhető a központi Egész ismerete a többi részekkel együtt. Istennel megtaláljuk az őseredetet, benne értelmezést, örök célt lát meg a földvándor, megoldódik az életkérdés problémája. Isten nélkül elképzelhetetlen a fejlődés tökéletesedése és a lelki vonal. Szükség van életcélra, törekvésre, munkavállalásra, életkedvre, együttműködésre, tartalomra, értékre, kölcsönös szeretetre, és a végén győzedelmes befejezésre.

Ha valaki tagadással kezdi a kutatást, eleve kizárja a kutatás értelmét, magát az életcélt. Hiányzik az alapvető életösztön, a tevékenységet mozgató lélek. Isten az, aki a kutatás vonalára állította, mert szenvedélyt oltott a tudás iránt a lélekbe. Nélküle szétszóródik minden, nincs egybekapcsoló erő, összefüggéstelenné válik az egész. Értelmetlenné lesz a sok parányi elem, nincs egység, egybekapcsoló erő, hiányzik a fejlődés főtényezője, a szervezést irányító, bölcs, szeretetteljes lélek.

Lélek nélkül kimerülnek a közösségi szempontok, megbuknak az emberi értékek, mert nincs irányítója, egybekapcsolója az életnek. A Lélek nélkül céltalanná válik az egyéni élet. Az anyagelvű nem láthatja önmagán keresztül a fejlődés főirányát, de a sokaság felé vezető örök isteni terveket sem fedezheti fel. Lélek nélkül nincs közösségi érzés, teljesség felé vonzó törekvés. Az Istennel való kapcsolat, mint központi vonzó erő, alapja a kibontakozásnak és az időbeli együvé tartozásnak. A Nagy Egész nélkül elvesz a parány, az egyén. A részek nélkül értelmetlenné válik maga a gigantikus Világ egész. Feleslegesnek bizonyul ez a nagy térség, a végtelen hosszú idő, maga a tartalmasnak kínálkozó fejlődés. Hit nélkül megtorpan az ember, lefékez a fejlődés, tagadásba fullad az élet. Csak fogyasztó társadalommá züllik az államrendszer és feleslegessé válik az eddig kiépült közösségi élet. Lélek nélkül nem kap ösztönzést a dolgozó a tevékenységre, elfogy az életkedv, előregszik, összeomlik az emberi faj, tönkremegy az élet.

A hitben nemcsak az önfenntartás a fontos, de az isteni örök terv és szándék a közösségi étellel, a jövő nemzedékekkel, az egész emberi faj a győzelmével, beteljesülésével. A hitben felfokozódik a lelkiség, az életösztön, növekszik a benső teremtő erő, az alkotó akarat, fejlődnek a képességek, egybekapcsolódik a közösség, tökéletesedik az együttműködés. Tervekké nő az emberi alkotóvágy, kibontakozik az emberi értelem, a törekvés, a tudomány,

a művészet, felébred a mennyiségi és minőségi növekvés és tökéletesedés, lábra áll a jövő nemzedék, az egész emberi faj. A lélekösztön tökéletesség felé irányítja az embert. Egyetlen világgá lesz az Univerzum, Isten országává nő a Világmindenség. A földi ember gyümölcsként beérik az Univerzum egységében és visszakerül a transzcendensbe, a végső győzelembe.

10. A szélsőségek és ellentétek világa

A mai ember számára elképzelhetetlen a világegyetemet megelőző nulla állapot: a semmi és nemlét fogalma. Meglepődünk, hogy a teremtés „a nincs” és „a van” ellentétekkel kezdődött, de a mai napig is zajlik. Azóta mindig két ellentétes pólus találkozik és küzd egymással, mindegyik a maga érdekébe, de végül is egyensúlyba kerülnek. Találkozik a -274 fok hideg a többi millió fokon izzó meleggel. Ennek a kiegyenlítő egyensúlyában alakult ki az alkalmas légkör az élet számára a Földön. Ez máskor is és számtalanszor ismétlődik, minden élőben, akár csak a betevő falatban, vagy pohár vízben. A természetben ez olykor ütközés, harc, robbanás, küzdelem és fáradtság formájában, de végül is egyensúlyos állapot kialakulásának győzelméig jut. Így alakult ki a fizikai, kémiai és biológiai rend és az egész fejlődés sora. Am ezt a világrendet nemcsak elképzelni, de gyakorlatilag térben és időben megvalósítani és az anyaggal összhangban kellett levezetni. Az éghajlati változások, az emberben végbemenő anyagcsere, a hőmérsékleti változások, egyensúlyi törekvések mindig két ellentétes erő találkozásából születik. Benső érzékszervi, lélektani kellemes, vagy kellemetlen érzések kísérik. Ezek arról tesznek tanúságot, hogy bizonyos folyamatok mennek végbe a szervezetünkben, vagy lelki világunkban, amelyek fenntartják az élet egyensúlyát.

Az éjjeli sötétség, a reggeli napsugár egyensúlyt teremt a bolygó világunkban. A világmindenség hatalmas egyensúlyi törekvései befejezetlenek, nem mindig kifinomultak, olykor katasztrófákban zajlanak le, de ismét csak egyensúlyt teremtenek.

A korszerű világban, a társadalmi fejlődésben is megfigyelhetők a szélsőségek és ellentétek. Ma is sorakoznak ideológiák, változások, feszültségek, amelyek idővel megoldást és bizonyos egyensúlyt találnak. A földtörténet, az emberi faj, ma sokasodásában, népesedésében éli meg a feszültségét. Az egyensúlyt a minőségi tényezők kell megteremtsék. A termelés, a gazdasági válság, bizonyos menete olykor izgalmas helyzetet teremt. A végén, az emberen múlik az egyensúly felfedezése és megoldása és megvalósítása.

Vallási téren a hittagadás zavar. Azonban jelen van a lelki fellángolás. Mi rendszerint az ütközőkön méltatlankodunk. A mennyiségi tényezők a minőségekkel küszködve kell a megoldást megszerkesszék. Térbeli, időbeli, élelmezési, ellátási gondokkal vesződünk. A hontalanok elhelyezése, öltözéke, munkahelyek szervezése, kultúra hiánya és más ügyek, elég gazdag programot jelentenek korunknak. Ezzel párhuzamban jelentkeznek még a régtől fogva beindult, a mindenkori nagyra törekvő minőségi növekedések igényei. Gondot okoz a több milliárdos írástudatlan tömeg. A lelkiség számára nagy feladatot jelent a szeretetszolgálat. Az ember feladata mindenütt építeni az arany középutat, egyengetni az egyensúly felé való törekvéseket. A test és lélek örökös egyensúlytalanságát egyensúlyos állapotba kell hozni.

11. A világrend és a véletlen

Rubik Ernő bűvös kockája nagy érdeklődést ébresztett a világban.

Megmintázta és szemlélteti a világrendet, amelyet némelyek véletlenszerű Teremtő nélküli módon akarnának bemutatni. A logikus matematikus előtt ott áll a kérdés, van-e egyáltalán értelme tárgyalni a világmindenség véletlenszerű kialakulásáról? A számítógép erre azt válaszolja, hogy a véletlen matematikai lehetetlenség. Ez a kiskocka forgatásának

esetében is érvényes, de jól szemlélteti, hogyha valaki csak játszva, értelem mellőzésével akarná rendezni, akkor taláalomra 1400 milliárd évre volna szüksége. Viszont ha értelmes gyermek kezébe adjuk, az képes 20-30 másodperc alatt is rendbe hozni a kockát.

A világmindenség mai állapota, állítólag 20 milliárd évi fejlődést igényelt. A kiskockához viszonyítva ez túl kevésnek bizonyul a véletlenszerű játékhoz, a próbálgatásokhoz. Egyáltalán lehetetlen ilyen hatalmas világmindenséget elképzelni értelmi tervező és kivitelező nélkül. Feltesszük a kérdést, egyáltalán kinek is jutna ma eszébe egy ilyen értelmi munka kivitelezését véletlentől elvárni? Senki sem akarja, hogy az ebéd magától elkészüljön és asztra kerüljön. Még senkit sem hallottam, hogy megvásárolta volna az anyagot és a véletlentől várná, hogy felépítse a házat. A két éves kisfiú nem tudva a játékát összeállítani, odafut apjához és felkéri, hogy segítsen neki. Ő már tudatában van annak, hogy értelmes megoldáshoz, fejtorésre van szükség.

A világmindenség az asztrológusok számítása szerint valami 350 milliárd csillag galaxisból áll. Ne feledjük, hogy mindegyik galaxisban milliószor millió égitest van. Tehát elképesztő, számokban kifejezhetetlen sokaságról kell beszélnünk. Ez a megszámlálhatatlan csillagmező sokaság nem mozdulatlanul áll, hanem összhangban, szédületes forgásban, fantasztikusan megszerkesztett egységben bizonyos pályán halad. Ez a nyüzsgő-mozgó világmindenség nem céltalan alkotás, nem játékszer. Nemcsak a Földbolygón van élet. Az egyik kiváló tudósunk feltételezése szerint csak a mi Tejút rendszerünkben, a Földbolygóhoz hasonló 100 ezer ökológiai rend van, ahol élet lehetséges. Ez feltételezi, hogy a bolygók szabályos meghatározott pályán és beosztott időben közlekednek. Azonban jól tudjuk, hogy a médiák naponta többször is jelentik a földlakóknak a pontos időt. Ezt a csillagok állásából közlik a megbízottak. A Teremtő munkáját nem lebecsülve, vagy lefokozva, sem korlátolt felfogással kell kiértékelni. Isten igazi nagysága, gazdagsága csak a végtelen térségben, korlátlan időben mérhető fel, de semmi esetre sem földbolygói primitív felfogásának véletlenjében.

A világmindenségben mindenesetre anyagra volt szükség. Erről még ez ideig nem akadtak olyan adattárak, amely feltárta volna, honnét került elő ez a mérhetetlen nagy világegyetem felépítéséhez szükséges minőségileg gazdag anyagrengeteg. Hogyan tudtak, ezen tűzgömbök, hatalmas égitestek, elhelyezkedni a végtelen térségben? Hogyan került ezekből elő az élet?

Nem tudom elképzelni, található-e ezen a földön olyan mester, aki csak három bolygó mozgásának a pályáját kiszámítaná és felállítaná a pályájára? Ekkora világnak ki tudna törvényt találni, biztosítani a mozgásra? A csillagmező rendszereknek ki tudott közlekedési szabályzatot összeállítani és mindegyik számára pályát biztosítani?

Megkérdeznénk először is, honnét származik a mozgás? Ez már magába véve értelmes logikus előre kiszámított, megszerkesztett állapot és pálya. Az első mozgás elindítója a Teremtő. Ő láthatta előre a jövő világ tervezetét. Ám ekkora mennyiségben ez hatalmas matematikai munkát igényelt. Már csak ez önmagában kizárja a véletlenszerű alkotást.

Maga a csodálatos anyag minőségi állapotban, időben és térben meglepően megérkezik. Honnét került elő ebbe a mérhetetlen nagy térségbe az élet és az élethez szükséges anyag? Teilhard megállapítja, hogy a csillagokban, mint vegyi gyárakban alakultak ki a makromolekulák, az élethez szükséges felépítő részek. Ezen a világ legkiválóbb tudósai csak ámulnak, de megérteni nem tudják. Különös, hogy valaki az anyagról nem is beszél, de már a véletlen evolúcióról tárgyal. Honnét veszi a véletlen az anyagot? Ki tervezte az életet, ki állította össze a fejlődési sorrendet, a tudományos fokozatokat, a bámulatos összhangot, amelyet senki sem volna képes megszerkeszteni? A fejlődés a legnagyobb rejtély, itt van az isteni bölcsesség legnyilvánvalóbb titka. Ez a teremtés csodája.

Minden, ami csak létezik az Univerzumban, elkápráztató rendben, értelmes, tartalmas célszerűségben összhangba olvad. Ezt senki sem tudná megszerkeszteni a földön.

Az istentagadás egyetlen motívuma csak egyéni önző számítás lehetett. Ebben semmi értelmes alapot nem találni. A Teremtő tagadásával kapcsolatban az eredmények máris szemléltetik a drámai következményeket: úgy egyéni, mint közösségi vonatkozásban a világ erkölcsi összeomlása és a háborúk. A Teremtő tökéletes munkát végzett, még a hittagadás gyógykezeléséről is előre gondoskodott. Ennek a szerepében jött el a Megváltó a földre.

12. A test és lélek

A Szentlélek ösztönzésére felemelkedik a lelkem. Az elsőséget ma reggel az isteni szeretetnek adtam meg. Először a lélek kell felébredjen bennem, hogy a test is helyes vonalra kerüljön. A kettő egyensúlya adja azt, hogy a reggeli fohász után munkát vállaljak. A napi tervet a lélek irányítja, és az programot ad, beoszt, vezet, egyensúlyt állít fel... a szeretet vonalán megsejtem az örökkévalókat. Ez a csodálatos gondolat és érzés, egy örök forrásból fakad. Eláraszt és odavezet a napi élet gondjaihoz. Benne rádöbbenek a küzdelmekre, az ellentétekre: a test és lélek ütközéseire. Ebbe a kétirányú világba vagyok állítva, hogy rendet teremtsék.

Az anyag, a test ösztönösen küzd a maga idejéért, a felszínért, a betevő falatért. Ez az ő vonala és nem is csodálni való. Én táplálkozom, dolgozom, megszokott pályámon mozgok. Közben Istennel is egy-egy örömteli pillanatot töltök. Tulajdonképpen ő vezet, diktál, javítja a programot, helyesbíti a tévedést. Ez a vonal nem ellentétes, közös ügyeink vannak. A fizikai munka sem lélekölő, sőt lelket éltető. A munka, az önfegyelem, erősíti bennem az akaratot, az Isten szolgálatára és így Isten-központúvá rendeződik az életem. Végül is a test és lélek a munkában és imában egyensúlyba kerül, és a napi tevékenységem nem lesz céltalan mozgás. A kötelességek a megszokott rendben haladnak. Nincs Istennel szembehelyezkedés. A munkát úgy könnyvelem el, mint természetes dolgot, és örülök, hogy Isten-szolgálatá lesz. Ennek nyomán bensőmben isteni erő dobog, lélekszerű érzés uralkodik, megköszönöm az isteni szeretetet, a helyes vonalat, az eredményeket és törekvéseket. Az örök cél irányába haladok, és annak összhangjában áll minden. Isten örök terveit valósítom meg. Estére megelégedetten térek nyugovóra.

A világ is kétvonalúságban halad és küzd, az anyag és lélek útján és ütközésein. Az Isten nélküli világban azonban gyakoribbak és kiélezettebbek az ellentétek és a kellemetlen hangulatok. Az anyagelvű is felébred és nyugovóra tér, csak nem imádkozik. Evilági érdekek vezetnek, a pillanatoknak él. Este lehetséges, hogy elégedetlenül tekint vissza a sikertelenségekre, bosszúsan könnyvel el a kapott sérelmeket és eltöpreng a bizonytalan holnap felett. A célok nem hosszútávúak, inkább máról holnapra. A jelen élet gondjai az egyetlen teher, de lehet súlyosabb az, mint a hitbelinek az Isten mellett. Az egyensúlyi mérleg a test és lélek között olykor nyugtalanít, lehet, hogy zaklat is. Mi is lesz a felhalmozott anyagi javakkal? Akármilyen jól sikerült is a pálya, a céltalan élet a földi mulandó értékével, eredményeivel, egészségi állapotával nem tudja megnyugtatni a lelket. Az anyagi falatok nem képesek kielégíteni a lelket. Az élet végén talán értelmetlennek találja a földi létet, fáradságot és elégedetlenül zárja a küzdelmet.

13. A matematika és az Isten

Isten nélkül a világ örök talány marad. Behatóbb tanulmány után megmutatkozik, hogy a hegynék hasonló völgye, vagy megfelelő tengeröble van. Tehát a természetben szimmetriák sorakoznak. Az egyik levél a fán olyan, mint a másik, a kis medvebocs hasonlít az öreg medvére. Vannak formák, alakzatok, méretek, amelyek nemcsak hasonlóak, de olykor matematikai szabályossággal ismétlődnek. Más helyen művészi szépségben szimmetriák

remekelnek. Elképesztő szaktudást és értelmi befektetést igényel, olykor művészi tehetséget bámulhatunk meg a virágoskertben.

Ugyan kinek jutna eszébe, hogy a kis kanárimadár Verdi zeneszerzőtől vette át az Aida című operett egyik szép melódia részletét? A valóság éppen fordított lehet. Ez esetben Verdi kölcsönözhetette a madárvilágtól a gyönyörű melódiát. A kanárimadár a Teremtőtől kapta az ihletet, a tudást, a beosztott dallamot, amelyet minden madár család a teremtéstől kezdve örökölt. Az isteni program meghatározta a pontos időt, a körülményeket, a helyet a tavaszi koncerthez. Egyes madaraknak még bizonyos művészi frakkot, öltönyt is adott. Közben a természet virágdíszével és illatával remekel.

Elképedve szemléljük a méhek munkáját, mint építik a sejteket a lépes méz elraktározásához. Szabályos hatszögek sorakoznak egymás mellett pontos oldalak méretével. Eközben még tudományos siker is születik. Maximum teret kereteznek be minimum anyaggal. Ezekről rejtelmesebb a láthatatlan parányi élősejt, amelyben egész laboratóriumi berendezés helyezkedik el. Minden sejt olyan szakszerűen van megszerkesztve, hogy a gyáripari épületek mérnökei tanulhatnának ezektől.

Az elemek útján megbámulhatjuk a természetben az élők ökológiai beosztását, a 20 millió élőfaj megszerkesztését különböző formák, méretek, színek feladatok tervrajzát. Matematikai szenzáció a szimmetrikus és szabályos mértani csoda: a kristály, a virágszirom, a növényi levél, a hópehely, a jégvirág az ablakon.

A levelek elhelyezkedése a növények szárán, nem véletlenszerű, de kiváló szépségben és egymással a fajok között versenyezve, a legnagyobb meglepetésemre, matematikai rendben történik. A plantago média levélrendeződése egy hatalmas matematikai szenzáció. Ha a legfrissebb, legfelsőbb levéltől indulok, és azt nem számítom, minden nyolcadik levelet találok korszerű ugyanazon ismétlődő levélrendeződésben, azonos helyzetben. Ez azt jelenti, hogy a szárat háromszor kell megkerülni és akkor kezdi a növény ugyanazt a levélrendeződési mintát ismételve építeni. Vagyis a szár kerületének $\frac{3}{8}$ részében jelenik meg egy-egy újabb levél ugyanazon irányban, helyzetben a növényen. Más növényeknél más szabály szerint sorakoznak az ágak és a levelek, de szintén matematikai szabályossággal. Gyakori az $\frac{1}{2}$, vagy az $\frac{1}{3}$ és a $\frac{2}{5}$, de előfordul az $\frac{6}{13}$ beosztású levélminta alkalmazása. Ezek a levélrendeződések kialakulása fontos a napfényhez való hatékonyabb hozzájutás miatt. Eddig nem tudtam, hogy a napsugárnak ilyen matematikai érzéke és hatása volna. De nem értem, hogy miért mindegyik növényenél más változatban, és a fajra sajátosan jellemző meghatározásban. Mintha valaki félne, hogy egyik növény el ne lopja a másik szokását, ezért a természetben törvények szabják meg matematikai rendben, de sajátosan, faji megkülönböztetésük jelét. Tehát itt biológiai tökéletes ismeretre is szükség volt, nemcsak matematikára. Hogyan is oldotta volna meg a napsugár magától, hogy ki melyik családba tartozik, melyik gyógyszert, vagy táperőt kell neki termelnie, milyen virágot és termést kell neki hoznia?

Vajon a plantago media megváltoztathatná-e önmagától a $\frac{3}{8}$ rendszerű levélbeosztást? Aligha! A matematikust azonban akkor értjük meg, ha még tovább követjük. Ha az előbb felírt törtnek a számlálóját és nevezőjét egy vonalba állítjuk, és matematikai nagyságrendbe helyezük el, bizonyos szabályszerűséget fedezhetünk fel és az nem más, mint a Fibonacci név alatt ismert matematikai sor. Ez abban áll, hogy elindulok az egytől, hozzáadom a következő számot, a kettőt, megkapom az eredményt, a hármat. A következőkben úgy folytatom a sort, hogy az előző számhoz hozzáadom a kapott eredményt. A sor úgy folytatódik, hogy az egyik eredményt hozzáadom a másikhoz. Könnyebb megértés végett, íme a sor:

$$\begin{aligned}
 1+1 &= 2 \\
 1+2 &= 3 \\
 2+3 &= 5 \\
 3+5 &= 8 \\
 5+8 &= 13 \\
 8+13 &= 21 \\
 13+21 &= 34 \\
 21+34 &= 55
 \end{aligned}$$

és így tovább...

A levélrendeződést jellemző törtek sorozatát folytatva végül is fontos irracionális számhoz jutunk: 0,381966.. amely az aranymetszést jellemzi. A Fibonacci számsort még megtaláljuk a gyümölcsfák ágainak felépítésében is. Az ágak elhelyezéséből világos lesz előttünk, hogy ugyanazon Isten, Matematikus gondolkodik, ugyanazon gondolatrendszerben alkot, ugyanazon matematikában itt is, ott is, tehát az egész természetben, vagyis az egész ökológiai rendben és világmindenségben.

14. Az Isten és a teremtés hármas rendszere

A hit

A világmindenség titkát Isten a hitben kinyilatkoztatta. Az értelemmel rendelkező embernek már kezdettől a lelkébe oltotta. A tudományok fejlődésével feltárult a természet titka sok bonyolult világtétellel. A tudósok a mai napig sem merítették ki ezt a titkot.

A tudomány

Egy-egy tudományág nem öleli fel az egész teremtés titkát. Minden tudós a maga szemszögéből kutat, és éppen csak azt, ami őt érdekli. Az Univerzumnak számtalan arca van, mindegyik tudományág csak egyet mutat be. A matematikus azt mondja: „A világ matematikai nyelven szerkesztett.” A filozófus így fogalmaz: „Ha valami történik, azt már valami megelőzte.” A teológus azt állítja: „A világ létezik, tehát van teremtője.” Azok, akik nem zárkoznak el a hit igazságaitól, őszinte örömmel kutatják a természet mintáit és készek elfogadni, hogy a gigantikus világ teremtője az Atyaisten, a megváltója Jézus Krisztus, a megszentelője pedig a Szentlélek Isten. Ebből a kinyilatkoztatásból vezetjük le a keresztény tanítást, hogy egy Isten van, de három Személy van benne és egy néven Szentháromságnak nevezzük.

A Szentháromság

Van, akinek nehézsége van egy Isten és a három személy tanításának értelmezésével. Hittételként elfogadja az egy Istent, de matematikailag érthetetlen a számára a Szentháromság. Meglepődhet valaki, hogy ebben a könyvben megpróbáljuk matematikailag magyarázni Isten létének szentháromsági titkát. Már az első oldaltól kezdve hivatkozunk a tudományos alapokra. Ha van világ, van Isten is, ha a világ végtelenül bonyolult matematikai rejtély, akkor abból levezethetjük alkotójának is rejtélyes voltát.

A teremtés

Az embert azonban csak addig lehet meggyőzni, ameddig képességei engedik. Rádöbbenünk, hogy a teremtés **anyag-tér-idő** összefüggésében, elvében, máris a hármas számhoz jutottunk. Azonban ha tovább kutatunk még több értékes adat is vár ránk. A teremtés a nulla fokról indulhatott. Az eggyel kezdődött. A kettővel ismételt. A hárommal a sokfelé halad. Azután minden egyes számmal az egyre bonyolultabb sokaság felé visz útja, míg elmerül a végtelenben.

A világegyetem fejlődési szakaszai: 1) az indulás, 2) a kibontakozás és 3) a beteljesülés. Szólni kell tehát: 1) a Világtervezőről, 2) a Világfejlődés levezetőjéről és 3) a Világ célba futásáról, vagyis a jutalmazó Istenről.

Az anyag

Ha nekünk kellene egy palotát építenünk, fognánk a téglát és egyesével kedvünk szerint sorakoztatnánk. A Teremtő, ettől sokkal izgalmasabbat adott. Ő láthatatlan anyagi részecskékből indul, atomokból épít, amelyek még kisebb részekből tevődnek össze:

1. protonokból 2. neutronokból és 3. elektronokból. Meglepődünk, hogy „Kvark elemeket” használ. A kvark a természetben nem található egyedül. Isten sohasem gyárt egyetlen kvarkot, sem kettőt, hanem mindig hármat. A természetben csak három kvarkot tartalmazó képződmények vannak, a hármas számnak a kombinációi.

Az anyagról három kérdést tehetünk fel: 1) Miért van? 2) Miért olyan, amilyen és 3) Miért nem más jellegű? Az anyag nem magától van, mert nem határozhatja meg magát. (Heisenberg). A klasszikus természet-filozófia az anyagi testek három alapvető tulajdonságát említi: 1) a kiterjedést, 2) a mozgást és 3) a tevékenységet.

A) A fizikai testek:

1) mozgathatók, 2) mozognak és 3) változnak.

Az anyag kiterjedésének alapja a mennyiségi lét. Ennek főbb jellemzői: 1) az oszthatóság, 2) a részekből állás, és 3) a határooltság. A mozgás időben történik, ezért beszélünk: 1) múlt, 2) jelen és 3) jövő időről. Az anyagi minták nem szükségszerűek: 1) megjelennek, 2) rövidebb-hosszabb ideig léteznek, és 3) a lehetőség világába süllyednek (azaz esetlegesek). Esetleges az az anyag, vagy létező, amely magában nem hordozza a létezésének magyarázatát.

Az anyag lehet: 1) szilárd, 2) cseppfolyós és 3) légnemű.

A víz lehet: 1) gőznemű, 2) folyékony, és 3) szilárd (jég).

Bolygónkon van: 1) levegő 2) víz és 3) szárazföld. (Síkság, hegy, tenger). Az anyagról tárgyal: 1) a fizika, 2) a kémia és 3) a biológia. A fizikában az egyensúly: 1) stabil, 2) közömbös és 3) labilis. Az elemek lehetnek: 1) pozitív, 2) közömbös és 3) negatív töltésűek. A testek hőmérséklete lehet: 1) hideg, 2) közömbös és 3) meleg.

B) Az élőek: különböznek az élettelen anyagtól: 1) anyagcserével (táplálkoznak) 2) növekedéssel és 3) szaporodással.

A biológia tárgyköre: 1) a növénytan, 2) az állattan és 3) az embertan.

A növénynek van: 1) gyökere, 2) szára és 3) levele.

Van: 1) születés, 2) élet és 3) halál.

Az emberi test felépítése: 1) a fej, 2) a törzs és 3) a végtagok.

Az ember felépítése: 1) a test, 2) a szellem és 3) a lélek.

A család: 1) az apa, 2) az anya és 3) a gyermekek.

Életkor: 1) gyermekkor, 2) felnőttkor és 3) öregkor.

Táplálkozás: 1) reggel 2) délben és 3) este.

Iskolák: 1) elemi, 2) középiskola és 3) egyetem.

Dolgozatírás: 1) bevezetés, 2) tárgyalás és 3) befejezés.

A háznak van: 1) alapja, 2) falai és 3) teteje.

A háromszemélyű Istennel találkozunk: 1) a keresztségben, 2) a bérálásban és 3) a szentáldozásban.

Szent Pál mondja: Istenben 1) élünk, 2) mozgunk és 3) vagyunk.

A hármas szám elkísér életünkben,

1. a természet rendjébe,
2. a mindennapi társadalmi életünkbe és
3. lelki tevékenységünkbe.

Elmondhatjuk, hogy Isten a matematika nyelvén a Szentháromság titkát is bejegyezte a teremtéstörténetbe.

15. A tudomány feltárja a láthatatlan világot

A világegyetem mérhetetlen térsége egyik oldalon, a láthatatlan parányba zsugorodó mikrovilág a másikon, eléggé megkísérti az emberi értelmet. A közös eredetük vitathatatlan. A parányi atomok utánozzák forgásukban az égitesteket. Az elektronok az atommag körül éppúgy keringenek szédületes gyorsassággal, csak itt a tér szűk kereteiben, mint a bolygók az áttekinthetetlen nagy térség dimenzióiban. Isten talán így akarja meggyőzni az embert a két világ egységéről és közös Teremtőjéről. A gigantikus asztrológia szerkezet, a láthatatlan parány azonban attól függetlenül, hogy mérhetetlen távolságok, vagy végtelen nagyságrendek választják el egymástól őket, egybe tartoznak. Egy kollektív egység, egy központi kapcsolat mindent egybefűz. A világegyetem egyetlen alapszövet, szétszakíthatatlan alapanyag, – állítja Teilhard. Ez a törvény nem változtatható meg. Minden legapróbb atomrészeske, amely felépíti ezt a kolosszális világmindenséget, együtt érez. Mintha egyetlen állami szövetség volna, amelyben egyetlen törvény uralkodik.

Az intersztelláris molekulák gazdagságát csak 1963 után tárták fel. A makromolekulák száznál magasabb számú atomot tartalmaznak. Ezek építik fel a fejlődésben a mikrovilág élő sejtjeit. Ezek a csillagok hatalmas tűzkohóiban képződnek. Van olyan molekula, amely százezer, vagy több millió atomból is áll. Itt meg kell állnunk, hogy megcsodáljuk a teremtés technikáját.

A makromolekula változó számban, de ugyanazon szerkezeti elemet tartalmazza. Összekapcsolódásukból jönnek létre a világépítő kockák. Ezek azonban annyira bonyolultak, hogy aligha értjük meg őket. Magasabb szinten bizonyos központok köré szerveződnek, míg végül is felépítik az élő sejteket. A fehérjefélékben már ezer és ezer atom csoportosul. A hemoglobinnal (vörös vérsajt) molekulásúlya már 68.000. Még följebb találkozunk a vírusokkal, amelyeknek már nem tudjuk megállapítani a molekulásúlyát, de talán több millióval felér. Mire a kutató az első élő sejthez érkezne, előtte már az atom-tartalom billiókra emelkedett. A vízi lencse esetében 10^{20} -ra értékelték az atomszámot. A táblázaton fent magasan ott találjuk az élők soksejtű csoportját. Ezek már olyan bonyolultak, olyan társulások, amelyek együttvéve szintetikususan egy hatalmas élő szuper-organizmust építenek. Nem különös-e, hogy itt az élő sejtekben szereplő atomok száma már olyan magas, hogy szinte kifejezhetetlen? Az anyagszerkezet fejlődik, de szigorú matematikai megfogalmazásban zajlik. Mögöttük hatalmas tudomány rejtőzik. Ilyen bonyolult megszerkesztésbe kerül már az élettelen anyag, hát akkor mennyire felfoghatatlanabb maga az élő sejt!

Ezt a matematikát nem a Földbolygón szerkesztették, de még a mai tudósok sem volnának képesek ezt megismételni. A makromolekula csoda nem a mi bolygónkon született, hanem valamelyik csillagon, vagyis egy ottani „vegyszer-gyárban”. Itt már csak egy végtelen Matematikusról tudunk megemlékezni. A láthatatlan világot tehát még egy rejtélyesebb tényező, a „bonyolult” is érthetlenebbé teszi. Ez a komplexitás elve azonban feltárja nekünk a rejtélyes Világteremtőt: nemcsak az anyagi, de a lelki világ alkotóját.

16. A lélek és a világszemlélet

A természet, a világmindenség tudományos adatokban nyüzsög, teli van matematikai rejtélyekkel. Ez annak a jele, hogy a teremtéstörténet alapos munka, olyan összeállítás, amely a hívő ember számára, biztonság-érzetet nyújt. Istenben megbízhatunk, mert nem hagyta a világot a véletlenre. A Fibonacci matematikai sor felfedezése a növények világában csak egy bizonyíték, hogy Isten matematikában szerkeszt. Ezen hitetlenkedő világnak talán a korszerű matematika többet mond. A matematikai ismeret a természetben a számunkra újszerű. A növényvilág megszerkesztése a múlt mélységeibe nyúlik. Nyilvánvaló, hogy az isteni

matematikus ott szerepel idők során a fejlődés menetében, az élők kiválasztásában, a növények közötti különbségek, az élő fajok meghatározásában. Ebben a kiépült világrendben nem marad hely a véletlen számára. A véletlen nem matematikus. A véletlenben „a hitetlenség nagy üresjáratát” kell látnunk. Isten létezik, aki nem közömbös szemlélője a fejlődésnek. Ő pontos megalapozója, meghatározója, megszerkesztője, beosztója és eltetője az élőlényeknek és minden fajnak. Mi volna, ha az oroszán olyan szapora lenne, mint a nyúl, ha minden két hónapban fialna? Az ökológiai rend megsemmisülne a földön. Az összhang, az egyensúly, a táplálék, a szaporodás, a sokaság, a temérdek élőlény szabályozása, megszerkesztése nagyon is fontos beosztást igényelt.

A hitetlenségben tudáshiány, vagy tájékozatlanság is lehet, vagy egyféle közömbösséggel találjuk magunkat a fejlődéssel szemben. A nevelés, a korszellem, az egyéni önző rendszer, nagy károkat jelent a lelkiségben, sokféle zavart okoz a világszemléletben.

A lelki és a világrend mai szinten tudományos egyensúlyi törekvéssel találkozunk. Az új ismeretszerzés elvezeti az emberiséget, arra a vonalra, ahol többet lehet látni és tudni a hit világából. A szélsőséges erők arra törekszenek, hogy egyensúlyi állapotok jöjjenek létre. Ez azt a reményt kelti, hogy egyre több lesz az egyensúlyi helyzet a földön. De itt nem áll le a kutatás. Az igazhitűek holnap nagyobb eredmények birtokába jutnak. Az új ismeret ösztönzés az emberiség számára. Holnap még egy fokkal magasabba emelkedik az érdeklődés és lelkiség. A fejlődés örökös. Ez a kor nagy ismereteket szerzett már, de mégse mindent. A lélekkeresés a korszerű fejlődés fővonala. A lélekben rejlik a jövő nemzedék hite és sikere, csak el kell fogadni a kor kihívásait.

17. A lélek beteljesüléséig

Az Univerzum csodái mellett feltűnik a lélek. Ez a különös jelenség előtt megállhat a tudós, amelyet elfogad az egyszerű hívő ember, de még a gyermek is megérez. A lélek olyan isteni teremtés, amely nemcsak létezik, de éltető erejével, működésével, élményével tanúskodik a túlvilágról. A benső érzékenység, az anyagi világ kihívásainak ütközései bizonyítják, hogy az ég és a föld egy világ, de a földiek nem mindig értik meg egymást. A lélek védelmében kiélezett ellentétek esetében a vértanúságig megy a küzdelem. A lélek természete szerint hűséges, egységben akar maradni Istennel. A lelkiismeret olyan érzés benne, amely mindent regisztrál. Az ember eligazodhat és ellenőrizheti, hogy Isten akarata szerint járt-e el, vagy sem. A dolgok mérlegelésében az eredmény nem mindegy, a lelki ember cselekedetétől, a közömbös hozzáállásától, vagy a hitetlen érdektelen magatartásától függ. Ugyanazon lélekizás és merevség között is nagy különbség van. A buzgó ima és a szórakozott között is felismerhetjük a szélsőséges lelkületet. Az igazság elfogadása, vagy elutasítása a lelkiismeretben felháborodásig menő feszültséget idézhet elő. A gyűlölet és benső ellenszenv olyan érzések, amelyek méregként hatnak. Emiatt esztelenségig mennek a küzdelmek. Vannak esetek, amikor a büntudat annyira zaklat, hogy a bűnös nem képes előle menekülni és nem nyugszik meg, csak ha leteszi a lelki terhet a gyónásban Isten előtt.

A lelki pozitív életben az ember meleg hangulatot, örömet tapasztal, amelyhez hasonlót csak az tud elképzelni, akinek része volt Isten-élményben. A szentek életében misztikus élménnyé nő a lelkiség. Az átlagos hívő is együtt érez az Istennel: az imában, vagy a jótékony szeretet gyakorlásában. A misztikus élmény magasabb szintű ritkaságok közé tartozik. Itt a lélek az Istennel való találkozást magasabb lelki fokon éli meg. Ez mind tanúságtétel, rendkívüli jelenség, amely igazolja a lélek és a Teremtő kapcsolatait.

A természet világában az elfogyasztott gyümölcs, a megcsodált virág, a meghallgatott madárdal, élvezettel tölti el a lelket. Így a lelki élmény az Istennel való találkozásban is megnyilatkozik. A lélek regisztrálja azt, hogy találkozott Istennel, aki nagy örömben részesítette. Ha a földi keretekben elfogadjuk az anyagi világ adta örömeit, a lelkiekben is

megtapasztalhatjuk azokat. Ugyanaz a Teremtő alkotta egyiket is, másikat is. Az egyik a földi keretből nyújt élvezetet, a másik a túlvilágról tesz tanúságot. Ugyanígy kapcsolatot lehet találni az Univerzummal és az ott élőkkel.

18. A Teremtő Lélek és a fejlődés

A fejlődés nagy mű, isteni szerkesztés. Az ember is egy munkás, aki benne szerepel. Kezdetből kísérve óriási nagy alkotásról kell beszélni. Ez évmilliárdos lassú folyamat, napi sok ezer részlettel és az emberi nagycsalád, a földlakók szereplésével. Itt az alkotó az Isten, aki Fiában Jézus Krisztusban egyesít, megvalósít és kivitelez mindent. Általa egységessé lesz korunk egyháza, belekapcsolódásával pedig az egész világ. Krisztus a mozgatója, vezetője ennek a gigantikus összefogásnak. Vele mutatjuk be a szentmiseáldozatot, ebben egyesülünk a világon élő testvérekkel, az eddig felsorakozott nemzedékekkel és jövőben érkező utódokkal. Valamennyiért imádkozunk és velük szeretetközösségben élve hálát adunk Mennyei Atyánknak, aki ezt a nagy munkát beindította és velünk kivitelezi terveit. Már csak ez a kor a maga feladatkörébe és pontos teljesítésében hatalmas változásokat visz végbe. Nagy megpróbáltatásokon keresztül új kor alapozódik meg. Készül a világ a jövő nemzedék számára. A hit szilárd alapokat igényel, mert biztosítani akarja a jövőt. Születik az új kereszténység és új világ. Isten ma is velünk alkot. Mi is a teremtés szövőszékénél ülünk és a meglévő anyagból hozzáadjuk a nagy szöttekhez a magunk fáradságát, az evangéliumi lelkületünket. Évezredekön keresztül mindannyian ezen a közös remekmű építésén fáradozunk. Megbámulja azt az új nemzedék. Lelkesítő példánk további tevékenységre és folytatásra serkenti őket. Ez a szemlélet kiszélesedve megszakítás nélkül halad nemcsak ebben a percben és itt ezen a helyen, de a Föld határain túl is terjed. Erre a szemléletre már nem szükséges a képzelet megerőltetése. Ez olyan hit, amely Jézustól származik, és az evangéliumban van jelen. Az eredményeket nemcsak itt értékelhetjük, de az égi angyalokkal az Univerzumban felismerhetjük. Az örök Isten befejezetlen a tevékenységben. Mi a szakadatlan fejlődés útján valósítjuk meg a teremtést. Itt megtaláljuk a földi élet célját, magyarázatát, értelmét és egységét a teljes Világegyetem képében.

19. Kezdetől az örökkévalóig

A Föld is egy hely, ahol megtapasztalhatja az ember a lelki nyugalmat Istenben. Felébred azonban bennünk egy olyan igény a lelki öröm után, amely állandóan kísérné életünket. Hogyan lehetne ezt elérni, ha nem egy általános Istenre hagyatkozásban. Ezt azonban azok tapasztalják meg, akik Istenben a benső lelki egységet a szeretetben megélik, és nem szakítják meg vele a kapcsolatot. Ez egy újabb élmény és megsejtés, az Isten-birtoklás érzete, egy újabb bizonyíték arra, hogy létezik az ember és a Teremtő között kölcsönös lelki kapcsolat az örömméret hitélményében. A lélek olyan, hogy ezt a lelkületet nem egyszer, de számtalanszor akarná megélni.

Honnét eredhet ez a szent érzés, ha nem magától az Istentől, aki ezt az ösztönös megsejtést beleoltotta a lélekbe már ott a teremtéskor? Ezzel ő felszítja a lelket ebben a korban is és minden nap, az alkotó munkára. Minden reggeli ébredés, újrakezdés, jövőbe állítás. A meglátások ideje, a tökéletesebb felfedezése, az élet újszerű megfogalmazása. Új irányzat a napi tervekben. Ez az ősi teremtés folyamat mai megnyilvánulása, Isten mai akarata, aki ezzel a mai nappal is ösztönöz, hogy a fejlődés ne álljon le soha. Az emberen múlik azonban, hogy megtalálja a Teremtőt és ezt az alkotó munkát, ezt a hullámhosszat, a mostani lelki világban, a mai szükségekben, a mai feladatokban és kötelességekben. A Teremtő munkatársa egyet kell érezzen a munkaadójával. Ez ugyanazon világepítés, az a befejezetlen munka, amelyet már elődeink megkezdték és nemzedékek építettek. Nincs más

választék, fel kell fokozni a képességeimet és tovább kell adnom mindezt a következő nemzedéknek. Át kell érezni ezt az Egészet, az Egységet, amely kialakult a teremtésben. Ez végtelen öröm. A lelkemben boldog vagyok, hogy halad a munka, épül a világ és velem mások is boldogok lesznek. Így vagyunk egyek a Teremtővel, szeretetben egybekapcsolva ezen létközösséggel, amely már több millió év láncolatában halad. Egyetlen jelen ez, amely örökös ugyanazzá lesz a jövőben, az isteni tervben. Mindennapi élmény, de a szív újszerűen dobban, a lélek újszerűen érez, az ember újat gondol és tökéletesebbet alkot. Örök körforgás, amelyet életnek nevezünk. Egybeolvad ez a perc az örökkévaló idővel. Ez a hit emberének az ébredése, egyesülés az örökkévaló Teremtővel és az emberiséggel.

20. A halottak tisztelete

A halottak tisztelete megtalálható minden nép hagyományában. Ezt igazolja az egyetemesen elfogadott túlvilág-hit. A lélek sorsa hazatalálás. Ezt az örök haza hitét hirdeti, a lélek halhatatlanságát vallja a kereszténység. Ez a földlakók reménye, a lelkek országának a hite, nem újszerű tanítás, a legősibb időkből származik. Ez a hit azonban a kereszténységben ismertebbé lett. Mindennap kifejezésre jut a temetési szertartásban, a halottakért végzett imákban és szentmisékben, az emlékművek felállításában, a sírok megszentelésében, a temetők gondozásában és fenntartásában, a koszorúk elhelyezésében és a gyertyák gyújtásában. Ünnepek, temetési évfordulók és más szokások megemlékezésében. Jelképek, emléktáblák felállításában jól elterjedt. Több helyen a családban ebédet, vagy vacsorát készítenek a halott tiszteletére. Egy helyet, egy tányért fenntartanak, mintha ő is jelen lenne. A maradék ételből szokás a temetőbe vinni és a sírra elhelyezik, hogy neki is legyen része a közösségi étkezésből. Ezt a szegények, koldusok szokták elfogyasztani a halott helyett. Szóval az elhunyt mintha élne, fenntartják vele a kapcsolatot. A családban elbeszélgetnek vele és imájukba foglalják. Ez a szokás, az ősök, nemzeti hősök, szentek tisztelete, vértanúk megemlékezése, évezredekre terjed vissza. Ha lélekben nem volna hit a velük való találkozásra, és hit a lelkek országába, és egy fogékonyság az isteni forrásból a lelkek találkozására, aligha maradt volna fenn ez a hagyományvilág. Más számtalan családi szokás eltűnik, ez azonban megmaradt.

Az örök haza és a lelkek birodalmának a hite ott él minden nemzet és nemzedék emlékezetében. A lélektani elemzés arra utal, hogy ez az emberi lélekből fakadó hit isteni ajándék. Ha létezik örök élet, azt Isten a lélekbe oltotta. Neki érdeke, hogy fenntartsa az érdeklődést a földön a mennyei haza iránt. Istennek nem lehet szándéka eltitkolni a lelket az ember előtt, hiszen azt még kinyilatkoztatta is és Jézus tanításában is megtaláljuk. Ennek a lélektani alapja, fontos szerepe az életet a földön megőrizni, az élni akarást fenntartani, az örök életbe vetett hitet ápolni. Így azok, akik megjelennek a fejlődés során, megerősödnek törekvéseikben, tökéletesebb életszintre emelkednek, reményben élnek, hogy az örök életben elnyerik a jutalmukat a földi fáradozásaikért. Ezzel Isten kifejezi, hogy nem kell a földi életet elválasztani az örök élettől. Ez egy világ, egy jövő, egy fejlődési vonal, ugyanazon isteni megszerkesztés. Így van értelme a lelki növekvésnek, a tökéletesség fejlesztésének a földi életben. Ennek a szolgálatában áll a vallásos hit. Feladata az embert elirányítani a tökéletesebb életvonalra, serkenteni a mind szellemibb lelki fokra. A lélek isteni, magasabb célkitűzés, a fénypontja a fejlődésnek. Ez lesz a földi világ beteljesülésének értelme és nagy sikere. A mennyország fogalma nagyszerűen kifejezi ezt a győzelmet, összegzi az eredményeket és jutalmul adja az örök boldogságot a földvándornak a fáradságos munkájáért.

21. A világ nagy csodái

Egy francia író világgörútra ment. Hazatérve megkeresztelkedett. Azzal érvelte a megtérését, hogy a világon mindenütt temérdek sok templomot látott, amely azt az érzést keltette benne, hogy csak ő a hitetlen ekkora vallási kultúra mellett. Ezek és a tömegek, amelyekkel találkozott a vallási összejöveteleken, meggyőzték arról, hogy a földön él a hit. A hit olyan jelenség, amely végighúzódik a történelmen és a kultúréletben, az építészetben és a gyakorlati életben. A legszebb emlékművek az Isten tiszteletére emelt templomok, művészi kivitelezésű festményekkel, szobrokkal. A legtöbbet kiadott könyv a Szentírás. A temetők különösen gondozott szent helyek, a túlvilági hit alapjai. A népi szokások, vallási ünnepek, olyan tények, amelyek megtérésre kényszerítették a vallástalan írókat. Elképesztő a zene, a dal, és tánc a primitívek között, amelyet a temetéseken és egyébként a halottak tiszteletére mutatnak be.

Meglepőek az egyiptomi piramisok világcsodái és más területeken talált régi emlékművek. Óriási dimenzióban mutatják be a túlvilági hitet. A fáraók temetkezési helyei és más emlékművek méretei, gazdag befektetései elképesztő hatást gyakorolnak az emberre. Csodálkozva áll az ember, korunk hitetlenségével szemben, amikor a föld tömve van vallási régiségekkel és történelmi hagyományokkal. Az eddigi világ mostanáig meglepi az utazót és leszereli a hittagadót.

A vallásos meggyőződés fontos szerepet játszott számos világcsoda megalkotásában. A Gizai Nagy Piramis, az olimpiai Zeusz-szobor, a halikarnasszoszi Mauzóleum, a babiloni függőkeretek, a rhodoszi Kolosszeusz, az Alexandriában található Phárosz (világító torony), az epheszoszi Artemis-templom.

A Gizai Nagy Piramis Egyiptomban az egyetlen ókori csoda, amely még ma is áll. Közel 4000 éven keresztül volt a világ legmagasabb építménye, 147 m magas. Ez a világ valaha épült legmagasabb és leprecízebben megtervezett kőépülete. A piramis a Nílus nyugati partján van. Emelte Hufu fáraó (2551-2528). Több mint 5 millió tonnát nyom és több mint 2 millió kötömbből áll. Több mint öt hektáron terül el. Ez kb. 200 tenispályának felel meg.

Az Olümpiai Zeusz-szobort Kr. e. 433-ban egy Pheidiász nevezetű szobrász készítette el a legfőbb görög isten tiszteletére, egy külön erre a célra épített templomba. 13 m magas alkotás. A mester fából készítette a szobor vázát, azután elefántcsont lapokkal borította be, a ruhával fedett részeken aranylapokkal díszítette. Az egésztestet lakkal kenté be és üveggel, valamint drágakövekkel ékesítette. Mai értékét számítva a szoborhoz használt arany ára 6 millió fontot tenne ki.

A vallási jelenség a régmúltból anyagiakban úgy látszik jobban kifejezésre jutott. A túlvilági hitet többre akarták értékelni, mennél nagyobb értékben akarták kifejezni a földön.

II. rész: Az ember keresi az Istent

1. A lélektani alapok Istenhez vezetnek

A létgondok messzire elvezetnek a problémák világába. Akármi is történik, annak vannak kiváltó okai, talán ismeretlen hátterei, meghatározott tényezői, amelyek kapcsolatban állnak az eseményekkel. Ha valaki meg akarja érteni mindezeket, korunkat, vagy a teremtés történetét, akkor egy vonalon kell maradnia és sok mindenre rájön. Nyomozva eljut az élet területére, ahol lehorgonyozhatnak akár a nemzedékek is. Itt aztán folyhat a láncolatok kutatás és nem lesz vége a találgatásoknak és a rejtélyes múlt feltárásának. Az érthető magyarázat mindig egy előzményben, a múltban van rejtve. Végezetül ott találjuk magunkat őseredetünkénél, a Teremtő Istennél.

Az anyagi világ nem véletlen, az élet sem keletkezhet magától. Mindkét világban ott szerepel egy értelmi rokoni vonatkozás, örök bölcsesség, nagy gondolkodó Szellem. Eredményeiben felismerhetjük a világ megszerkesztőjét és az élet kivitelezőjét. Rádöbbenünk, hogy a kezdet nem ösztönszerűen anyagi fokról indul, de egy nagyon is értelmes szellemi, lelki vízióból. Ebben a mostani világrendben az emberi élet és a szellemi kibontakozása, csak örök értelmi megszerkesztésből születhetett és érvényesülhetett. Itt nincs mit töprengeni, mert világos, hogy az anyag önmagától nem gondolkodik. Joggal kérdezzük, honnét került elő az első gondolat a földön, és miért van az emberi agyrendszer és minden értékes értelmes műalkotás a földön. Ezen a láncolaton kell tovább haladni és elérkezünk a Teremtőhöz, az első gondolkodóhoz.

Több félrevezetés van, amely korlátoltságból, vagy visszaélésből származik. Lehetetlen ezektől megszabadulni. Földi érdekek, más egyéni szempontok, főleg emberi akarat vezetnek. Isten örök boldogságra ösztönző érzést, törekvést oltott a lélekbe, magába a fejlődés menetébe örök célul felállítva a tökéletességet. A szertelen élvezetekkel azonban az ember eljut a gonoszság tenyésztalajáig. Itt fogamzik meg a téves világnézet, a véletlenre alapozott evolúció, az Isten tagadás, az erkölcstelen élet és világrend. A rosszból rossz ered. A gonoszság nem isteni alkotás. Azt vagy a sátán, vagy az ember találta ki és terjesztette el. Ha valaki elindul egy helytelen világszemléletben, gyorsan eltávolodik az igazságtól és azután sorakoznak a többi negatív tényezők, kialakul a zűrzavaros világ, szétszóródik az emberiség és meghasonlik a társadalom. Jézus mondja: „Gyümölcséről lehet felismerni a fát”. Az elhanyagolt, letagadott lélek, mint a parlagon hagyott termőtalaj, csak hitvány gazzal kérkedhet. Így szembetaláljuk magunkat a nemzedékek során sok értéktelen kóróval, élvezhetetlen gyümölcscsel, hitvány gondolatokkal és elviselhetetlen szokásokkal.

Az ember Istentől kapott szerepe a földmégmunkálás és az evangéliumi önképzés. Az anyagi világ és szellemi lélek tökéletesítése a fejlődés vonalán valósul meg.

2. A világrend nem tagadható

Az emberi élet elválaszthatatlan attól a világtól, amelybe Isten állította. A Földbolygó keretei meghatározzák a tevékenységet, amely biztosítja a fennállást és a rajta élő nemzedék jövőjét. Az élet szervezése, fejlődése az emberi értelemre, szabadságra, lelkiismeretre van bízva. Ebben a terjedelemben alakul a bolygó sorsa. A kérdések és megoldások, a boldogság és siker az ember kezében van. A törvények, az alapvető univerzumi elvek, életszabályok, meghatározottak és a közéletben bizonyos rend követésére kényszerítenek. Ez a világrend azonban nem egyéni kívánságoknak kedvez, mert általános érdekek védelmére is szolgál.

Minden ember, vagy élő, az egyetemes világrend összhangján áll fenn, közösségi érdekelttség függvénye. A sokaság a földön meghatározza a helyet, korlátozza a fogyasztást.

Megfogalmazott az értelmi-szellemi kibontakozás, a tudományos siker, a mind értelmesebb ügyvezetés, a színvonalasabb közösségi, kultúréletmód. A lelki szempontok, a tökéletes erkölcsi magatartás, a szeretet és összhangos békés együttműködés, biztosítják a jövőbeli eredményeket, a fejlődés nagyobb távú sikereit. A helyzetkép felmérése után minden ember meg kell, találja a szerepét, életének feladatait és bele kell, kapcsolódjon a munkába, amely a fennállást és a jövőt biztosítja.

A jövő titkai a fejlődésbe vannak beütemezve, az ember egyre kulturáltabb szervezésébe: mint a nevelés, az oktatás, az életirány, egyéni és közösségi szellemi és lelki tökéletesség. Az ember szabadsága korlátozott, nem egyedül él a bolygón. Értelmi belátással és lelkiismerettel kell, hogy fogadja a világrend isteni irányvonalait. Ezek örök távlatok és szempontok. Az emberiség ezen az úton haladt eddig. Ez az irányvonal a végtelen jövőt biztosítja.

Ha a sokaság, vagy egyéb problémák felmerülnek, a magasabb fokon álló kultúra segít megoldani a kérdéseket. Az erkölcsi élet irányításában a vallási kultúra lényeges. A megszokott és megszabott isteni életkeret nélkül tönkre megy akár az egyéni, akár a közösségi élet. A kollektív züllés az egész emberiséget megsemmisítheti. Ez korunk értelmi, lelki, erkölcsi megpróbáltatása. Erre a testi-lelki egyensúly és közösségi szép összhangos élet kell legyen a válasz. Nem uralkodhatnak a túlzások, szélsőségek. Az egyensúlyos élet egyéni érdek is, meg közösségi cél is. Összefogáson múlik a siker. „Két ember között a legrövidebb út egy mosoly.” (Kodály)

3. A világ ádventje

Ádvent, latin kifejezés értelme: Jövetel. Meghatározza Jézus születése előtti, időszakot, vagyis nekünk a karácsonyvárást. Az ószövetségben a próféták előrejelzése szerint Izrael évszázadokon keresztül várta, mikor érkezik el a mennyei küldött. A várakozás nagy reménnyel töltötte el a választott népet. A Megváltó eljövételét a szabadság, és általános jólét hírnökeként fogalmazták. Ábrahámtól kezdve Mózesen keresztül állandó volt a kapcsolat Istennel. Ábrahám új hazára talált, gyermeke született és új nemzedéket állított fel. Mózes az egyiptomi rabságból népének kiszabadítója lett, kivezette őket az ígért földjére. A babiloni fogság viszontagságaiban hasonló reményben éltek és Isten támogatására számítottak. A római uralom idején szintén várták a Megváltót. Ezt is a felszabadulás reményében értelmezték. Az evilági javak után Isten azonban most Krisztus által új lelki világot akart feltárni, hogy a Szentlélek által és közreműködésével a megszentelődést kivitelezhesse.

Jézus eljövetelekor csak találgatták, hogy ő lesz-e az ígért Messiás. Ebbe a szóba a földi értelemben vett szabadság, a megváltás volt reménybe öntve. Jézus csodái elkápráztatták a szegényeket és betegeket. Az alig háromévi tanítás ideje alatt nyilvánosságra jutott Isten országának titka, a mennyei haza. Feltárult egy égi gondolatrendszer, amely elítélte a földiek anyagi javainak túlzott felhalmozását. Emiatt szembefordultak vele a vallási vezetők. A szeretetszolgálat, a sok szegény és beteg gyógyítása kimondottan zavarta őket. Sértve érezték magukat, amikor az árusokat az ünnep előtt kiűzte a templomból. Ő azonban a szent hely méltóságát őrizte. Így került szembe a vallási vezetőkkel, akik még az ünnep előtt bírósági tárgyalásra vezették Pilátus elé. Az egyiptomi kiszabadulás ünnepe előtt Jézus már a kereszten haldokolt.

Krisztus századokon keresztül ott él a hívek lelkében. A szenvedése, tanítása, feltámadása később újraértékelésre került. Háromszáz év telt el, míg megszűnt a keresztények üldözése a római birodalomban. A keresztényüldözés különböző korokban azonban megisméltódott. A lélek helyett ugyanazon evilági érdekek és háttér kísért. Azóta is hasonló támadások érik az Evangéliumot és anyagi világi ellenszenvvel fogadják a lélekszerű szent tanítást. Ezért

áldozta fel az Egyház megszámlálhatatlan millióit, vértanúit a kétezzer év alatt. A világ mindig csak földit kívánt. Mintha a Mennyei Atya ajándéka a természetben nem volna elég jele az isteni szeretetnek és az nem eléggé bizonyítaná, tanúsítaná a túlvilági lét és a lelkiek fontosságát.

A mai világ előtt a hitet meggyőzőbbé kell tenni. Gyakorlati úton kell az isteni szeretetről tanúskodni. Magasabb lelkeséggel és őszinte érzéssel kell kifejtteni a csak anyagi jövedelmekhez ragaszkodók előtt a mennyei rendszert. A lélek és a szellem uralma azonban már jól elfogadott. Az evangéliumi tanítás tanúsága sem hiányzik. Azonban a túlvilági lelki értékrangsor előtt még mindig alkudozva áll az ember. Nem veszi észre, hogy a jóság, a szeretet, már régen feledésbe mehettek volna a bolygón, ha a krisztusi közösség nem gyakorolná azt és nem adná át a nemzedékeknek. S ha valaha, de az éppen ebben a korban lett nyilvánvaló, hogy a krisztusi szeretet mennyire osztogatja a javait a rászoruló testvéreknek. Mérhetetlen sok érték van az emberi lelkekben, csak nem akarják azt némelyek meglátni és elismerni. A bűnözést reklámozzák és terjesztik. Senkinek sem jutna eszébe, hogy a lelki jóságot is úgy kellene reklámozni, mint a szórakozási programokat. A hívők ugyancsak alázatosan rejtegetik azt a sok szeretetet a világban, amellyel gondozzák a szenvedőket, éhezőket, vagy gyógyítják a betegeket. Vagy talán a világ olyan különös, hogy ezeket az ingyen szolgálatokat nem szabad meglássa? Miért nem érdekli a megelőzötteket a nyomorúságba került testvér megsegítése? Egyre aggodalmasabb a világban a megélhetéssel küzdők, az elmaradottak sorsa. De egyre több a milliárdos gazdag. Hát itt nem lehetne bizonyos egyensúlyt keresni és találni?

4. A láthatóból a láthatatlan világig

Elindulok a kutatásra az idő kezdetétől a mérhetetlennek tűnő világűr térségéig. A világmindenség ma előttem fénytengerben mutatkozik. Az asztrológusok a csillagmezőket 350 milliárd nagyobb egységbe, galaxis csoportba osztották be. Én az egészből csak pontokat látok az égbolton. Amint a hit fénye felderíti számomra a végtelennek tűnő térséget, a lelki szemeim előtt az időbeli tényező örökkévalósággá nyúlik. Nyomában egész sereg rejtély jelenik meg mindenhol. Az őanyag a fejlődés vonalán a primitív állapotból tökéletesedett, és aztán egyre bonyolultabb lett, vagyis az anyag mind érthetlenebbé vált. A teremtés mai szinten olyan alkotás, amelyet a tudomány ugyan megcsodál, de megérteni nem tud már. Az élet, a fejlődés csodája, az anyagi részecskék rejtélyes láthatatlanából indul. A látható formába érkezve egyre érthetlenebbé gubancolódik, már a halálban ismét a láthatatlanba süllyed és eltűnik.

A Földbolygón valami 20 millió különböző élő faj telepedett meg. Elkápráztató ez a sokaság, ha a fajhoz tartozó családtagokat is számba vesszük. Megbámuljuk a változatosságot, az ökológiai rendet, az összehangoltságot. Az élők valamennyien egybetartoznak és sajtáságosan feltalálják magukat. A madarak a levegőben, a halak a vizekben, a többiek a szárazföldön. A legparányibb lények, a biológiai legkisebbjei, láthatatlanok. Az óceánok óriásai, a bálnák, a tengerek mélységeiben rejtőznek. A homályos titokzatosság mindenütt jelen van.

Az ember önmagának a legnagyobb titka. A külső test látható, de a belső, a lélek láthatatlan. Az emberi agy a képességeivel és a kapcsolatban álló idegrendszerével és szervezettel, az Univerzum legcsodálatosabb műalkotása. Ez a kis maroknyi agyszerkezet, valami 4 milliárd gondolategységet képes befogadni.

Walter Hollitscher állítja, hogy az emberi testben is atomok rezegnek, számuk nagyságrendben 10^{27} -en körüli, amelyek valamikor csillagok belsejében képződhettek. Hogy megértsük ezt a számot, a tízes számjegy után még 27 nullást kell írni. Hát akkor mit kezdjek önmagammal, ezzel a lélekkel, amelyet azért kaptam, hogy kapcsolatba lépjek az

Univerzummal és megtaláljam a vonalat, magával a Teremtő Istennel? Ezzel a mérhetetlen nagy ismeretlen és láthatatlan világgal a tudomány azonban meg kell még birkózzon. Viszont a lélekben hívó ember a Teremtő központtal kapcsolatban már adatokat kapott és tájékozódhat. A lélek kérdése úgy tűnik, nem mellőzhető és nem valami felesleges. Az emberi lét legnagyobb rejtélyének megoldását magamban fedezem fel, a lélekben.

A világot főleg a szemünkön keresztül ismerjük fel. Ha a szememet tökéletes műszerként veszem, a minősítése a legnagyobb elismerést érdemli. Hetven százaléka ugyanis a testünk receptorainak a két szemünkben van. Sokszor elhangzik a közmondás: „Én csak azt hiszem, amit látok.” Ez önmagában ellentmondás, mert a szem éppen eléggé korlátolt. A testi képességeket ezért még lelki érzékszervek pótolják. Számunkra a látható fény fizikai szempontokból elektromágneses sugárzás, amely 400 és 750 nanométer közötti tartományban van. A recehártya egyetlen négyzet milliméterén 400.000 látósejt van. A fotó receptorok regisztrálják a beeső fényt és az optikai jelek először kémiai, majd elektromos jelekké alakulnak át. Ezek az elektromos jelek végül is a látóidegeken keresztül az agyba jutnak. Minden szín más rezgésszám, csak így vagyunk képesek meglátni és olyannak érezni, amilyen az valójában. A látás tehát igazi csoda. Mindegyik szemben 110 millió pálcika és 6 millió csap található. Ezek nélkül nincs látás. Vajon a szülők tudnak-e erről? Ők csak mindezt készen kapják gyermeküknek. Boldogan várják a szent pillanatot, amikor ő kinyitja a szemeit és rájuk mosolyog, hogy önfeledten magukhoz ölelhessék újszülöttüket. Bizony ők csak közreműködnek, de az élet ajándékozója mégiscsak az Isten. Ezen tudományos részletekről nem kell, hogy gondoskodjanak.

A 111 billió és 365 billió rezgést másodpercenként úgy fogjuk fel a bőrünkkel, mint hő érzést. A 395 billió és 758 billió közti rezgést szemünkkel látjuk. Ha a levegő 16-tól 20 ezer rezgést végez másodpercenként, hangnak halljuk. Csodálatos értelmi képesség kellett ezek megszerkesztéséhez, fantasztikus találmány és kivitelezés! Van azonban, aki nem tud ezen csodálkozni és a véletlenből akarná ezt levezetni. A hívó ember százszor és ezerszer megköszöni ezt Istennek, aki neki nemcsak életet ajándékozott, de szemein keresztül kapcsolatot is tud teremteni a világával. Ugyanilyen hálával fogadja a lelki képességeit is, a halhatatlan lelket, amellyel képes Istennel kommunikálni.

Az emberi agy központilag vezérelt kémiai gyár, elektromos mű, klíma- és tisztítóberendezés, gondolkodó számítógép. Az agy olyan „lény”, amelynek szervezete évtizedekig fenntartja magát és állandó önkontrollal gondoskodik arról, hogy zavartalanul működjön. Összetétele 100 billió mikroszkopikus kicsiny alkatrész, amelyek fantasztikusan össze vannak hangolva, egymással kommunikálnak és üzemképesek. Egészséges állapotukban ezek képesek állandóan megújulni, sőt magukat megjavítani. Az érzékszerveken keresztül érkezett jeleket az agyrendszer dolgozza fel, olvassa le és válaszol azokra. Ilyen csodálatos módon oldotta meg Isten a teremtés rendjében a gondolkodó embert. Ezen keresztül léphet Isten velünk kapcsolatba és irányít minket a lelki képességeinkkel. Így kerül a tökéletesebb láthatatlan világ kapcsolatba ezzel a látható korlátolt földi világgal. Ebben a képességben nemcsak hinni és megbízni kell, de boldogan használhatjuk arra, amire Isten azt nekünk ajándékozta, mármint a vele való egységre, a fejlődés irányításában együttműködve.

5. A Szentlélek és a világ-fejlődés

A kereszténységet kezdettől a Szentlélek vezeti. Ő az Egyház Lelke, az egész emberiség fejlődésének az irányítója, a földlakók nevelője. A fejlődés a történelem vonalán a kereszténység hatására nagy eredményeket ért el. Az anyagi világ tökéletesebb fokra emelkedett, gazdag szellemi értékek birtokába került. A Szentlélek a világmozgalom szervezője, tökéletesítője és beteljesítője. Az utóbbi időben a népesség, a minőségi

növekedés, az anyagi termelés és igény fokozottabban kihangsúlyozott, ez a lelkieket háttérbe szorította. A hit értékei azonban nem vesztek el. Azóta már további törekvések, lelkeségi fellángolások érezhetők. Ez a kereszténység számára kihívás a nagyobb méretű hirdetésre, szeretetszolgálatra. Ébredezik a lelki megújulás. A lelkeség a Szentlélek vezetésével halad. Ebben az eredeti kereszténység ősi mozgalma újult meg és folytatja útját. Ez korunk bűnözésének gyógykezelésében lélektisztító szerepet jelent. Több helyen a szenvedélybetegek átnevelésével foglalkozik. A lelkeségi találkozók felhívják a figyelmünket a további megújulásokra, elvonókúrákra, a mentőszolgálatok szervezésére. A kereszténység nem aludt ki, csak ez a mai világ nagyobb tevékenységet igényel és vár.

Bármennyire lehangoló képet nyújt a szabadelvű világ, az egyház az evangélium kovásza maradt és tovább működik. A bűnözés megelőzése céljából azonban minden plébánián szükség volna egy mentőszolgálatra. A lelki közömbösség gyógykezelésében is a hit ébresztget. A fiatalságot meg kell óvni a bűnözésektől. A legjobb védelem a megelőzés, a lelkeség ismertetése és elterjesztése. Jelentősek az imacsoportok, a cönákulumok, bibliai társulatok, *háló* találkozók, a karizmatikusok, a fokulárok, a házaspárok, a házas hétvégesek. A Szentlélek jelen van nemcsak az egyéni életszentségben, de közösségi élet kialakulásában is. Az Éltesítő Lélek velünk van, nem kell aggódnunk. Bízunk benne.

Az emberré levésnél kihangsúlyozott az életszentség, az önnevelés, a tökéletesség, a közösségi vonatkozás. A lelki értékek megosztása, a kölcsönösség, az együttérzés, a szeretet gyakorlása a testvérrel, mindenki érdeke. Ezt nemcsak vallási körök kell, hogy felkarolják, ez közös ügy és nagy jövő.

Az élet teremtőerővel kezdődött. A hit az Univerzum felé, örök célokra mutat. A kereszténységgel új nemzedék kerül a földre. A hitben átalakult emberiség a lelkeséggel fokozódott új erkölcsi életet ígér. Az igazi értékek maradandóak, elérik a jövő nemzedéket. A sokaság végül is megismerkedik az evangéliumi, mennyei kultúrával. A vallásban az örök élet kapui nyílnak meg. A mai fejlődés olyan fokozatokat és távlatokat nyit, amelyeket nem lehet eléggé felértékelni. A Szentlélek vezetésével, az emberiség nagy világváltozásához, munkatársakra van szükség.

6. Áttekintés az új világba

A világ fejlődése újszerű megfogalmazásának vagyunk résztvevői. Az három szakaszban mutatkozik számunkra. 1) Megjelenik a látható világ – ez a teremtés kora. 2) A Földbolygón kialakul az élet – tökéletesedik a krisztusi megváltásban – ez a fejlődés kora 3) a megszentelődés kora – a szellemi lét kibontakozásával, a lelkeség ápolásával a Szentlélek erejében az emberiség új kora nyílik.

A harmadik fokozatban, a számítógép-rendszer kialakulásában, felfokozódott az emberi agy munkája, megkétszereződött a szellemi munka a földön. Szinte közösen együtt gondolkodik az emberiség. A Földbolygó egybekapcsolódik a jelenben és múltban, történelmi vonatkozásban egybeadja eredményeit minden nemzedékkel és új sikerekkel lepi meg a világot. Ha ez a közösség még egy lépést tesz előre a fejlődésben, a tökéletesség elképesztő fordulóján találja magát. Ez a lélek felfedezésének kora, közelebbi kapcsolat lesz Istennel, a lelkek világával és magával az Univerzummal. Ez nem műszerekkel történik, ezektől mindtől tökéletesebb az emberi lélek. Ez egy csodás kozmikus kapcsolat lesz. Az Istennel a lelki vonal tökéletesedik, de a jövő kilátások hatalmas távlatai is megnyílnak. Ezzel bizonyos változások lephetik meg a földlakókat. Esély lehet egy kozmikus felfedezésre, kivándorlásra.

Ez a jelenlegi egység, amelyet az emberiség elért, nagy siker. Megdöbbentő, hogy magával a Teremtő Istennel kommunikál, és az Univerzummal folytathat párbeszédet. Ez csak a kezdet. Ha a fejlődés irányvonalát követjük, a hit tökéletesedik. Ekkor már nem az

ember maga erejével, de a Szentlélek tüzével tevékenykedik. Ez felsőbb emelete az eddigi fejlődésnek. Teilhard misztikus módon erről úgy emlékezik meg, mint Ómega pontról. Ez két világ egyesülése, hatalmas sikere lesz. A Szentlélek mozgalom már ezen, a lelki vonal építésén javában tevékenykedik.

7. A lélek és az egészség

A Szentlélek kora nyílik a földön. Szaporodnak a Szentlélek mozgalmak, alakulnak a lelki csoportok laikusok szervezésében. A világ figyelme fokozottabban a lélek felé fordul. A sok betegség, a szélsőségek, a bűnözés, rákényszerítik a kutatókat, hogy keressék a betegségek okát és hátterét. Rádöbbennek, hogy az erkölcsi romlás mögött elhanyagolt lelki élet áll, nagy közömbösség, vagy hittagadás. A rendetlen, elhanyagolt lelki élet, a gyenge akarat a bűnözés forrása, egyben sok betegség tenyésztalaja. A vallásos kutató rájön a Teremtő örök akaratára, hogy ő csak egészséges embert akart teremteni. A betegségek akkor jelentkeznek, amikor elferdül, szabálytalanná válik az élet. A testi és lelki élet egybetartozik. Isten az életet a lélek útján vezeti és gyógyítja, nem vegyszerekkel, de lelki élet szabályaival. Lélekszerű étellel és eszközökkel sok betegség megelőzhető lehetne.

Ha van lelki betegség, akkor van lélek is. Ha van lélek, akkor van lelki egészség is. Az örök Isten az emberi életet tökéletesnek tervezte. A testi és lelki élet összhangja egészséget eredményez. A kartauzi szerzetesek temetőjében alig található 99-100 éven aluli elhunyt. A csodálatos egyensúlyt a beosztott életrend, a test és lélek összhangja adja. Mindenesetre okosabb a bajokat megelőzni, mint utólag gyógykezeleni. Ám sokszor a betegségeket nemzedékeken keresztül örököljük. A karizmatikus imák során feltárult egy ilyen eset, amikor az ősök egyike adta át a betegséget a családnak. Istennek hála a beteg megszabadult.

A tökéletes lelkiiséggel, a szeretet egyetemes birtoklásával, az anyagi világ hibátlan rendjében és szervezésében, elérhető nem csak egy szentebb életforma, de egy tökéletesebb embertípus. Ez tulajdonképpen már a kereszténységben megfigyelt jelenség. Új orvostudományt kell felfedezni, amely lélekszerű gyógykezelést alkalmaz. Egy logikus gondolkodó a hitben tanúságot tesz a Szellemi Alkotóról, a túlvilágról, a halhatatlan lélekről. Azért tárjuk fel a lelki élet értékeit, hogy előnyeiket élvezzük a mindennapokban. A lélektani tényezők egyre gyakrabban felszólalnak az élet érdekébe és mind többször a lélekre utalnak, Isten segítségét igénylik. Isten a lelket nem kivételeseknek szánta, nem is ritkákna adta, hanem minden ember javára, nemcsak a túlvilág idejére, hanem már a földi keretekbe is. A lélek kora megjelent, csak hitre van szükség. Más lesz az a világ, amikor az ember Isten karjaiba kerül. A fejlődés elvezeti az emberiséget arra a pontra, amikor belátja, hogy a hit általános értékeket birtokol. A hit a testi egészségi állapotra éppen úgy hatással van, mint a lelki életre is. Isten nem fordul szembe az emberrel. Inkább előnyt biztosít a számára. A deformált életet, az elferdült társadalmi rendszer, a hittagadás és közömbösség váltja ki. A negatív eredményeket a hitetlenséggel nem lehet javítani. A hitetlenség végül is visszakényszeríti az elszabadult embert az Istenhez. Isten az egyetlen gyógykezelője a leszerelt embernek.

A tiszta lelkiismeret, a nyugodt lélek, a szabályosan élő keresztény család alapja a testi egészségnek. Ezt megfigyelhetjük a régi keresztény családokban, ahol felbonthatatlan a házasság, elfogadják a gyermekáldást, kiskorától szabályos vallásos nevelésben részesítik a gyermekeket. A szentmise és imádságos élet, a becsületes munka megőrzi a kilengésektől. Itt az immunrendszer erős, képes ellenállni a betegségeknek. A tiszta lelkiismeret a legjobb mentőszolgálat. Ép testben ép a lélek. Az egészséges lelkiélet megelőzi a testi betegségeket. Itt a keresztény bizalommal van Istenhez. Isten nem hagyja el övét. Ép lélekben ép test lesz.

8. A lélek kora

A hit, a lélek halhatatlanságot hirdet és örök életre szóló, rendkívüli fontos szerepet tölt be az életben. Mivel a lélek testbe öltöztetett, a feladata ebben az anyagi világban az egészség megőrzése, a személyiség nevelése, az ember kinemesítése. Benne azonban a világ feltámad, új megfogalmazást nyer. A teremtés a fejlődés során a primitív anyagtól legfelsőbb szellemi létre emelkedik. Az ember a fejlődés főtengelyét képezi. Ez az isteni terv hosszú fokozatokon keresztül, de alapos változásokat hoz. Először az anyag tökéletesedik, azután az élet jelenik meg, majd a szellemi lét és végül a lélek emelkedik föl. Ezután következik a lélek korszaka, amely az isteni kinyilatkoztatással indult. A nyitány az ószövetségi próféták tevékenysége. Jézus Krisztus megváltói küldetése a központ. A Szentlélek eljövételével és közreműködésével a kétezzer év során az egyházi szervezet egységében halad a lélekszervezés, a lelki tökéletesedés és a világépítés.

A népesedés korában a lélekirányításnak lényeges szerepe van. Az anyag és lélek az emberi fejlődésben sajátosan szerveződik, a lélekápolásban tökéletesedik. A lelki növekedés szükséges. Értelmi kibontakozás, lelki tökéletesség, életszentség, békés közösségi szervezett életszint kell átszöjje a sokaságot, a mozgalmas közösségi életet. Akadályoz a szabadelvűség. Meg kell fékezni a bűnözést, önfegyelemre kell szoktatni a szórakozót. Szervezni kell a munkabeosztást, a továbbképzést, a tökéletesebb foglalkoztatottságot. A léleképítő kiképzés önzetlen tevékenységgel párosulva összhangos szép közösségi élethez vezet. A világ építőmunkája, az emberiség létfenntartása, jövője, együtt zajlik a lelkiiség fejlődésével.

A hit ereje, meggyőző szeretete, egységet kell, hogy építsen a közömbössé vált vagy hit nélkül felnőtt nemzedékekkel. A tudomány el kell, hogy érkezen arra a színvonalra, amelyben törli a hamisításokat, a félrevezetéseket, a zavart, amelyet a hitelenség idézett elő a világnézetben, és elbizonytalanította az emberi céltudatot, leszerelte az emberi tisztaszándékú törekvéseket. Egységet kell teremteni a földi közösség érdekében. Le kell mondani a fegyverkezésről. Ehelyett az éhezőket kell megmenteni. A hangsúlyt a békés termelésre kell helyezni. A sokaságban, a sokféle felfogásban elvesz a keresztény lelkiismeret. Nagyobb szükség volna hitoktatásra. A vallási igazságok mélyebb alapokat adnak és ígérnek a közösségi élethez. A világ akkor talál önmagára, ha rádöbben a lélek örök értékeire, és ha egyre jobban az égiek irányítása alá kerül. Isten, mindenek központja, nem akar félreállított szemlélőként szerepelni a világban. Ha az ember vele összhangba kerül, haladni fog a munkában. A lelkiiségben az ember Isten hasonlóságára alakul és tökéletesedik. Az anyagi testet a lélek győzelmével lehet uralni. A Szentlélek kora hivatott lelki tevékenységével kikristályosítani a keresztény lelkiiséget, és helyes életirányt adni a földön.

9. Új húsvét és pünkösöd

Krisztus jelentkezik kiválasztottjainak: a győzelem örömhírét hozza. Immár második eljövételét várjuk. Elérkezett az idő, hogy a világ ráeszméljen a nagy tévedésre és lezártnak tekintse a huszadik század háborús eseményeit. Új évezred van, amely elfogadja a lélek korát. A fejlődés emelkedettebb értelmi kibontakozást mutat, a lélek útján is. Az anyagelvű világszemlélet átmeneti, relatív jellegű. A lélek elrejtőzködött az üldöztetésekben. A hit és tudomány most közösen indul. Az emberiség be kell, hogy lássa, hogy csak az igazság útján haladhat a jövő felé. Az emberiség Istenben talál önmagára. Csak Ő lehet a megmentője a jelenlegi helyzetnek. A visszaélések, igazságtalanságok, meg kell, hogy győzzék a világot arról, hogy nem lehet haladni színleléssel, és hazugsággal. A lélek nem kitalálás. A hit, az Egyház, az Isten, úgy áll száz éven keresztül, mint a megvádolt és elítélt Üdvözítő, Pilátus előtt. Úgy beszélnek rólunk, mint népámító, csaló nemzedékről. A tudomány ma rádöbent a

világot, hogy ártatlant ítéltek halálra. Azt a látszatot keltették, hogy Krisztus végképp sírba szállt, mi azonban új húsvétot ünnepelünk. Ám kérdezzük, hol vannak azok, akik a keresztre feszítésben főszereplők voltak?

Pünkösd a Szentlélek ünnepe. Ez a kor megújul a Szentlélekben, és nemcsak elismeri a létezését, de irányításával az apostolok példájára elindul a világ népeihez. A Szentlélek közreműködésével új világ épül: a hitben és a szeretetben. Ez a világ Isten országa, amelyben az örök igazságot hirdetik. Ez áthatja a földet, újjáalakítja az életet, egységbe szervezi a testvéri közösséget. Minden nemzetet befogad, lelkiileg felszabadít, kollektív egységbe gyűjt. Mindenkit meghív a földbolygó asztalához, ahol Jézus megtöri a Mennyei Atya kenyerét. Megszaporítja a kenyeret és igazságosan minden földlakónak elosztja. Egyetlen közösség ez a jó Mennyei Atyával.

10. Az ember a jövő távlatában

Különös az ember. Nemcsak önmagáért küzd, de családjáért, faji fejlődésén fáradozik, és a Földbolygó kiépítésén is dolgozik. Nemcsak az ökológiai rendben uralkodik, de történelmi hatalomra vágyik, újabban a Világegyetem meghódításán töpreng. Mint az eddigi eredmények igazolják, az emberi értelem elviszi a győzelmet. Sorakoznak a rendszerek, alakulnak a nemzeti és nemzetközi intézmények, uniók, amelyek egybekapcsolják a bolygót egyetlen létközösségbe. Ideális lenne egyetlen kollektív közösség a bolygón központi irányítás alatt.

A sokaság szervezése nagy feladat. Biztosítani kell a földön az egységet, a szabadságot, az ellátást, a helyet, az értelmet, a munkát, a nevelést, a hitet, a közösségi érzést az együttéléshez. A kereszténység nemzetközi úttörő voltában alkalmas arra, hogy megadja az irányelveket, hogyan kell és lehet közös alapokat találni, milyen módon lehet megszervezni Isten-hitben egy ilyen néptömeget. Ebben a korban már nagy eredmények születtek. Az új életkerethez hiányzik az egységtudat. Elbizonytalanítja a tervet „a múlthoz, és a jövőhöz való érdektelenség.” A fiatal nemzedék közömbös ezzel szemben. Ez a kor előbb a világ alapjait kell, hogy felfedezze és kiépítse a közös hitben.

Ha hitben gyökerezik az élet, lehet remélni a sikerekben. Ha a fejlődés ősi teremtő elképzelésén alakul, reménybeli jövőbe állítja a bolygó életét. Ha lassúbb az átalakulás, értelmes a növekedés. A fejlődés isteni útja mindig is lassú. Biztosabb a fokozatos kibontakozás. A tökéletesség a közösség egységében, az egy hitben elérhető lesz. A lelkiismeret, a pozitív erkölcsi alap elfogadása bizonyos nélkülözhetetlen tétel. A kollektív fejlődés olyan irányvonalon halad, amely a kereszténységben már jelentős eredményeket ért el. Mindenesetre a szeretet közösségi szinten, egységben kell, hogy felemelkedjék. Az egyéni itt nem szorul háttérbe, nem veszít, sőt közösségi szervezésbe belekapcsolódva csak nyerhet. Az általános jólét visszahat a családokra, egyénekre. Nem kell félni a lemaradástól. Ez a kor rá kell, hogy döbbenjen az első és legfontosabb tennivalókra. Meg kell menteni az éhezőket, el kell helyezni a hontalanokat, ki kell képezni a szellemileg lemaradottakat, meg kell oldani a munkanélküliséget. A szeretetben összetartó erő van, ez lelkiismereti nevelést igényel és lelkiismeretet feltételez. Végül is világos, hogy az ember nemcsak az ökológiai rendben irányít, de saját faján belül is egységet teremt. A földi dimenziót felülmúlja egy univerzumi világszemlélet. Ez egy tökéletesebb lelki életet igényel. Az istenhit magasabb szintű, elfogadása a szeretet megélése. Ha elfogadjuk, a fejlődés következő emelete vár. Ez az evilági és túlvilági tisztázásán múlik.

11. A szertartások örökkévalókra utalnak

A vallási jelképek külső jelek, amelyek örökkévalókra utalnak, lélekszerű dolgokra, túlvilági valóságokra emlékeztetnek, vagy másvilági értéket tartalmaznak. A lélek láthatatlan,

a testben lélekirányító ösztönök vannak. Így a látható világból a láthatatlanra irányul a figyelem és a túlvilági valóság feltárul. Az élőket azokra a gondolatokra akarják rávezetni, amelyek Istené. Meg akarja győzni a földlakókat, az örök életről. Isten törődik azzal, hogy az anyagi világ gúzsba ne kösse a lelket, ezért felhívja a figyelmet a túlvilági értékekre, a helyes evilági megfogalmazásra és az örökkévalókra. Az ember így elismeri a lélek elsődleges fontosságát és jövődöbéli szerepét, valamint a mulandó világ átmeneti jellegét. A mennyei jelképek, dolgok tehát nem üres szimbólumok. Feladatuk, hogy rávezessék a gondolkodót egy más valóságra, mint amit ismer a földön, és amit jelképeznek a szimbólumok, hogy Istennek elsődleges szerepe van az életben.

Létezik tehát láthatatlan lelki valóság, amely az anyagi lét mögött rejtőzködik, sőt annak köpenyében burkolózik. Ezt meg kell érteni, észre kell venni, másoknak is fel kell tárni, el kell mondani és mindenekelőtt Jézus tanításából el kell fogadni. Így akarja Isten a lelket velünk megismertetni, megmagyarázni és elfogadtatni. A lélekápolás az emberiség személyi alakjának, egyéniségének az építése, az ember tökéletesítése, egy félvad durva állapotának átalakítása. A fegyelmezetlen emberi hajlamok fékezése, a háborgó természet lecsendesítése, az ösztönös élet iskoláztatása és lelkivé formálása. Az iskolázott lélek hajlandó a fáradságos munkára, energia leadásra, alkotásra, mások elfogadására és a közösségi értékek megbecsülésére. A lélek tevékenységre sürget, szellemi kibontakozásra ösztönöz. Előnyt ad az értelemnek, irányítója az életnek. Erre a benső lelki érzékenységre szükség van. Ráébreszti az embert a tudásszomjra, a lelki jóságra, arra a vágyra, hogy nagyobb és tökéletesebb legyen. Rávezet az egészséges versenyképességre, a győzelem örömeire, felfokozza a több létre való törekvéseket. Ezt a képességet már Isten a teremtés során az emberbe ültette. Ez teszi emberré az embert, „hogy uralkodjék a tenger halain, az ég madarain és minden élő fölött.” Hogy irányítsa az ökológiai rendet, és építse a földet. Ez az ő nagy feladata. A hit és vallási élet, az egész isteni rend, nem felesleges, de ösztönző teremtő erő. Ez korunk és a világ mindenkori igénye, útja és sikere.

A mai ember egy bizonyos merevségből, céltalanságból ébred. Új ember lesz. A leszerelt állapotból értelemre ébred. Szüksége van ehhez előadásokra, tanúságtételekre, zenére, felemelő imákra, énekekre, lelkesítő eszközökre. Ez az elszemélytelenedés kora volt. Olyan ez, mint a számítógép, amely felmondta a szolgálatot. Nem az anyagi jólét, nem a bankok csődje a legnagyobb kár, az emberi lélek a legnagyobb tét. Az anyagi világ leple alatt van a lélek, mint a szimbólumok mögött az isteni örök élet.

12. A kereszténység Isten eszköze

Ha jobban ismerjük magunkat, tökéletesebben tudunk elhelyezkedni térben, időben. Ráébredünk kozmikus szerepünkre, és felelősségünkre. Erre a hit képesít minket. Emberi méltóságunk abban van, hogy testi, lelki, szellemi valóságunkkal szolgálunk a világegyetem fejlődésében, ebben a földi térségben és mai korban. Ha felfedeztük magunkat az Egészben, elemei vagyunk ennek a Világegyetemnek. El kell fogadnunk életünket úgy, ahogyan a Teremtő azt eredetiben elgondolta. Nem külsőségeket, önző egyéni érdekeket kell meglátnunk e világban. Nem értelmi fényűzésről, üres eszme-futtatásról, vagy kíváncsiságról és kielégülésről, vagy üres tudományos kutatásról volna szó. Ez egy valóságos személyes hitbeli növekedés, egy öntudat, amely fokozatosan beleépül a Világmindenségbe, minden részébe és egybekapcsolódik Istennel és vele egyesült élővel. Isten a teljes Egész, az egyetemet, a növekvő tudatot fokozatosan kelti életre és kiterjeszti rajtunk keresztül a kívülálló térségekre is és egybe kapcsolja a túlvilágot velünk. Ez nem elvont elmélet, de megélt gyakorlati valóság. Hogy megértsük és fel tudjuk mérni a benső fejlődést és haladást, túl kell lépnünk önző magunkon, szűk földi látásunkon. Ki kell bontakozzunk egyéni érdekeinkből. Ez a földi evolúció akkor virágzik ki és lesz értékes a közösség számára, ha az

egyéni hit az összes emberi öntudatra támaszkodik és egybeépül a közösséggel. Egyelőre észre kell vegyük, hogy mennyire szétfutnak a gondolataink, a bennünk rejlő erők, mennyire önzőn magunk felé hajlanak és semlegesítik egymást napi törekvéseink, mennyire lefoglalja az egyéni, a zűrzavaros állapotunk az egytetemest. Elmerülök ebben a szédületes világfejlődésben, az új eszmék tömkelegében, az új irányvonal rengetegének lehetőségeiben, az új világ szemléletében. Ez az új világlép a hitben más helyzet elé állít engem és úgy érzem magamat, mintha a teremtés története most kezdődne velem. Ezt a jelenlevő keresztény életszemlélet ébresztette bennem. Az előző kor visszaesése, hittagadása után született meg ez az újjáalakulás érzése. A kereszténység Isten eszköze, elitcsoportja, amely lassacskán érik meg és éli meg önmagában, hogy alkalmas módon Isten eszközévé fejlődjön. Csak most értem meg teljesen az egységnek a fontosságát a világtörténelem ezen szakaszán. Ha a földiek közösségének minden sejtje szüntelenül azon fáradozna, hogy a többi sejtrel egybekapcsolódják, remélhetőleg hamarabb elérhető lenne egy világváltozás, egy keresztény győzelem. A Föld is vágyva vágyik a teljes egységre, az anyagi fejlődésen felül sóvárogja a lelki szálakat egybeszőni.

Meg kell értsük: egyetlen evolúció létezik. Ha ez az emberi közösség egységben erejét és tudását szétárasztaná a világfejlődésben, a Szentlélek gyorsan újjáteremtené a földünket. A győzelem akkor teljes, ha minden egyes keresztény átadja az utána következő nemzedéknek a hitbeli értékeket és eredményeket hagyatéki szándékkal, továbbszármaztatási tudattal. Az egytetemes hit gyorsan elterjedne, célirányba jutna. Ehhez csak olyan következetes érzésre volna szükség, amilyen fizikai kapcsolódás van az atomokban. Az emberiség, „Isten atomközössége” állandó mozgásban van, örökösen növekszik. Idők során egy „makromolekulaszerű” tökéletesebb csoportosulás, egység jön létre, egyetlen közösséggé alakul ki a földön. Ha ezt örökölve tovább fejleszti az új nemzedék, tökéletes kollektív lelki-szellemi világ jön létre a bolygón. Fontos volna biztosítani egy állandó teremtő szintézist az örök isteni jószág vonalán. Milyen ideális helyzet alakulna ki akkor, ha megszűnnének a romboló erők, a szembehelyezkedő gátlások, a rossz szándékú beavatkozások. Ez végeredményben a célja a keresztény nevelésnek és értéke a lelki befektetéseknek és törekvéseknek.

Ilyen közösségi érdekek, szempontok és célok a kereszténységben megérlelődött értékek, aligha születnek meg más akármilyen irányzatokban, márpedig ez a fejlődés és Isten örök célja.

13. A mulandó és örök élet

„Az ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak,” – mondta el üzenetét Jézus. A halhatatlan lélek tanítása mellé csatlakozik ez a mai újabb tétel, az idő dimenziója. A bolygórendszer a maga fordulataival, gyorsaságával meghatároz egy bizonyos időegységet, beidegződött éjjeli-nappali rendszert. Ebben Einstein felfedezte a relativitás törvényét. Mi emberek inkább „mulandóságot” szoktunk emlegetni. „Minden elmúlik egyszer, minden végéhez ér és minden december új májust ígér!” A halállal az ember földies megfogalmazásban a pályafutását igencsak lezártnak tekinti. Annyira hozzánőtt az anyagi világhoz, hogy csak benne és vele együtt tudja gondolatait és életfelfogását kifejezni és megszerkeszteni. Ez a földi korlátoltság sok más relatív dolgot határoz meg. Ez ellen szól a krisztusi tanítás. Ő örök életről tanít. A testi élet mellett örök szellemi létről, lelkek országáról beszél, amely nem ebben a körforgásban számlálja az időt, mint mi. Ez egy újszerű megfogalmazás a számunkra. A lelki tökéletesség egy végtelen tér, egy más lét-dimenzió, új időkeret, azaz keretnélküli időterjedelem. Az idő, ha méretlenül halad, vég nélkülivé fokozódik a lelkek országában. Az örök Isten örökkévaló országot alkotott. Az anyagi világ határok között átmeneti, látható, érzékelhető, anyagi valóságba öntött és

korlátokban fogalmazott létforma. Ebben a két világ között vajúdasban alkudozunk, veszdünk kortársainkkal és egyeztetjük fogalmainkat, de sehogyan sem tudunk közös nevezőre jutni. Nem tudjuk meggyőzni testvéreinket, hogy ez nem két különböző világ, vagyis egy valóság ugyanazon lakókkal, most itt a földön, és aztán ott a mennyben. Itt a lelki kibontakozás, kialakulás, szellemi növekedés a Földön a testhez, korlátolt állapothoz kapcsolódik. Az örök létforma, a lelkek világa vár ránk. Az anyag átmeneti valóság. Erre utal az is, hogy az anyag legparányibb részeiben, erőhullámokban, láthatatlan. A földi lét után feltárul egy új létforma, a tiszta lélek világa, amely ismét elüt az anyagi látható világtól. A testi korlátoltság azonban fokozatosan rávezet, átnevel, átutal erről a látható, érzékelhető világról az egyetemes, láthatatlan világrendre. Akkor már a földi anyagi világszerkezet csak az elmúlás jegyében, de az örökélet reményében jelenik meg. A Teremtő is kezdettől kinyilatkoztatta ezt a világot, a láthatatlan országot, amely vár minket. A hit fénye kezdettől ébren tartja az emberi érdeklődést, a tudatot a másvilágról, ahol hosszabb lejáratú örök élet vár. Ez a lelki fokozat a számunkra azonban már itt elkezdődik a hitben és feltárul részletekben. Krisztus tanításában megjelenik ez az újszerű létforma, a tökéletes lelki élet, szellemi dimenzió. Ott viszont már nem lehet anyagi keretekben gondolkodni. Tehát minden megváltozik. Számunkra a látható világ felépítése, a testi életforma, az érzékszerveinkhez kötött megfelelő valóság. A lelki élet már a földön is bemutatja a hitben, misztikus élményben a tiszta szellemi létet. A lélek már itt megéli Istennel a túlvilági egységet, beleéli magát a jövő dimenziójába, a feltáruló reménybeli tökéletességbe és annak megsejtésébe. Ez, mint egy tavaszi üdéség, egy transzállapot, a lélek átkapcsol ebből a mulandó relatív környezetből és szemléli a lelkek világát. Az időt ott nem mérik, a tér-korlátok megszűnnek, az anyag nem kísért többé. Egy új létforma, lelki környezet szédületébe, elragadtatásába kerül az ember. Ám visszatérve ebbe a világba, csak egy kellemes, kifejezhetetlen állapotról hoz kevéske ízelítőt magával. Szóban kimondhatatlan élményről dadog. Ez azt jelenti, hogy az ottani örök idő és a korlátok nélküli térség egészen más, melyeket sehogyan sem lehet beleszorítani ebbe a földi, szűk anyag-, tér- idő fogalomba.

14. A lélekfogékonyság

A felfedezések, találmányok arra utalnak, hogy vannak érzékeny lelkek, melyek odafigyelnek a rejtett mélységekre, ahonnan felszínre hozzák az ismeretlen értékeket. Ezek olyan tények, amelyek gyakoriságukkal arról beszélnek, hogy az emberiség már jól kievezett a lelkiség vizeire és kapcsolatba lépett a láthatatlan világgal. Ez az általános kommunikáció vallási téren bejáródott nemcsak katolikus vonalon, de már tudományos körökben is gyakorlati téren. A lelkiségben nemcsak egyházi körökben kapnak másvilági sugallatokat, de a gyakorlati élettevékenység mezején dolgozók is. Az éhezők megsegítésekor, a katasztrófák és bajok megoldásának számtalan ötletében is megmutatkozik. A föld minden részén, óriási szövedményeiben, sok-sok terv fogamzik meg és valósul meg. Isten segít a gondokban az ügyek rendezésében, a parlamentek vitájában és sok más munkák vezetésében.

A lelkiség kibontakozásában újabb csoportok létesülnek és terjed a hit és a bizalom Istenben. Olyan ez, mint egy óriási fa, amelynek minden egyes levele és minden egyes sejtje működésben van. Az isteni szervezés nemcsak pozitív kezdeményezés, de nagy kivitelezés is. Ez a hitben különös fontosságot nyer a keresztény nevelésben. A lelkiekbe vetett hit titka erős meggyőződés abban, hogy én tudom, mit teszek és biztos vagyok abban, hogy Isten velem van. A győzelem abban van, hogy Isten akaratát cselekszem, és akkor gyakorlatilag már megfogalmazott a győzelem is. Az igazságtalan és rossz szándékú, hitetlen tagadásban ez a biztonság nincs jelen. Mindenesetre a Lélek irányítása az igazságban nyilvánvaló. Lehetségesek ugyan szövedmények, ütközések, negatív gátlások és szembehelyezkedések, a Lélek azonban egyengeti az utat és sikerekhez vezet. Olykor idő kérdése a győzelem. Isten

másként mérlegel, mint az emberek, és más az idő érzéke. A félénk ember ebbe beleronthat személyes bizonytalanságával. Képzeljünk el egy közösséget, amelynek tagjai Istenben bízva egy terven közreműködnek, és egyet akarva remélnek. A győzelem az erős hithez kapcsolódik, benne teljes a bizalom. Minden egyéb látszat dacára a gonoszság felülkerekedése bizonytalan, hitbéli háttért nem élvez és leszerelése várható. A rossz mellett Isten nem garantál. Az összetartásban, a közös hitben győzelem van. A gonoszság önmegsemmisítő folyamat.

A láthatatlan Isten titokban cselekszik, olykor meglepetésszerű a siker. A korok ütközései, sikertelen törekvései, nem jelentenek végső leszerelést. Ha egyik helyen megtorpan a kezdeményezés, máskor és más helyen valaki győzelemre viheti az ügyet. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Ő évmilliókra tervez és győzelme előre megszerkesztett. A huszadik század keresztényüldözése után csodálkozva állapítjuk meg, mennyi pozitív eredményt értünk el. Ez a múltban is mindig így történt. Az üldözött egyház mindig megélte Jézus feltámadásának győzelmét.

15. Lélekgazdagság

Az emberi lélek csodás, az isteni Lélek megosztott része. Az isteni szeretet mérhetetlen gazdagságának a részese. Ezek az örökölt értékek sohasem fogynak ki. Korok sorakoznak, emberek nemesednek ki, új kultúra, művészet, lelkiség születik. A fejlődés tökéletesedik, és a földlakók megváltoznak. Elképesztő dolgok mennek végbe, ha az isteni csodák világát szemléljük. Rádöbbenünk, hogy nem az emberről kell, hogy megemlékezzünk. Ez a sok jó az égből származik. A médiák igencsak a negatív eseményekről számolnak be. Az eredményekről hallgatnak. Többen emiatt meggyőződnek arról, hogy nem érdemes jónak lenni, mert senki sem teszi a jót. Márpedig minden völgynek van hegye. A negatív rossznak ott vannak a pozitív szimmetriái.

A jóság nem tülekedik a képernyőre, de titokban győzedelmeskedik. Feltárja a kincseit akkor is, ha mások azt lekicsinylik. A jámbor lélek szüntelenül keresi a tennivalókat. A kapott javakat megosztja, sugárzik a jóság belőle, bűnbánatra vezet, békét teremt, megnyugvást hoz, életcélt és jutalmat ad a kimerült földvándornak. A munkakerülők mellett mennyi önfeláldozó túlórázó van!

A történelemírás mindig kétirányú. Ki a rosszat, ki a jót számolgatja. Fel kell tárni a lélek ismeretlen tájait, meg kell látni a mentőszolgálat kiváló eredményeit. Amíg a hitetlenség és erkölcsi lazulás lejárhatja az emberiség jövőjét, addig a kereszténység a szeretetszolgálatával tornyokat épít. Amíg erről senki sem beszél, Jézus jósága, alázatossága, életpéldája ezreket, milliókat vonz. Lélekszeretete megrendítő, leszerelő. Nem az embert kell dicsérni. Az Isten cselekszi a jót, az ember csak eszköz a kezében. Kísérd a sugárzó lelkeket, a karitatív tevékenykedőket. Már ott kezdetben a remeték barlangba rejtőzködve, titokban élték a tökéletes lelkiséget és cselekedték a jót. Később került sor a kolostorok alapításával, a szerzetesrendek beindításával a nyilvánosabb keresztény lelkiségre, a templomok, iskolák, kórházak, menedékházak építésére. Ezek a szerény jámbor Krisztus-követők nélkül bizony szegény maradt volna a világ.

A hajléktalanoknak lakást építő párizsi pap, abbé Piére, magának konzervdobozokból tákolt össze hajlékot. A szeretet végtelenül leleményes. Az isteni eredetű szeretet ott ébred és ott találja fel magát, ahonnan mások elmenekülnek. A jót az Isten-hiány berkeiben és lakatlan sivatagjaiban ápolják. Az elrútított, büntől letarolt környezetet kell újjáépíteni. A jót ott kell keresni, ahol a hit él. Előbb azt a szívbe kell befogadni, majd azután kell győzelemre vinni. A szeretetnek nem szabad elfogyni a földön. Az életuntság és céltalanság haláltáborát keresztény jókedvvel és örömmel kell felcserélni. Ne félj osztogatni a jót, mert te csak Isten

eszköze vagy. Krisztus életét adta a bűnösökért. A jó Mennyei Atya még a verébről is gondoskodik.

III. rész: A kapcsolatok Istennel

1. Az első mosoly az ég felé

A lélek az anyagi világ elől rejtve van. Az emberi benső mélységeiből, ebből a kincsesbányából, azonban feltörnek az emlékek, ösztönök, megsejtések, rádöbbenések, bizonyos titokzatos kapcsolatok. Az ember és a láthatatlan lelki világ, a hatalmas méretű Világegyetem egyetlen Egész, benne zajlik az élet és egyszerre minden. A benső sugallat arra ösztönöz, hogy ennek a titkainak mélyére tekintsek. Vannak, akik azt állítják, hogy az ember kitalált egy túlvilágot, habár az iránta való kíváncsiság szüntelen ott lappang a lelkek mélyén. Vég nélküli ezen a téren az érdeklődés és a kutatás. A lélek egy ilyen rádöbbenésekor ösünk azonnal elvált az őserdőtől, kivonult a vad állatvilágból, hogy nemesebb környezetet alakítson magának. Az értelmi pályára elkülönült ösünk új közösséget létesített és szellemibb élet jelent meg. Ez az élő csoport dolgozva földműveléssel, állattenyésztéssel egyre értelmesebb lett és mind több eredményhez jutott.

Értelmi fejlődésének útján, kapcsolatba lépett a túlvilággal. Kezdetben csak a Nap, Hold és csillagvilág kápráztatták el a szemét. Ezek után azután egyre többször az egyetemes ég felé fordult. A kutató lélek számára idővel külön vonal létesült a föld és ég között. Megfogamzott a két világ kapcsolata, és megszületett a lelki ember, aki a szeretet vonalán rátalált Istenre.

A valóságban Isten találta meg az embert, aki a szívébe, lelkébe oltotta az isteni eredet kutatásának ösztönét. A valóságban ugyanaz történt ott kezdetben, mint az újszülött gyermekkel, amikor kinyitja a szemeit és rámosolyog szüleire. Döbbenetes pillanat lehetett a lélek-birtoklás öntudatos megválaszolása, az első mosoly, az első együttérzés és ölelés a jó Mennyei Atyával. Kérdezzük, honnét ez az égre emelt tekintet? Miért ez a kutató szempár a felhők és csillagok irányába? Nem csodálatos-e meg már ezt az emberi szemet a fogékonyságával? De hiszen itt már nem is természetes látóképességről kell beszélni. Ez lelket, láthatatlan világot felfedező tekintetet igényel. Ez Isten felfedezése. Az ember nem keresné magától az Istent, ha nem érezné magában ezt a benső vágyat.

A hit élményében az egész hagyományvilág arról tanúskodik, hogy az ember megélte az Istennel a lelki találkozás örömét. A templomépítők és látogatók bizonyítják, hogy Isten valójában irányította az életüket.

A kereszténység nyomán a fejlődés mind szellemibb és tökéletesebb lelkeség felé mutat. Kialakulóban van egy lelki központú irányzat az örökkévaló Isten hitében. Ma már a tudomány kutat az Isten után. Ebből a forrásból tudjuk, hogy az élethez szükséges makromolekulák az Univerzumból származnak, vagyis égi eredetűek vagyunk a Világmindenséggel, egy Teremtőtől származunk. Isten nem idegen, az emberiség befogadta őt Atyjának. Mi övéi vagyunk.

2. Az Istenhez vonzódó ösztön

Meglepődve kérdezzük, hogyan is került az egyszerű kultúra előtt álló primitív az Univerzum vonzódásába. Érthetetlen előttünk, hogyan sikerült neki felismerni a láthatatlan Istent? Hogyan sikerült vele kapcsolatot teremteni? Még ma is kérdés a tudós számára, hogyan váltson szót az Univerzum lakóival. Milyen nyelven, vagy jelekkel, vagy éppen műszerekkel értesse meg magát a földlakó? Mit is kérdezne, vagy mit is közölné nekik? A mai tudós zavarba jöhet, de a primitív ősember szót váltott Istennel. Egyszer csak megszólította őt és választ kapott a végtelen távolságokból. Ez azt jelenti, hogy rádöbbsent a

benne élő lelki fogékonyságra, amely a legfinomabb műszereinket is felülmúlja, de időben és térben szabadon kalandozhat. Az ember kapcsolatba lépett Istennel: imádkozott, beszélgetett vele. Eltemetve halottait, a sírnál áldozati tüzet gyújtott, ajándékot helyezett arra és elégette azt. A tűz az ősember fogalmában csúcseredmény, a kultúra indulása és felfedezése.

Elképesztő tehát a tűz feltalálása is, de a kapcsolat megtalálása Istennel, valamint a túlvilágra került halott lelkének a sorsa is. Kérdezzük, nem volt ez onnét a túlvilágról irányítva? Az ősember még nem mélyedhetett el a tudományos kutatásokba. Nem fogadhatjuk el részéről valami tudományos vagy ötletszerű próbálgatásnak. Ez nem üres tartalom nélküli, véletlenszerű valóságként került elő. Az a meglepő, hogy a mai hatalmas tudományos kutatás rejtélyes vonala Isten tagadáshoz vezetett. Azonban valószínűbbnek tűnik, hogy ez egy politikai háttérből irányított vonal.

Einstein a relativitás elméletén rágódott hosszabb időn keresztül. Egy éjjel álmából felébredt, kiugrott az ágyból és boldogan felkiáltott: „Megtaláltam a megoldást!” A tudós lelki kapcsolat itt is bizonyít. A tudományos rátalálások, az Isten után való kutatás, a kereső lélekösztön, az ima, nem értelmetlen üres járat, a hitnek fontos, bejáródott vonala, Isten útja. Csodálatos az ember ezzel a lélekkel, agyrendszerével, ezzel a kiszámíthatatlan ég felé törő ösztönös vágyódásával, ég felé fordulásával. Bámulatos jelenség a templomépítő, imádkozó emberiség. Jelenség, amely az embert megragadta, nem kivételesen, de tömegesen és különböző korokban, szüntelenül mindenkor a történelemben. A vallásos szokás különös, ezzel a visszatérő, lelkesítő, Istenhez vonzó ösztönével. Ezt még mindennapi szorgalmas munkában is megtapasztaljuk. Ezt a tanulékony vágy a találmányokban is kifejezésre jut, a szellemi befektetésben is megcsodáljuk és felismerjük. A hitben egy mélyebb alapvető ösztön rejlik. Az Istennel együtt alkotó képességünk tökéletesítése. Nemcsak vallási téren, lelki ügyekben van Isten mellettünk, de a mindenkori alkotásban és a fejlődésben is. A lélek és Isten kapcsolata mindenkori jelenség.

Egy család gépkocsival halad éjnek idején. Hurcolkodnak. Több száz kilométeres utat tettek már meg. Előttük a vihar tombolt és az árvíz elsodorta a hidat az egyik patakról. A kocsis vízbe futott és elmerült. Az apa, az anya és a két gyerek, apjuk segítségével szárazra kerültek. Ekkor az egyik felsikoltott: a baba még a kocsiban maradt. Az apa ekkor beleugrott a vízbe, találmányra ráakadt a kicsire és kiemelte a vízzel telt kocsiból. Mindnyájan élve maradtak, de hogy ez a kicsi túlélte, az csodálatosnak tűnt. Ugyanabban az időben, éjjel háromkor a nagymama a távolból lélekben megérezte a katasztrófát. Felült az ágyában, felköltötte a férjét és együtt imádkoztak. Csak reggel hétkor jelentkezett a fiúk telefonon a kórházból, ahol elsősegélyben részesítették őket. Ekkor kellett volna, hogy megérkezzenek a szülőkhöz. A lélekvonala így segített a bajbajutottaknak az élet mentésben.

3. Az isteni szó terjedése

Isten szól az emberhez. Közli terveit és azokat az ismereteket, amelyek szükségesek a tevékenységhez. A Program összhangot igényel a világegyetemmel, az ég és föld között, a családi körben és a közösségekben. Az isteni szó terjed az igehirdetéssel, a gyakorlati mindennapi kapcsolatokon keresztül, az étellel, de a gondolat szárnyain is.

Hasonló ez a méh munkájához, amely az egyik virágról a másikra röpül, és amíg gyűjti a mézet, önkéntelenül is megtermékenyíti a virágot. Így az isteni Mestertől kapott gondolat is jócselekedetté változhat, ha együttműködik az Isten és az ember. Az elindított gondolat, egy égi szeretet üzenet, ki tudja, holnap már hányadik házban hódít. Az érzékeny sugárzó emberi lélek a hitben központi leadó lesz. Az isteni érdekek, hullámok általam is terjednek.

Találkoznak a gondolatok, az érdekek, közlik a legközelebbiekkel a szeretet üzenetét. Az isteni hálózat átveszi a missziót és továbbítja Krisztus evangelizációs programját. Ki tudná kísérni ezt az isteni sugárzást, vagy megkötni ezt a gondolatvitelt, vagy megfékezni a

mennyei szeretethullámzást? Az egyik kor átadja a másiknak. Évezredek üzenete eljut a jövő nemzedékhez is.

Ugyanez emberi nyelven is megfogamzik és olvasással is terjed. Új gondolat is születik és gyökeresedik meg. Érzelmeket kelt, terjeszti a hitet, sürgeti a tevékenységet, serkenti az evangelizációt, egyesíti a terveket, osztogatja a lelki javakat. Egyengeti a keresztény lélek útját, a közösségi szerveződést, egyesíti az emberiséget. Olyan ez, mint a vetőmag, ha földbe jut, termést hoz. Ki tudná megszámolni a vetőmagot, hány szem hull a földbe csak egy évben? A lelki vetőmag olykor eljuthat messzire is, mint a hársfatermés, amelyet a szél ingyen továbbít. Így terjed az isteni szó, a jóság lélekről lélekre. A hirdető egyén nem is tudja, de általa az ige a földrész ismeretlen tájaira elterjed. Elképesztő ez az isteni „háló szövödmény”, „az ember halászat”. Isten útjai kifürkészhetetlenek, nem lehet azokat követni.

Elmondhatjuk ezt egy komoly emberi tervről, előre megszerkesztett világprogramról is, amely a földön született, de Istentől származik. Kell-e aggódni a hit dolgai miatt? A legcsodálatosabb a lelki média. Elindul a földről egy ima, meghallják a mennyben az üzenetet, ismét meghallják a földön, és megérkezik a segítség az afrikai őserdőbe. Megmenekül a bajbajutott, útra talál az eltévelyedett, megkapja a segítséget valaki, aki nem is sejti honnét jött a mentőszolgálat. Az elmondott ima az üldözött keresztényekért is ilyen névtelen utakon barangol. Az isteni postás azonban tudja, kinek kell azt átadni. És így lábra kelnek a levertek, felélednek a lesújtottak, megmenekülnek az üldözöttek, segélyhez jutnak a rászorultak és befogadják a hontalant. Aki imádkozott, az mindenről nem is tud, sejtelve sincs ki az, aki megkapja a kegyelmet. Nem ismeri a szükségeket, nem tudja a betegségeket, de „a sánták járnak, a vakok látnak, a betegek meggyógyulnak, a tömegeknek pedig hirdetik az evangéliumot”. Isten Országá terjed a keresztények imájára és áldozatára névtelen misszionáriusok közreműködésével. Így alakul a korszellem, megtérnek a bűnösök, megkeresztelkednek a hitetlenek és terjed az isteni örömhír. Isten dicsőségét terjesztik mindenkinek, hirdetik az ágyban szenvedő betegek, a gondokkal küzdő elfoglaltak, a tehetetlen haldoklók.

Elindult az isteni gondolat a földön, találkoznak vele a lelkiek az elmélkedésben, imában, vagy munka közben fáradozók. A rábukkantak által belekerül az emberi gondolatrendszerbe, áramkörbe. Mint a mag a földben kicsírázik, végül gyümölcs lesz, a lélektalaj termést hoz. Örökös kapcsolat ez, életté vált igazság, amely hatalmassá nő a lelkeségi mozgalmakban, óriásivá terjeszkedik a nemzedékek során a jövő irányába. Rejtett isteni út ez, az örök isteni terv kibontakozása, s a túlvilági szó titokban meghódítja a földet.

4. Az életösztön

Sem az élet, sem a világ, nem indulhat el véletlenül, készületlenül útjára. Az embert sem bocsátották vakon, érzéketlenül, egyetlen biztató szó nélkül a világba. Az élőket belső ösztönökkel, lobogó életkedvvel, beépített érzékszervekkel állították pályájukra. Ezen a vonalon mai napig minden ember kapcsolatban áll a Teremtőjével. Isten számtalan ilyen szákkal fűzte magához, akár természetes vonalon, akár lelki világán keresztül. Erről tanúskodik az életösztön, az élet fogamzás, a születés, a légzés, a táplálkozás, a növekedés, a mozgás, az értelem, a művészi hajlam, a tevékenység, a kutató láz, a lelkeségi szeretetmozgalom és a hit gazdag ajándékai. Mindez külön céllal és feladattal, ösztönök irányításával indult, és nemzedékeken keresztül öröklés útján is érvényesül. Ez a leállíthatatlan teremtővonal, örökös újrakezdés és élni akarás, olthatatlan lánggal lobog bennünk.

A reggeli ébredés, ezerféle parányi lángocska, értelmes buzdító érzése bennünk, nem hagyja kialudni ezt az isteni tüzet, az életet bennünk. A témérdek sok kezdeményezésből, szikrából, összetevődik, mélyen megérlelődik bennem az elhatározás, hogy élni jó, élni öröm

és én élni akarok. Képzeljük el, mi volna, ha Isten kifejejtette volna ezt az életkedvet, ha ezen ösztönök, isteni ajándékok, megszerkesztett életörömök érzései hiányoznának? Ugyan ki élne még a földön? Kérdezzük, mi lett volna az emberből, ha a teremtéskor kimaradt volna belőle az éhség és szomjúság érzete, vagy az élni akarás öröme? Ki dolgozna ma, ki táplálkozna, elfásultságában ki akarna élni még, ha a szervezetünkben nem lángolnának az életet ösztönző isteni ajándékok?

Nincs igaza annak, aki csak a véletlen anyagi keverékből, vegyületekből akarná önmagát levezetni, és az életét céltalan vegyületként értelmezné. Az egyik amerikai tinédzser búcsúlevelében ezt írta: „Anyuka megölte a jövőbeli testvércémet, mert nem szerette. Akkor engem se szeret.” És öngyilkos lett. Ez a hittagadás eredménye volt. Mindkét eset aggasztó méreteket ölt bizonyos körzetekben. Ha kioltják a hitet, megszűnik az élni akarás. Az életösztön nem útközben tanult, vagy szerzett képesség, mellékes apróság, véletlenül gyártott, vagy talált szerencse. Ez az isteni szeretet ajándéka, amely mindig kíséri az életet, a fejlődésben ébreszti az életkedvet, a görcsös ragaszkodást a legértékesebb kincshez, az élethez. Mekkora erővel és kitartással küzd a vízben fuldokló, vagy betegséggel birkózó ember!

Már a teremtés kezdetén jelen vannak a központosító erőtörékvések. Az egész Univerzum megszerkesztésében van egy közösségi együttérzés, egy lét megfogalmazás, egy ökológiai légkör, egy lelkesítő, éltető öröm, együvé tartó kohézió. Mintha örök céltudat, éltető erő lenne ebben az atmoszférában, az oxigén-nitrogén keverékben. Az örök Isten életcél, élni akarást ajándékoz minden ember számára. A lét nem merev valóság, de mozgó, értelmes fejlődés, mindig tökéletesedő élő csoda. Már primitívebb fokon, az anyagi világban létezik törvény, a fizikai elemek engedelmes kapcsolódására, egy szabály a fejlődés irányába, nyitottság a mind tökéletesebbre való törekvésre. Létezik vegyi, biológiai irányvonal az élet felé. Ez az Univerzum isteni egyetemes, édesanyai ösztöne. A Kozmosz rengeteg anyagot halmozott fel, gigantikus égitegek megszámlálhatatlan sokasága forog szabályosan beállított pályájukon. Ha az isteni Teremtő nem követné a világrendet és nem irányítaná az égitegek pályáját, lehetetlen volna központi vezetés nélkül életről beszélni. Észre kell, hogy vegyük ebben végtelennek tűnő gigantikus szerkezetben, a benső ösztönök világában, az örökös isteni gondoskodás jeleit. A fejlődés tökéletes szintjére sűrűsödnek a benső törekvések. Ezek nélkül nem lehetne elképzelni életet, fennállást és növekvést. Az anyag önmagában elégtelen ahhoz, hogy bármilyen módon célszerűen és értelmesen mozogjon és életet produkáljon, szervezzen, ha a környezet idegenül, vadul szembeszáll ezzel. Mi volna, ha összhangtalan, előre nem látott célkitűzések, váratlan konfliktusok, idegen elemek ütköznenek, bizonyos ellentmondások állítanának le minden lépésen? A benső ösztönök jelenléte arról biztosítanak minket, hogy valaki akarja, hogy éljünk, és ő már a környezetet előre felkészítette, megneemesítette, alkalmassá tette az élet befogadására. Itt nemcsak a Teremtő, de az egész Univerzum egy vonalon halad, együtt érez, együtt teremt, és fogadja az életet.

Ez mai szinten csak fokozódik, és az embernél csúcsra jutott. Az értelmes lényeknél Isten irányában növekszik a bizalom, a szeretet érzésében tökéletesedik az együttműködés, emelkedettebb a környezet befogadó képessége és teremtéshez való alkalmazkodása. A csúcsra jutott lelkiességben gyorsabban megvalósítható egy isteni terv. Sikeresebb a tevékenység, ha az értelmes lény előre meglátja az isteni célt, ha felismeri a tennivalókat, ha előkészíti a környezetet, ha támogatást nyer a természetben. A hittagadás megzavarja, gátolja, nem támogatja, sőt leállítja a fejlődést. Ha a hívő ember Isten jelenlétét érzi, képes akár vakon is belemenni a munkába, hogy kötelességet teljesítsen. A keresztény a szeretet Istenével együtt fokozottabban tervez és kivitelez. Ez nem közönséges fejlődés, ez magasabb fokú lelkiesség, tökéletességre törekvés, amely túlhaladja sok ember, gondolkodó képességét.

Az emberben van tudomány-éhség, egy lélekszerű egyetemes ismeretszerzési igény, egy közösségi szeretetérzés és vonzódás a világhoz. Előkészíti a környezetet az élet és a fejlődés

befogadására. Az egyénből felépül a földlakók sokasága, ebből kibontakozik a közösség. Ez nem lehet csak számbeli csoportosulás. Itt együttérzésről és szeretetkapcsolatról is kell beszélni. Szervezni kell a lemaradottak támogatását. A társadalmi rend, a versenyképesség, az egyéni szervező tevékenység, a tervek összehangolása, fontos tényező. Egyensúlyba kell, hogy álljon az egyéni élet a közösséggel és az ökológiai renddel. Ebben a világban létezik életet fenntartó közösségi érzés is, szenvedélyes együtt élni akarás és munka láz. A Föld olyan, mint egy hangyaboly. Itt az egység lelki szinten, testvéri összefogásban teljesül. Felsorolhatatlan az a lélektani közösségi együttérzés és figyelmesség, amely naponta igazolja, hogy fontos a teremtői szervezés, a környezet összehangolása. A hit embere a Teremtővel együttműködik.

5. Kapcsolat a lélek vonalán

A világmindenség Teremtője nemcsak adott valamit, de közzétette a teremtés értelmét és célját is, valamint terveit az emberrel és a teremtményekkel. Ezt nagy igyekezettel megoldotta már ott kezdetben, amikor a világ és a teremtmények közötti kapcsolatot kiépítette. Ő még emberi nyelven is megszólalt, amikor elküldte Fiát, Jézus Krisztust a Földre. Feltárta titkait, megadta utasításait, átadta üzeneteit, ismertette feladatunkat, nyilvánvalóvá tette terveit és irányította a fejlődést. A Világ Teremtője mindazt, amit csak teremtett, és ami csak létezik a világon, feltárja az embernek a képességekben, főleg értelemben és a lélekben. Ősi időktől kiválasztott személyeken keresztül beszélt a világhoz. Ma is megszólal: az emberi lelken keresztül, a tudomány nyelvén, amikor a kutatók feltárnak valami természeti titkot a világban. A mai tudósok egyre kihangsúlyozottabban isteni közlési eszközként szerepelnek. Ők Isten végtelen nagyságának értelmes szószólói. Így alakul ki az emberi kapcsolat a környezeten keresztül Istennel, és tevődik össze, és egyesül az emberek ismeretével. Ezen az alapon alakul ki egy egyetemes, közösségi ismeretkép a világról és Istentről. Ha Isten nem akarta volna, hogy találkozzon velünk, akkor ez mind, ami történt, elképzelhetetlen volna az emberiség számára, amit ma vallási kultúrának, vagy tudományos ismereteknek nevezünk. Azonban aki értelmet ajándékozott és az agyrendszerünket megszerkesztette, az testi és lelki ismereteket és látást is adott. Isten fogékonyra tette az élőlényeket érzékszerveikkel a tájékozódásra, az embernek ezen felül szellemi-lelki képességet ajándékozott. Ezekkel a képességekkel látunk, hallunk, érzékelünk, értelmezünk, ismerünk, párbeszédet folytatunk és élünk. Ő azt akarja, hogy mind szélesebb látókörünk legyen, hogy a fejlődés fokán tökéletesebbek lehessünk, és szellemi létközösségbe szerveződjünk.

Nagy esemény volt a Földön az első látás, az első értelmi megvilágítás, az első napsugár. Azóta a fény ereje áthatja az embert, lelke mélyén megmozdult egy benső fény, a hit, és megértette a láthatatlan világot, hogy az nem üres véletlen, mert a fényrengés mögött valaki áll. Ő nemcsak engem tesz láthatóvá, de itt van és lát engem. Azért adott nekem lelket, szemet és szívet, hogy én is felismerhessem Őt. Számomra a fény nemcsak a külvilág felderítése, de benső lelki fénysugár is. Isten szól nemcsak a színeken, hangokon, rezgéseken keresztül, de beszél hozzám a lélek vonalán is. A világ legnagyobb meglepetése tehát az, amikor Isten megszólalt a lelkemben. Itt a lelkiismeretben közvetlen vonalon személyes találkozás jött létre velem. Ez személyes kommunikáció, kapcsolat volt, egyéni kinyilatkoztatás. Felfedeztem tehát Istent, aki nemcsak tudományos módon, a teremtés rendjében jelentkezett, hanem hitbeli valóságban is, atyai jóságában. Ő úgy szeret engem, mint ahogyan egybekapcsolódik a látás a fényvel. A szeretetét is megérezem rezgéseivel. Jeleket kapok a Szentírásban, az imáimban, a jótékonykodásban, a baráti vigasztaló szavakban. Megérezem, hogy én is sugárzásra képes lélek vagyok, általam is látnak az emberek.

6. Az érzékszervek

A világ, a Földbolygó, a környezet, nem terv nélkül egymásra halmozott térségek, részek, elemek zűrzavaros tömege, de rendezett kapcsolatok értelmes megszerkesztések és törvények egysége. A világ és benne minden, akkor válik a létező számára felismerhetővé, észrevehetővé, az élők számára felismerhetővé, elfogadhatóvá, ha elektromágneses sugárzást bocsát ki magából. Ezt a több milliárdnyi finom rezgést, elektromágneses sugárzást, az emberek külön érzékszervekkel fogják fel. A másodpercenként 111 billió és 365 billió közötti rezgéseket bőrünkkel érezzük, és úgy könyveljük el mint hő-érzést. A 395 billió és 758 billió közötti rezgéseket, a színeket, szemünkkel látjuk. Ha, a levegő 16-tól 20 ezer rezgést végez másodpercenként, akkor azt hangnak halljuk. Mindezek érzékeléséhez a Teremtő minden egyes ember szervezetébe külön leadó és felvevő érzékszerveket, finom műszereket épített be. Ez viszont további ideghálózatot, az agyközpont és az adóvevő állomások egybekapcsolását igényelte.

A szem bámulatos szerkezettel, igen érzékeny műszerrel rendelkezik. Születésunktől a szemlencse egy kis négyzetmilliméternyi felületét valami 400 ezer látósejt szövi át. Tehát nemcsak a környezetünkben van szükség leadó állomásra, de Isten az élőkben ehhez hasonló felvevő készülékeket is épített be. Csak mindkettő együttműködésével jöhet létre a látás. Ehhez azonban nappali fényre is szükség van. Tehát Naprendszerre és bolygóra, valamint Világmindenségre is gondolni kellett. Ez mind összehangolva, megfelelő távolságokra helyezve, egységet képez a végtelen térségben, egybekapcsolódik a törvényeivel. Ha a fény 750 billió rezgéssel ingerli a szemidegeket, akkor vörös szín jelenik meg. A többi szín más meghatározott hullámhosszon érkezik. A szem erre csak úgy képes, ha használja, a szervezetbe beépítet 110 millió érzékeny pálcikát és a 6 millió érzékszervi csapokat. Ilyen csodálatos magas szintű tudományos találmány a szem.

A fül ma a legfontosabb mérés technikával rendelkező műszer. Ha elveszítenénk hallásunkat, azzal egy időben döntő tájékozódó képességünket zárnánk le. A napi történésekből igencsak ki lennénk rekesztve. Ezzel az érzékszervünkkel a zajok széles skáláját foghatjuk fel, amely a szúnyog halk zümmögésétől egy sugárhajtású repülőgép fűlsüketítő zajáig terjed. Minden zaj, levegőrezgés. Ezek először hidrodinamikai rezgésekké, majd elektromos idegi impulzusokká alakulnak, végül is az agy ezeket az információkat azonosítja. Az emberi fül olyan technikával rendelkezik, amit eddig a tudomány nem tárt fel, de a tudós sem képes azt megérteni. A Corti-féle szervünkben kb. 15.000 hallósejt található érzékelő szőrsejtekkel. A csigából, egy hallóidegekből álló „vastag kábel” fut az agyba. Ezen keresztül fogjuk fel a hangjelzéseket, környezetünk szavát, a zenei világot, és annak fantasztikusan összetett melódiáit.

A szaglóhám szövetekben sok millió érzékelő sejt teszi lehetővé, hogy megkülönböztessünk több tízezer szagot. Hogy az ember ezt mind le tudja olvasni, a neurofiziológia, a legnehezebb megoldatlan kérdések közé sorolja.

Az ízlelés is érzékszerv segítségével történik. Az embernek kb. 5.000-10.000 ízlelő bimbó található a szájüregben, főleg a nyelven. Minden íz, amit csak elképzelni tudunk, négy alap íz kombinációjából keletkezik. A sokféleség ellenére, meglepő módon csak négy minőséget érzékelünk: édeset, savanyút, sósat és keserút. Isten ezt az érzékszervet táplálkozásunk érdekébe és a falat ízlelésére adta. Ezzel őrzi életünket és véd a mérgezésektől. Az illatot sokkal könnyebben érzékeljük, mint az ízt. Így például 25.000-szer több molekulára van szükségünk egy cseresznyetorta megízlelésére, mint megszagolására.

Az ember bámul ezen adatok olvasásakor. Elképzeljük milyen nagy értelmi befektetésre volt szükség ezek megszerkesztésekor és kivitelezésekor, minden élő szervezetében való elhelyezésekor. A Teremtő utolérhetetlen az alkotásában és alapos az ügyvitelében.

7. A párbeszéd

A hallás és beszéd egymásra utaló, közös célt szolgáló kommunikációs eszköz. A hallás az információ gyűjtés eszköze, a beszéd a tapasztalat továbbítása, ismeretterjesztés, közösségi élet egybekapcsolása, ismeretközlés, a sokasági problémák megoldásának eszköze. Mindkettő kölcsönös ismeret-megosztás, a tudásterjesztés nagy lehetősége, az igazság tisztázásának nagy ügyét szorgalmazza. Ez nemcsak életmentő jelentőségű, de a kultúrelvet fejlődésének nagy eszköze, esélye. A tudást meg kell osztani másokkal, a közösségben át kell juttatni a további nemzedékekhez. Amikor Isten élőkét állított a világba, nem akarta azokat tájékoztatlanul hagyni, nem akarta kiszolgáltatni őket az ismeretlen környezetnek. Fel kellett kutassák a létfenntartó erőket, el kellett vonuljanak a veszedelmek elől, fel kellett találják magukat a különféle, olykor veszélyes helyzetekben, hogy ne legyenek áldozatai a tájékozatlanságuknak, az ismeretlen világban. Ám ez a kérdés nem olyan egyszerű. Itt a tudományos megoldás legmagasabb szinten került kifejezésre. Ezt a véletlen és a találmányra való megoldások nem tudnák előre látni és kitervezni. Gondolkodó és fejlődést előre látó isteni tervezőre volt szükség.

Minden emberi szervezetben: adó és vevő készülékek vannak beépítve. Ezek segítségével mindenki tudomást szerezhet a világról, a helyzetéről, információt kaphat mindenről. Egymás között megoszthatják ismeretüket és tapasztalatukat. A kölcsönösség alapján mindenki képes az igazság ismeretére jutni, a tényállásokat másokkal közölni, a jövőt meglátni és kitervezni. A kölcsönösség jegyében az emberek, állatok egymásnak szolgálatára lehetnek megfigyeléseikkel. Együtt könnyebben feltalálják magukat és menthetik életüket. Az ismeretszerzés, az információcsere, az életmegosztás egyben közösségi szintű életszerveződés. Ezek az érzékszervek közösségi célok előrelátásával születtek, hatalmasabb értelmi munka és megfontolás eredményeként került elő. A figyelmesség, a szeretet gyakorlása, a közös cél felé törekvés, végül is közös életsors kialakulását sürgette és eredményezte. A földi élet az érzékszervek ajándékával önműködően irányított, alkalmas eszköz az ember számára, hogy még Istennel is találkozzon, aki így az életmenetébe beleszólhat. Az egymás közötti kapcsolatokkal ő elősegíti a társult formák kialakulását, és ezzel, idővel az emberiség egybekovácsolódik.

Isten már kezdettől az életet sokaságnak, tehát közösségnek tervezte és teremtette, egységet és összhangot akar elérni a földön. Központosítva, egybekapcsolva összhangot akart térben, időben, a világmindenség hatalmas távlataiban és minden egyes részével, minden percének pillanatnyi helyzetalakulataival, fejlődési fokozataival, megfelelő növekedésével és szerveztségével. Így tehát a fejlődés ellenőrizhető. Az anyagi világ minden eleme és paránya eredetéről mélyre nyúló egységet alkot, valami kozmikus együttérzésben, mintha egy lényeghez tartozna. Ezek mind adatokat szolgáltatnak magukról, sugároznak, egymást vonzzák, kölcsönösségben ugyanazon törvények hatására kapcsolatot tartanak egymással. Egyesülnek, világot építenek, életközösséget teremtenek. Ezt a misztikus entitást, „egylényegűséget,” sajátos együttérzést, kozmikus egyesítő légkörének, éternek is nevezhetnénk. Itt minden élő és létező a maga módján, sajátos módon jelentkezik, hangot, színt, jelet ad le, és beszél magáról. Az érzékszervek által állandóan kapcsolatot tart fenn az ökológiai renddel. Emberi mivoltom szerint másokért is élek, megosztom tehetségemet és képességeimet. Életem és feladatom létezésem érzékszervemen keresztül visszajelzésre kötelez. Így alakulnak az összhangok a környezettel és így kerül a legparányibb rész is kapcsolatba és egyensúlyba a mérhetetlen nagy Univerzummal, végezetül a Teremtő Istennel. Ha nem lett volna isteni bölcsesség és teremtőerő, amely felszereli a létezőket audiovizuális és más érzékszervekkel, vagy lélektani eszközökkel, különféle ösztönökkel, vagy fogékonysággal, aligha lehetne ma világegységről beszélni, világegyetemi közösségről képzelődni és életről álmodni. Árvíz idején az úszó szalmakazal tetején ül a kakas a rókával,

a kutyával és sodródni a folyón lefelé. Igen, ez a párbeszédben elérhető, akkor is, ha egyébként más a természetben, a rendes körülmények közötti viszonyuk. Ha nem volna egységes eredet, célvonal, beépített közös sors, irányítóosztón, ha az emberben hiányozna a szeretet, talán kételkedni lehetne a fejlődés isteni vonalában. Így tagadhatatlanul merjük vallani, hogy van egy isteni kéz, gondviselő jó mennyei Atya.

Nem igaz, hogy Isten nem szól hozzánk! Hiszen minden kis virág üzenetet közvetít, színével, illatával Istenről tesz tanúságot. Minden gyümölcs ízével kedveskedik, energiájával éltet, segít érvényesülni. A madár dalával szórakoztat, jó hangulatot teremt. A levegő felfrissít, felüdít. Száz és ezer féle nyelv és kifejezőmód létezik. A természet Isten ajándékainak kincstára, jóságának szócsöve, szeretetének és figyelmességének híradó eszköze. Mi emberek a beszéd, a látás, a hallás alapvető kommunikációján keresztül vagyunk Isten szócsövei. Osztogatjuk a javait, amelyet ő nekünk adott. Lelkiségünkben felismerjük a szerepünket a világban. Isten a teremtés koronájává tett minket. Lelki képességeinkkel, a túlvilágiakkal beszélhetünk. Általam is folyik a párbeszéd ég és föld között, feltárul a kapcsolat Istennel, aki általam üzen a testvéreknek. Megosztom velük a kapott javakat, ismereteket, emberi sorsot, szeretetet. A fejlődéssel Isten központba kerül, Ő vezet, szeret, beszél, érezteti a jelenlétét a munkában, bátorít, a közelsége erősít a szükségben, támogat a gyengeségben. Ő szól, és az ember válaszol, az ember kérdez, és ő tanácsol. Ilyen módon lehet alapot találni, és ő tökéletesebb, magasabb életszínvonalra, új világhoz és egyensúlyos élethez vezet.

Nagy esemény volt az első napsugár a földön. Megnyitotta a testi-lelki látóképességet, megteremtette a kapcsolatot a föld és ég között. Azóta minden nap megnyílnak az szemeink az Isten közlés sugarainak. Ez a világ örökös kinyilatkoztatás lett, kutatás és feltárás, egyre több ismeretszerzés és tökéletesedés és haladás. Azóta az élet örökös hálaadás, imádság és Istennel való találkozás.

8. A remény – a jövő

Különös ez a földi sors. Az ember reményből és reményben él. Ha alkot, annak értelmét látja és azt élvezni is akarja. Ha fát ültet, annak gyümölcséből akar enni. Ha gyermeke lesz, fel akarja nevelni és szárnyaira akarja bocsátani. Akármelyik tevékenységünket vesszük sorra a napi programból, az mind a jövő felé irányul. Ha ebédelek, akkor azért ettem, hogy éljek és folytathassam a munkámat. Bármit is cselekszem, a jövőbeli dimenzió mindig láthatáron van. Ha az ember leszerel, akkor feladta a küzdelmet, meglepődik, és nem tud magával mit kezdeni. Azt szoktuk ilyenkor mondani, hogy ajtót, ablakot nyitott a halál angyala előtt.

A Szentírás említi az ószövetségi prófétákat, akik előre megmondták a történeteket. A próféta csak Istentől kapott üzenetet továbbít. Minden ember, akár tudja a jövő idő részleteit, akár nem, azzal a tudattal dolgozik, hogy eléri azt, amit remél. Hogyan is lehetne valamit remélni, ha nem a múlt tapasztalatainak, az elért eredmények alapján. Ha a múltban beigazolódtak a tények, akkor annak ismeretében megszerkeszthetem a jövőt. Ez értelmi alkotás, a matematikai kiszámíthatóság, előre elképzelt és megvalósított terv, egy valóra vált álom. Eddig így volt, tehát ezután is így folytatódik. Ez egy isteni garancia. A Szentírásban a jövendölés isteni kapcsolat révén történt. Azonban akár csodás isteni közlés, akár emberi megsejtés, vagy emberi lélekben fogékony jelzőrendszer az, nem lehet más, mint előre beépített isteni képesség. Istennél nincs ismeretlen, nála örökös jelen van. Ha létezik előreszámítás, akkor létezik előre megszerkesztett világrend is, vagyis egy bizonyos beindított pálya, már bejáródott menet, amelyre Isten megfigyelőképességet adott és értelmi betekintést enged a gondolkodó ember részére. Mi más ez tehát, mint egy szellemi, lelki ajándék Istentől. A Teremtő nemcsak életet ajándékozott, de képességeket is és időt annak fenntartásához és céljainak és eszközeinek felismeréséhez és megvalósításához. Ez újabb

lelki képesség, sejtelem, azt bizonyítja, hogy lélek is van és annak Teremtője is létezik. Ha van világ, van Mestere.

Ez a vilárendszer nem lehet összefüggéstelen véletlen alkotás, vagy értelmetlen megszerkesztés, mert az céltalansággal egyenlő esztelenség volna. Az összhangtalan világ egymással számtalan ellentmondásba kerülve, önmagát semmisíti meg. A véletleneket a mai ember sem fogadja el. Minden üzlet és rendelő, kifüggesztett programjával hirdeti, hogy mikor fogadja a feleket. A hitetlen minden lépten ellentmondásokkal és ellenérvekkel találkozik. Végül már magát az értelmét tagadja. Isten, ha teremt, azt nem olyannak szerkeszti, hogy bárki és bármikor tagadhatja. Isten a végtelen értelmi megoldással és szellemi munkával igazolja, hogy a világban van összhang, biztonság, mert az tudományosan megalapozott. Az, ami létezik nem tagadható le. Az, ami szükséges és nem teszed meg, mulasztás. Az, ami értékes és veszni hagyod, kár. Az, ami az Isten–hitet illeti, a legnagyobb értékek közé tartozik, mert benne létbiztonság, tartalom, jövő és életcél áll. Ezt a hitet senki sem tulajdoníthatja el.

9. Az ember a teremtés körforgásában

Az anyagi létformák időben változnak. Minden élő születik, növekszik, táplálkozik, fejlődik, szaporodik, és végül beteljesedik. Az anyagi vilárend szerint a végső állapot a halál. A földön az anyag állandó körforgásban van. Ha befejez egy pályafutást, újabb állapotba kap beosztást, új teremtő körbe kerül. Ez a nagy világegyetem is állandó körforgásban, szó szoros értelemben rohan, örökös mozgásban van. Vannak azonban égitestek, amelyek kialszanak, máshól új bolygók keletkeznek.

Az ember a legtökéletesebb élő, az anyagi-testi forma mellett csodálatos szellemi-lelki teret is kapott. Ez a földi testi pályafutás számára nem végső állapot. A sírba helyezés nem jelent számára végső befejezett kört. Az emberi test, az anyagi test látható formájában a bolygórendszer kereteiben marad. A por az anyagi világ része, a testi felépítés eleme, itt marad. A lélek isteni eredetű, az örök élet hazájába vándorol. Az Univerzum egységébe tér vissza, ahonnan eredetileg származik. Ez egy más körforgás. A láthatatlan lélek, a szellemi lét, a világegyetemben folytatja pályáját. Megőrzi felsőfokú tökéletes szellemi mivoltát, a halhatatlan lélek állapotát. Ez tulajdonképpen az anyagi világ feletti győzelem. Ugyanakkor a Földbolygó és az ökológiai együttes nagy sikere is és a világegyetem szép eredménye. Isten az anyagból levezette az embert a legtökéletesebb élő testi formájáig. A fejlődés azonban nem befejezett. Az ember kezdettől a szellemi-lelki képességével a láthatatlan világ felé irányított. A földi beteljesülés végső pontja számára nem az anyagi világ lesz. A földi pálya után a lélek az Univerzum egységébe tér vissza.

Felszabadul a kötöttségéből, az anyag-idő kereteiből. Az Univerzum egyetemes létdimenziójába kerül, és ott folytatja a világegyetem egységében az életet. Többé már nem igényli az anyagi javakat. Az új rendszerben nem lesz szükség földi testi érzékszervekre. Ott örök élet és látás várja teljes fényel, tökéletes ismerettel és felsőbb szinten él a szeretet Istenével közösségben és a vele egyesült tiszta lelkekkel.

Az Isteni teremtés hosszú körforgása a látható és láthatatlan világ között így lesz tökéletes és örök teljes alkotás. Az ember a láthatatlan világból indult, a földi világba fejlődik és tökéletesedik, majd ismét a láthatatlan lelkek világába tér vissza. A láthatatlan világ tehát számára a kezdet és vég.

10. A lelkiesség jövője

Az örök Bölcsesség a teremtés rendjét meghatározta: a teremtés főtengele az ember lett. A korszerű élet egyre jobban igazolja a lélek jelenlétét. Egyre tisztább, láthatóbb az ember

szellemi és lelki kibontakozása. A fejlődés fénypontja az emberi lélek. A műszaki alkotások, feltalálások kora elélünk állítja a szellemi sziporkázásban és alkotásban kitűnő embert. A fiatalság szenvedélyesen életének szinte felét a tévé és számítógép és internet előtt tölti. Az emberiség együtt gondolkodik és alkot. A közösség a fejlődés vonalán értelmileg együttműködik és szervez. Kialakult a bolygónkon egy szellemi együttes, amely együtt kutat korunk problémái után. Felgyorsult az élet. Növekszik az igény a létkérdések irányába. Itt felvetődnek a lelki tevékenységek és a lélek szerepe a jövőben. Megmutatkoznak az emberiség egységének lelki kibontakozásának irányvonalai is.

Az emberiség vallási vonalon is szerveződik. A lelkiség nemzetközi jelleget ölt, nagyobb lendületet kap. A missziók és igehirdetés, a jótékonyosság, a szeretetszolgálat, a lelkiségi mozgalmak egyre jobban szóhoz jutnak. Az újdonságok között ott szerepel az Univerzum. Ezzel kapcsolatban felmerül a kérdés, vannak-e lakói, és sorra kerül a vallási túlvilág kérdése is. Felkutatható-e a túlvilág? Kapcsolatba léphetünk-e az elköltözött lelkekkel? Lehetséges-e a lelki vonal kiépítése olyan internethez hasonló módon? Egyre izgalmasabb ez a jövő. Az ember rátalál-e Istenre, az Univerzum központjára, tudományos módszerekkel? A vallás immár nem elhanyagolt és megtagadott módon áll az emberiség előtt. A hit világa új valósággá lesz, lelki együttérzéssé, közös megsejtéssé válik. A tudomány elfogadja-e végül azt a hitet, mint tapasztalati valóságot, amely ez ideig vallási téma volt évezredekken keresztül? Belekapcsolódik-e a közösség abba a tevékenységbe, amely a fejlődés vonalán mutatkozna az emberiség érdekei, értékei irányába? Az ember nemcsak szellemileg növekszik, de lelkileg is érettebb, értékesebb, magasabb tökéletességre emelkedik. Elérkezhet az idő, amikor a lélek erejével indul be kutatás azon a lelkiségi úton, amely eddig vallási vonalként ismert. Elérkezik az idő, amikor az evangéliumi élet a lélek erejével kommunikál a Föld és Ég között. Isten, éltető erő lesz és Isten újszerű, misztikus egységben vezeti népét győzelemre.

A lélek iránt nagy az érdeklődés a Földön. Esténként százezrével ülnek és kutatnak különböző helyeken és időben a föld különböző országaiban a lélek után. Vannak, akik kapcsolatban vannak és tárgyalnak a lelkekkel. A tudomány már másképpen fogadja a lélek létezését. Az amerikaiak megmérték a haldokló beteget, majd halála után ismét megmérték és megállapították, hogy a lélek 20 dekát nyom. A tudomány még nem rágta át ezt a témát, de már egyre nyíltabban vallja, hogy van lelkek világa.

11. Az ember és a szabadság

„A szabadságot Krisztus szerezte meg nekünk. Álljatok tehát szilárdan és ne hagyjátok, hogy újra szolgaság igájába hajtsanak titeket.” (Gal5,1). Az emberek a szabad akarattal rendelkező lények, teremtői ösztönnel a kezdetektől mindig a szabad életért küzdenek. Ám az mindig sikertelen. Hol egyik, hol másik erőszaknak lesznek az áldozatai. Végül is egész rabszolgatartó rendszerré alakul a föld. És csak most döbbenek rá, hogy az egész emberi történelem. Isten a lélekbe egy szüntelen ösztönt öntött a szabadság irányába. Ez minden emberben jelen van és érte a legelkeseredettebb harcok folytak. Ezért a teljes felszabadulásért küzd minden élő. A gyengék, a kicsinyek úgy kerülnek „igába”, mint a szarvasmarha, amely kezdetben elvadult állapotban élte szabadságát a réten és erdőségekben. S az ember addig vadászott rá, míg elfogta és szarvára „igát” gyártott és kötött, így nem menekülhetett el. Bezárták, megszántották a földet vele, a kisborjút felhasználták táplálékul. A tehéntejet fogyasztották táplálékul.

Ilyen hasonló módon az emberi szabadság is igába került. Bilincset raktak rá, megkötötték, mint a jószágot. Munkára kényszerítették. Szánt, vet, és a munkára serkentő ostor lecsap rá is éppen úgy, mint az állatra. Ügyessé válik a leigázó ember: maga helyett másokat dolgoztat, ő csak szemlélő. Később még erre sem volt szükség, mert ő az urat

játszotta. Mást bíz meg hajcsárnak. S egyre nagyobb lett a távolság a rab és az úr, a szegény és a gazdag között. Végül is az ember állati sorba tengődik, egyenlővé tették az állatokkal.

A szabadság olyan fogalommá lett, amely örök, évezredek küzdelemmé változtatta az emberi életet. Lázadásba tör ki, hogy felszabadítsa magát, de ugyanakkor leigázza a másikat. Így születtek és tartanak ezeréves ciklusokban a háborúk és nincs vége a felszabadulásnak. Az egyik ország leigázza a másikat. Ma már magasabb szintű és tökéletesebb kivitelezésben történik a leigázás. A bankok, a pénzek urai élnek szabadságukat. A többiek, az alattvalók osztják az alárendeltségüket, a munkabeosztásukat, a munkadíjakat. A kicsinyek a munkahelyeken várják az aprópénzt, hogy megkapják rabszolgabérüket. Az egyik ember így használja ki a másikat. A munkafelügyelő jobb fizetést zsebel be, s a küzdő a kevesebbet kapja, csak éppen annyit, amiből tengődik a családjával. Az egyik bősége, gazdagsága, szabadsága, a másik korlátozása, kihasználása, fogdája, nyomorúsága van egyik a másikkal szembeállítva.

Isten elküldte Fiát, hogy szabaddá tegye az embert. S mint ahogyan a rabszolga szökevényt szokták, keresztre szegezték. Azokat, akik ezt az isteni szabadságot hirdették, éppen úgy üldözték, mint Jézust, vagy a megszökött rabszolgát: hol keresztre szegezték, hol oroslánok elé vetették, hol gladiátorokkal állították szembe és azok által végeztették ki szórakoztató program keretében. Ez mind így ismétlődik napjainkig. A krisztusi szabadság meghirdetése, az ember lelki szabadsága, csak képletes. A test még tulajdonképpen fogdában, bilincsben van, legalábbis szimbolikus alárendeltségi állapotban. Úgy tűnik, hogy századokon keresztül kivívott szabadságharcok mindig egy lépéssel közelebb vezettek a szabadsághoz, könnyebbé tették az életet, nagyobb szabadságot kapott a szegény, de ez a fejlődési folyamat ma csak az utcai tüntetésig haladt, egyébként minden változatlanul a régi mederben zajlik. Megmaradnak csak az ígéretések, a reménykedés és a jövőbe helyezett jobb lehetőség. Várják a legközelebbi szavazást, amikor újabb iga, más változatban, magyarázatokkal teszi tudatossá és adja értésére a szabadságért küzdőnek, hogy még nem lehet teljesen megszabadulni az igától. A jövő még mindig csak szimbolikus szabadságot tartalmaz és engedélyez a földiek számára. Beleélik magukat, csak nem birtokolják.

Krisztus lelki szabadságot hozott és hirdetett a földön. A kereszténység évezredek vonalon vezeti a felszabadító küzdelmet. Az emberiséget akarja átnevelni a szeretetben. A bűn, a testi fegyelem azonban észébe juttatja a földlakóknak a rabszolga, a jobbágy, a gyári munkás, a proletárok sorsát. Az ember fel kell, hogy szabaduljon először önmaga rabságából, a testi rabságból, hogy azután lelki szabadságában megoldja a problémáit. A lelki szabadság, a tökéletes függetlenség azonban a földön relatív fogalom, a küzdelem eredményeinek a feltétele. A lelki ember is, mint a többi földön küzdő, csak akkor válik szabaddá teljesen, amikor kilép a földi keretektől, amikor elhagyja az anyagi világot. Itt a lélek szabadságában, a szeretet közösségében talál megoldást a szabadságra kiéheztetett földi vándor. Amit nem sikerült elérni a földön, azt most megszerzi a szeretetrendszerben a mennyben. A teljes szabadságot csak az Istenhez hasonulás, a tökéletes élet lelki állapota biztosíthatja. Azok a kiválasztottak szabadulhatnak fel, akik egyek a hitben, gondolatban, lélekben, a szeretetben Istennel, akik a szeretet-tökéletességben eljutottak a lelki életben az Istenhez való hasonlóságig. Ez a divinizáció beteljesült formája, a lélek tökéletesség. A hiányosságban szenvedők a tisztító tűz helyén, vagyis további küzdelemben megtisztult állapotban kerülhetnek a teljes felszabaduláshoz. A földiek azonban most az időben kell, hogy még erre felkészüljenek.

12. A lelkiismeret elvetése

Az emberi szervezetbe beépítve van az éhség, amely az anyagcsere hiányában sürgeti a táplálékot. Van egy hasonló lelki vonatkozású érzés a lelkiismeret. Ez arra hivatott, hogy

megmentse az embert az igazságtalanságtól, a rossztól, a túlzásoktól, a szélsőségektől, a negatívumoktól. Ez a mentő szolgálat védelmezi nemcsak az emberi testet, de a lelket is. Megelőzi a bajokat, küzd az igazságtalanságok ellen, óv a bűntől, az erkölcstelen szennytől, a testi és lelki károktól. Feladata előre felhívni a figyelmet a rosszra, és figyelmeztetni, ha veszélybe kerül a testi vagy lelki élet. Figyelmeztet a bűnre, ha valaki rosszat cselekszik, ha illet magának vagy másoknak tervez, vagy akárcsak elgondol. Ez a lelki érzékenység tiltakozik a rossz ellen már a kezdetben, mert az később visszatérhet negatív következményeiben.

A lelkiismeret hangja megszólal akkor is, ha az ember jót cselekszik. Ekkor örömmel tölti el a lelket, ha nemeset, jót gondol, vagy cselekszik. Dicsérően szól, ha bizonyos feladatokat teljesít, ha kötelességeit elvégzi. Megdicsér, ha ellenáll a rossznak és megnyugtat, ha legyőzi a kísértést. Boldog az, aki az esti pihenésre térve, hallja a napi beszámolóban a megelégedettség hangján a lelkiismereti dicsérő szavakat a napi győzelmek felett.

Az ateizmus véletlenszerű evolúciójának értelmezésével megzavarta nagyon sok ember lelkiismeretét, a keresztény lelkesítést. A hit tagadásával felszabadította a lelkiismeretet. Tévedésnek minősítette az evangéliumi tanítást, az emberi szabadságot hirdelve, felszabadított az erkölcsi kötelességektől, megnyitotta az utat a bűnözés felé. Az iskolai nevelés belesegített ebbe és így a fiatalságnál eltompult a lelkiismereti érzék. A tanulók nem keresik a helyeset, nem küzdenek a rossz ellen, leállnak a tanulással, elmaradnak a kötelességek, menekülnek az órákról. Életunttá válnak, kerülnek a munkát, erőszakosak, kihívóak és olykor botrányos jelenetek vannak az órákon. Az amerikai tinédzserek között az iskolai nevelés után a harmadik leggyakoribb oka a halálzásnak nem valami betegség, hanem az öngyilkosság. Megrettenve állapítjuk meg, hogy az ateizmus emberirtása nemcsak a 20. században érte el a csúcst a világtörténelem folyamán, de azóta is hívogatja a halált: a céltalansággal, kábítószerrel, dohányzással, italozással, és erkölcstelen kilengéseivel. A bűnözés végül is már megszokottá lett a világban. Az emberiség a lelkiismeret eltompulásával a súlyos világproblémák mellett naponta elhalad. Megszokásból végzi az abortuszokat, eltűri az éhező milliárdokat, és ezt a bűnözésre nevelő iskolai ateista pedagógiát.

Az isteni nevelés hiányosságában az ember lelke eltompul, elvesztettnek érzi magát. A szórakozások szenvedéllyé válnak. Lelki öngyilkosságról is lehetne szólni, mikor az ember fokozatosan önmagát semmisíti meg, vagy az erkölcstelen világ szakadékaiba, a szenvedélybetegségek fertőjébe juttatja magát. A lelkiismeret eltompulása veszélyes, mert lelki halálhoz vezet.

13. Az emberi tudat és a lelkiismeret

A Mindenható nincs távol a lélektől. Benne lakozik. Egybekötik a gondolatok, egyesíti a hit, a remény és a szeretet. Ez egy isteni létközösség, kapcsolat, állandó kommunikáció, amely irányítja a mindennapokat és a szüntelenül tartó fejlődést. Ez csak attól függ, mennyire fogadja azt készséggel az ember, és mennyire kapcsolódik bele ebbe az együttműködésbe. Az igazság és a valós élet nem kétirányú vágány, nem elferdülés, de egy biztonságos lelkeség, egy Istenben megnyugodott emberi közösség. Honnét ez a biztonságérzés? Ebben az igazságban nem kell kételkedni. Hiba csúszhat be akkor, ha valaki téged szándékosan félrevezet. Öszinteség esetén azonban az emberi lelkiismeret tetten éri önmagát, leszereli a szabálytalankodót. Ez egy olyan ráismerés, amelyet öntudatnak, vallási kifejezéssel lelkiismeretnek nevezünk. Ez a legfelső ellenőr, kormányzó tevékenység felettünk. A lelkiismeret örök isteni ajándék, amely eldönti, hogy helyes-e valakinek a lelki magatartása vagy nem. Maga felett ellenőr, és magáról mond ítéletet. Ily módon az Isten a lelkiismeretben ott virraszt minden tevékenységen, viselkedésen, a személyiség kialakulásán, az életirányzat megválasztásán, a cselekedeti döntések fölött. Meddig megy ez az önfegyelem, önellenőrzés,

tökéletesség felé haladás, életkeret megválasztás? Az ember önmaga ügyvédje, bírója lesz, sőt önmaga vádlója Isten előtt. Az így született tervek, kivitelezések, jövő építése és megszerkesztése, a küzdelmek csak győzelemmel végződhetnek. Isten így gondoskodik az ember helyes életvonaláról, erkölcsi tisztaságáról és a megtévesztett vagy megtévedett ember megmentéséről. Ez a lélek irodahelyisége, az Isten fogadó helye, tanácsterem és az emberré formálás bírósági tárgyalóterme. Ebben a szobában lettek a szentek, alakultak a jó keresztények, a lelkiismeretes szülők, a szorgalmas, becsületes dolgozók, jelentek meg a lánglelkű tudósok, születtek az apostoli lelkek, a jótékonykodó önzetlen laikusok. Nem lehet letagadni ezt a lelket, erről tanúskodik az egész történelem. Ez Isten állandó jelenléte, örökös szeretete.

Ebben a műhelyben elhangzik a teljes önátadás naponta, a tökéletes szeretet tiszta hangján: Isteni Kovácsom, itt vagyok, kovácsolj, alakíts engem! Izzítsd fel bennem a rozsdát szent tüzeddel. Kalapáld ki, egyenesítsd ki, ami görbe, életlen, formátlan, fegyelmezetlen bennem. Salaktalanítsd azt, ami mérgező és káros életemben. Alakítsd szívemet a Szent szíved szerint! Csak ebben nevelődhet fel a keresztény világ: a szentek, vértanúk és hősök. Itt talál világhírű orvosra a lelki gyógyulást váró beteg. Benne talál célra a tévelygő lélek. Itt szűnik meg a kétely, itt csillapodik le a háborgó lélek. Itt nyugszik meg a viharokban vergődő emberi lélek. Be kell látnom: egyetlen biztonság számomra Isten. Vajon hol kórásznék én szerencsétlen, ha Ő nem ültette volna ezt az örökös honvágyat a lelkembe, a hazairányító pontos műszert, a lelkiismeretet.

14. Az imádság

Imádkozni annyi, mint beszélgetni az égiekkel, vagyis kapcsolatban lenni a távoli világgal. Ez a Földön élőknel már évezredes szokás. Megalapozódott a hitben, az égre emelt szemekben, amelyek rátaláltak a távolban élőkre és kapcsolatot teremtettek az Istennel, a legtökéletesebbel, aki segít és bátorít a mindennapi szükségekben, fáradtságokban, bajban és veszélyekben. Az ima tulajdonképpen szeretet hullám, kapcsolódás a mennyei seregek Teremtő Istenéhez. Ez nem a földről indult hullámhossz, hanem onnét ered a távolból a bolygónkra. Ebben a pillanatban is itt van velünk és eltölt szeretetével és lángoló, lelkesítő lélekkel. Arra ösztönöz, hogy hagyjam el a negatív érzelmeket, úzzem el az aggodalmakat, érezzem magamat biztonságban és adjam át magamat vezetésének, hogy ő irányítson napjaimban és munkámban. Boldog atyai szeretettel magához ölel, hogy ne fordítsam el figyelmemet más gondolatokra, a reménytelen jövő felé, a borongós sötét világ-szemlélet irányába.

A siker abban van, hogy a földlakók megtalálják a mennyei seregeket, akik kísérik életünket és készen állnak a szolgálatunkra. A bátorító szó nem üres ígéret. Ez valóság, az imádkozó szívében lángoló érzés és éltető erőforrás. Évezredes hagyományok tapasztalata és ősi hite. Ebben van összegezve egy szent vallásos meggyőződés, amelyre szüleink neveltek és oktattak, mert szükségesnek tartották azt. Ők ezt már leellenőrizték. Ebben a hitben nőttek fel az előző nemzedékek és találtak benne nagyobb lelki értékeket. A munka sikerét ebben látták. Ez nekik erőforrás volt. Ez nem lehet emberi találmány. Az égiek seregének a segítő szolgálata, amellyel egybekapcsolódik a földlakók munkája. Az életünkre angyalok vigyáznak. Ők csak egyet kérnek tőlünk, hogy bizzunk meg bennük, mert ez a kapcsolat a szereteten épül fel. Ez olyan lélektani alap, amely biztosítja a hitet és a győzelmet a mindennapi küzdelmekben. A hitben bátrabb a küzdő, ha tudja, hogy Isten vele van, gondoskodik róla, van mellette egy szellemi támogató, aki vigyáz, ügyel, és állandóan ébren van, és így nem téved, nem mulaszt, nem vétkezik. Itt van a jó Mennyei Atya, a jó Jézus és a szerető Szentlélek a mennyei seregekkel, akik vezetnek azokat, akik hagyják magukat vezetni. Az élet útján ott van az igazság, a szeretet, a jóság, az őszinteség. A siker a tiszta élet útvonala. Ha a

mennyeiekkkel egyek vagyunk, akkor sikeres és eredményes lehet a napunk! Ezzel a hálával is biztonságban térek este pihenőre, hogy erőt gyűjtssek magamnak a holnapi küzdelemhez. Ezzel a tudattal zárom földi pályafutásomat is, amikor a jó Mennyei Atya vár rám a munkatársaival.

15. A bűnbánat és lélekápolás

Ha valaki elindul az emberi sorsok után kutatni, gyorsan rábukkan „az árokba zuhant emberre.” A tájékozatlan életvándor a gyengeségeinek és vágyainak kiszolgáltatottja a szélsőségekig szédeleg, és könnyen áldozattá válhat. Az árok-sors nem mindig katasztrófa, többször tanulság rejlik benne. Olyan érték, amelyből bűnbánat és nagyobb tapasztalatok származnak. Az életet helyes vágányra juttatja. „Önmaga kárán tanul az ember.” Ez az igazság átszövi a mindennapokat és az élet iskolája lesz. Ha téved az ember, megfontoltabb lesz, a vesztegelő dolgozó időtakarékoskosságot tanul. A kisebb munkasikerek nagyobb vállalkozásokra serkentenek. „Gyakorlat teszi mesterré az embert.”

A tévedések elkerülhetetlenek, azonban Isten a fejlődés során feltárja nemcsak a lét titkait, de a helyes irányvonalat is. Ezek átszövik az életet a születéstől a halálig. Mellőzve az életszabályt az ember megérzi annak a következményeit. Megtapasztalja a rossz perzselő hatását és ez indítás, hogy megtanulja a jót cselekedni, a rosszat pedig kerülni.

A gyermek számára az első gyónás életre szóló élménnyé válik. A lélektisztító szentség öröme szolgál és szokássá lesz. A tévedés azonnal megbánásra szólítja a figyelmetlenkedőt. Megszokottá válik a lélek feletti örökös. Ha az élet ezen kívül szülői ellenőrzés alá kerül, a fiatal fegyelmezett vonalon halad. A lelkiismeretvizsgálat egyre fokozottabb és fontosabb szerepet tölt be az életben. A lelki élet, az életszentség végül is úgy mutatkozik, mint életcél. Az emberré válás, az erkölcsi nagyság felé való törekvés pedig mint a kezdettől a végső pontig terjedő feladat szerepel.

A lelki vonal olyan erő, amely a legnagyobb eredményekig elvezeti az embert. A lélekápolás Istennel nemcsak ellenőrzés alatt halad, de segítségével, a fejlődéssel összhangolva rendkívüli, szép sikereket ér el. A lélekápolás örökös emberi életjavítás. A nemzedékek során ez erkölcsi emelkedéshez vezet, az emberi fajnak nagy győzelmet hozhat. Ha a tévedés egyes környezetben megszokottá válik, a bűnözés általános törvényé lehet. Ha az egész emberiség győz, a fejlődés belátásra bírja a gyarló embert, hogy elfogadja a szebb és tökéletesebb, erkölcsi életformát. Az ember tanulhat a kisgyermektől. Az ugyanis elesik, a végén futóversenyt rendez az apukával, aki a végén alig tudja utolérni a kis ravaszt. Tudással, akaratedzéssel, gyakorlattal, lelkiséggel, fokozódik az élettapasztalat és tökéletesedik az ember. Itt már idővel feloldódik, megerősödik a lélek, magabiztossá lesz a küzdő. Azon kívül Isten segítségével is kíséri. Ez érvényes az emberiség nagycsaládjára is. Isten minden emberi győzelem hátvédje, instruktora.

16. Az élet nagy megpróbáltatása

A küzdelmekből minden napra jut, van olyan eset, hogy egész sereg jön össze. Lehet, hogy ez a mai éppen rekordot állít föl. Egyedül érzem magamat. Segítségre szorulnék. Nincs, akivel megoszom gondjaimat. A valóság az, hogy Isten mindig jelen van. Az számomra olyan, mint amikor a vihar elvonul, és utána minden kitisztul. A próbatételt Isten mindig ránk bízta, hogy lássa hűségeseink maradunk-e hozzá? S a válasz után ő újra érezteti jelenlétét. Bennünk ismét helyreáll a nyugalom, felderül a szép reggel, amikor boldogan ölel át a megnyugtató lélek. A zilált helyzetet, a lélekbénulást, nem Isten gyártja. A lelki háttér mindig emberi, rendszerint valami gyarlóság. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagyni, mert a vihar hamarabb elvonul. A beismerés, a megalázkodás, istenkeresés a legrövidebb vissza út,

már ebben a percben is eredményes hazatalálás. Talán csak egy pillanatnyi felsóhajtás, vagy egy rövid bűnbánati ima kell. A lábra állás mindig isteni megoldás és bizalom kérdése. A tökéletes szeretet felindítása, újrapcsolás. Utána felderül a lélek. Ez annál szükségesebb, minél mélyebbek a gyökerek, ha valami baleset, vagy betegség váltotta ki a hangulatlanságot. A léleknyugalom mindig szükséges. Mit is tehetek én, mint ismét Jézusba kapaszkodom. Mint a vízbe süllyedő Péter apostol, Jézus kezét megragadom, s ő csak annyit mond: „Miért kételkedtél, kicsinyhitű?” A bizalom máris visszatért. A lélek ismét biztonságba került. A testi egészség a lélek bizalmas állapotában csak javulhat.

Az utolsó óra esetében, a halál előtt is ugyanez érvényes. A teljes bizalom és Istenhez ragaszkodás. A szeretet érzése egyensúlyt teremt. A szeretet erősít, bizalmat és fényt derít, békés nyugalmat hoz. Az Istenhez való költözés nem szerencsétlenség, de boldogító hazatalálás. Örömmel kell várni. Az örök haza a nyugalom otthona lesz. A Mennyei Atya végtelen jósága és szeretete vár.

IV. rész: Az Isten-hiány

1. A világrend alapjai

Isten és a világrend egybetartozik. Az értelem által az ember az Univerzumhoz tartozását felismeri és megéli. A Teremtővel benső lelki vonalon értekezve megérti, hogy a kapcsolatot az Alkotóval elsődleges, mert általa feltárul a világrend. Ennek az ismerete nélkül az élet hiányos, és esztelenül kiszolgáltatott, a fejlődés lehetetlen. A világot szemlélve, az ember felét sem érti meg azoknak a törvényeknek, világkonstrukciónak, amelyekkel találkozik. Ebben elbizonytalanodik az élet és úgy tűnik tönkre is mehet. A szellemi-lelki képességekkel rendelkező Istennel kapcsolatban levő ember közvetlenebbül betekinthez a teremtés titkaiba és az élet rejtélyeibe. Korunk tudományos kutatásai segítenek ugyan felfogni bizonyos dolgokat, de vannak különböző irányzatok, amelyek megtévesztenek. Egy ilyen hatalmas világmindenséget, ennyi idővel, egy kiépített Földbolygót ennyi lakójával, nem lehet kiszolgáltatni ismerethiánynak, esztelen véletlen játéknak. Nem hihetünk a féltudású, tájékozatlan, vagy romlott lelkű bűnözőknek. Isten nem adhatja a világmindenséget prédául a lesiklottak kezébe. A tiszta erkölcsű embernek van esélye, hogy továbbépítse a fejlődésben előrehaladott világot. A jövő azoké, akik Istennel szeretetközösségben együttműködnek.

Ezen feladatkörben, ha csak a keresztények állnának helyt hűségesen, és mindenki elvállalná a kötelességét abban a környezetben, amelybe őt Isten állította, a fejlődés szédületes iramba haladna. A sikerek megmutatkoznak és minden befektetés a testvéri közösségben, a szeretetegységben, gyümölcsöt terem. Isten ugyanis nem zárkózik el a jó szándékú hívőtől. Így elképzelhető a világ megmentése a válságos helyzetekben. Kire is lehetne számítani a kor zűrzavaros rendezésében, mint a buzgó keresztényekre? Megújulás csak Istennel képzelhető el. Ezt azonban el kell kezdeni. Isten majd tudja annak a módját, hogyan kell azt elterjeszteni és a következő nemzedékhez eljuttatni.

2. Az Istentől ellopott tudomány

„Vajon tőled ered az Isten tanítása, vagy csak az hozzátok is eljutott?” (1Kor 14,36)

Isten tanítása nem evilági találmány. A földiek tudományának forrása a természet, amelyben Isten beépítette örök bölcsességét, elrejtette a teremtés alapjait és értékeit. Nem az ember alkotta a világot, hanem Isten. Hogyan van az, hogy némelyek nem akarják ezt tudomásul venni? A világba beépült tudományos megoldások, szabályok, törvények, logikus megszerkesztés, mély tapasztalat, fantasztikus matematika, nem lehetnek emberi találmányok. Ez nem mai eredetű, de isteni, ősidőkből származó végtelen bölcs megszerkesztés. Ám amikor az ember valamit ebből elsajátított, mondjuk úgy, hogy ellopott, akkor egyszerre saját tudományával kezdett kérkedni, dicsekedni, sőt gőgös magatartásában istenként kezdett viselkedni. Hatalomra törekedve uralkodni kezdett lemaradott testvérei fölött, mígnem letagadta a Mindenség Teremtőjét. S hogy évszázadok során az emberiség mennyi fáradsággal, verejtékkal gyűjtötte össze és szerezte meg ezt a temérdek sok tudományt, arról ma hallani sem akar. Az egész emberiség hosszú távú, történelmi eredményeinek gyűjteményét akarja e kor magának kisajátítani és a vége Isten trónfosztása lesz. Előkerültek a levegőből, a tengerek fenekéről és a föld mélyéből, s még a csillagok közeteiből is, a legcsodálatosabb titkok és nagyjából teljes fogalom alakult ki mindenről. S ha már az ember minden titkot megtalált, minek kell itt még Isten is? Elhangzott tehát a nyílt

tagadás. Kegyetlen üldözés indult a keresztények ellen, tiltották a vallásgyakorlatot. Milliós számra hullottak vértanúk, csak azért, mert Istenben hittek.

A tudásgyűjtés még napjainkban is tart, de Isten nevét nem nagyon emlegetik. Ugyanaz a sorsa a természet gazdagságának, amelyből fenntartjuk az életünket. Jól megfizetjük, de senki sem emlegeti Isten nevét, hogy ő ingyen adja nekünk a termést. A teremtett világ kimeríthetetlen kincsesbánya, a kutatás, a termelés még nem érkezett végső pontjára. Van még elég tapasztalni való. A legmélyebb titkok még nem kerültek felszínre, az utolsó a végén derül ki, és az lesz a legnagyobb meglepetés. Az maga az Isten lesz, aki nem földi mese, hanem minden fennállásnak az alapja.

3. A két világ ütközésén

„Jézus azt mondta: „Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, hogy akik nem látnak, azok lássanak, de akik látnak, azok vakok legyenek.” (Jn 9,39) Amikor Jézus eljött, a földön éppolyan elvakultan éltek, mint ma. Megálltak a csodák előtt, de nem hittek benne. Ma is feltáruznak a természettudományos titkok. Ezerféle csoda ez. Ezekben jelen van a Teremtő, hiszen megnyilatkozik abban a végtelen bölcsessége, értelmi ereje. Vannak azonban, akik inkább véletlenről beszélnek, ami sehol ezen a földön nem adódik és senki sem bíz benne, senki sem próbál ráhagyatkozni. Korunk konokságának a jelei ezek a hiábavaló feltevések, hogy ne kelljen elfogadni a törvényeket, az erkölcsi világrendet és a szent tanítást. Feltárult a természeti csoda, de van, aki behunyja előtte a szemét és értelmét. Ez azonban már akarati szembehelyezkedés, Isten nyílt és határozott elutasítása. Ezt nem nevezném hittagadásnak, hanem az Istennel való találkozás szándékos elkerülésének. Amikor a hívő kizárt a társadalomból, nem mondhatunk mást, mint, hogy Isten sem kívánatos ebben a környezetben, mert ő szálla a hitetlen szemében, vagy kínos a jelenléte az elfojtott lelkiismeret számára. Vaknak nevezik a hívőt, közben ők az esztelennek, mert attól félnek, hogy valaki „félrevezeti őket”. Szóval megosztott a világ és nem jönnek rá, hogy végső soron az érzékszervek különbségén vitáznak.

Az anyagi világ felismeréséhez és benne való tájékozódásra az embernek a testi képességek: az agy, a fül, a tapintás, ízlelés és beszéd szolgálnak. Ezek azonban az anyagi világ szűk kereteiben kaptak beosztást és ezen kívül nem érvényesülhetnek. Nagy gond a mai kutató előtt egy felmerült valóság, egy egész rejtett világ, amely még a legfinomabb műszerek segítségével sem látható. Érthetetlen anyagi parányok, atomok, energia hullámok, erősugarak titokzatos világa vesz körül minket. Nem az emberben van a baj, sem az érzékszervekben, hanem a világok különbségében. A tudományok elérkeztek arra a pontra, ahol már nem képes az ember saját szemeinek és értelmének hinni. Úgy tűnik, mintha ellentmondás volna a két világ között. Az igazság az, hogy az valóban egy másik világ, amelyet testi érzékszervekkel nem foghatunk fel. Sokan nem veszik észre, hogy a testi érzékszerveink a mindennapi élet környezetére, szükségleteire irányulnak, vagyis csak a földi korlátok bizonyos területeire szerkesztettek, és más világok felismerésére alkalmatlanok. Van tehát olyan világrész, amelybe nem hatolhat bele a szem, fül érzékszerve. Ilyen a csillagvilág, a makro világ, mint ahogyan a mikrovilág is, az anyagi parányi részekkel.

Léteznek tehát a számunkra láthatatlan valóságok, amelyek felismerésére Isten más érzékszerveket rendelt. Ezek a lelki képességek. Az emberi lélek is egy világ, amely még feltárára vár. Ez szemmel láthatatlan, de nem tartozik bele ebbe a testi földbolygói látókörbe. Van tehát olyan terület, amelyet bizonyos előítéletek miatt a tudomány elkerül, vagy lehetetlen a számára azt feltárni.

A mindennapi életben számtalanszor megélem a test és lélek, az anyag és szellem különbségeit. Ott kísértene a lét és nemlét, a határtalan és korlátolt, az abszolút és relatív vonatkozások ütközései. Jelen vannak a kozmikus távolságok, körülvesz minket ezer és ezer

láthatatlan tényező, amely arra figyelmeztet, hogy vannak testi érzékszerveken túli valóságok, végletek, amelyek elérhetetlenek a számunkra. Van egy világ, amelyet az emberi lélek ismer csak fel és csak az tárhat fel nekünk.

Bízunk abban, hogy egyszer majd felemelkedünk mostani fogyatékoságunkból, amikor a lélek nem lesz kalitkába zárva, ahol a hiányt bőség fogja pótolni, a mulandót örökkévaló váltja fel, amikor az életre nem megsemmisülés vár, de egy csodálatos felemelkedés és átváltozás. A földi küzdelem egy ómega ponton, tetőzésen leáll. Az anyagi világ vágyai, képességei kimerülnek, de mégis célba futnak. Megnyílik majd egy új világ, kitárul egy szélesebb kör, a hatalmas világmindenség, amikor az ember felszabadul a Föld gravitációjából, az anyagi szűklátókörű szemléletből, és eléri a teljességét. A feltárult új világ megmutatja az eddigi rejtett valóságot, a tökéletességet, a szellemi és lelki világ magasabb fokozatát, a földön hitben meghirdetett és megálmódott mennyországot.

4. A Teremtő

Ha valaki elindul és egy lépést tesz, az akar valamit tenni: valamihez akar közeledni. Minden mozgásban kifejezésre jut egy meghatározó szándék, valakinek az akarata. Minden lépésnek van magyarázata, értelme, megfogalmazott vagy megengedett törekvése. Az értelem nélküli holtanyag nem akarhat önmagától valamit. Ez szabály, a teremtés rendjében és a mai világrendben is. Teremtő nélkül ezt az akaratot sehogyan sem lehet levezetni. Az anyag nem képes önmagát meghatározni. A legparányibb anyagi részecske még csak nem is látható. Hogyan is tudná önmagát láthatóvá tenni? A primitív értelem nélküli anyag, önmagában tehetetlen, alkalmatlan szervezésre, képtelen bármire, az irányító mozgatja és állítja pályájára és határozza meg neki a célját.

Ekkor jelentkezik a bölcselkedő kutató és kérdezi: Hát Istent ki teremtette? Ki határozta meg? Isten abszolút tökéletes, önmagát meghatározó lény. Nem szorul mások meghatározására. Önmagában a legtökéletesebb. Bárhogyan is magyarázza valaki Isten létezését, ebben a földi korlátokban, ez a mai anyag, amely rendelkezésünkre áll, ma nem produkálhat értelmes világot, életet, vagy bármit önmagától. Még a mai földi gondolkodó ember sem előzheti meg a Teremtőt. Az ember a fejlettségi fokozatnak, tökéletességnek, megfelelő tevékenységre képes csak. Sem a bolygón, sem az egész világegyetemben nincsenek olyan feltételek, hogy önmagától szülessen, vagy szervezeten megjelenjen egy olyan teremtőképes anyag, akár értelmes lény, amely helyettesíthetné a Teremtőt. Az anyag egységes az egész Univerzumban és központi irányítás alatt áll. A legparányibb részétől kezdve meghatározatlan. Ez pedig nem képes sem önmagát megváltoztatni, sem a mellette levő anyagi részeket, vagy az egész Univerzumot determinálni. A puszta anyag annál inkább nem teremthet magától magasabb rendű szellemi értelmes lényeket. Ez önmagában ellentmondó elképzelés és állítás, túlhaladja a holt anyag képességét, de a mai fokra felemelkedett tökéletesebb anyagot is, sőt az értelmes emberek mai képességeit is.

Ez a teremtett világ, amelyet földnek nevezünk, csak egy darabka abból, ami létezik. A keretekbe állított lény, akármilyen nagy is az önmagában, csak része a **teljes egésznek**. A parány, a rész, az alacsonyabb rangú, nem határozhatja meg az **egészet**. Az emberi értelem bármilyen tökéletes is, mástól kapta a meghatározást. Az anyagi világban állított élet a fejlődés vonalán érkezik. Ebben az ember nem foglalhatja el Isten helyét. A mai ember korlátlanul szeretne birtokolni, uralkodni, de ahhoz hiányzanak a képességei.

A felkínált tökéletesség, az evangéliumi élet, a kereszténységben olyan kísérlet, amelyben Isten lehetőséget nyújt az emberi továbbképzésre, magasabb szellemi lelki fokozat elérésére. Ez azonban nem haladhat a végtelenségig. Az önképzés isteni erővel és eszközökkel érhető el. Ez a tökéletesség csakis a Teremtővel együttműködve történik, de mivel csak bizonyos minőségi változásokról van szó, azt sehogyan sem lehet az önteremtői tökéletességig vezetni

és azzal nem lehet visszaélni. A teremtmény mindig csak teremtmény marad. „Omne vivum e vivo.” Minden élő csak élőtől származhat.

Az emberiség közösségi szinten is szerveződik és tökéletesedik. Istennek ezzel nagyobb szándékai vannak, a földbolygó és az emberiség megmentésének és az univerzumi egység megteremtésének vonalán. Ő nem akarja a Földet benépesíteni lázadókkal, sem az Univerzumot elárasztani nukleáris támadókkal. Lám még a mai értelmes emberek sem alkalmasak világteremtői szerepre, amikor még a meglévő világot is pusztulni hagyják, vagy képesek inkább lerombolni. A teremtmények csak a kapott képességek határán belül alkothatják világukat. A teremtői tudás és hatalom birtokosai nem ők.

5. A lélekszegénység és Isten-hiány

A kereszténység elég hosszú időn keresztül feltárta a lélegzéstől forrásait. Ebben a kincsébányában nagy értékek rejtőznek. Az anyagimádás korában mindinkább felmerülnek a lelki igények, amelyek szükségesek, nélkülözhetetlenek a mai fejlődésben. A hittagadás után ismét a lélek kap hangsúlyt. Ebben a bányászkodásunkban keressük azt a lelki gyógyszert, amelyet pillanatnyilag a legnagyobb hiányérzet sürget. A szenvedő lelkek sóhajai kelnek szárnyra. Sok beteg panaszát halljuk. A sírás és felzaklatott szívek kora ez. Az emberi szervezeten az erős és gyakori megterhelések hatására stresszek uralkodnak. Az idegfeszültségek zimankós telét érezzük. A depressziós betegek lehangoltságának kóros levertségének terheit viseljük. Nem győzik hallgatni a panaszokat az orvosi rendelőkben, az utcán, az üzletekben, a gyűléseken, az imatálalkozókon. Nincs, aki megnyugtassa ezt a végtelen jajjal teli világot. Az anyagi élvezetek ellátják a testet mindenféle javakkal, a lélek azonban éhen marad, még a létminimumot sem kapja meg. Máshol nemcsak kenyérhiányban haldoklanak, de sokkal inkább lelki éhségben, kimerülésben szenvednek. A leghíresebb doktorok sem képesek meggyőzni a világot arról, hogy a lelki beteget lelki orvos gyógykezelje. Sajnos sokan nem tudják, hogy még a testi betegségek is lelki problémák nyomán bontakoznak ki. Az Isten-hitre van itt legnagyobb szükség, mert abban temérdek sok gyógyulást lehet találni.

A legjobb orvosság, a leghatékonyabb gyógyszerek az Örök Jóság patikájában vannak elraktározva. A betegek Isten-hiányban szenvednek. Nem tudnak hinni, imádkozni, szeretni, megbocsátani. Mindennaposak az elválások, a hűtlenkedések, a családok szétzüllése, az utcára került gyermekek. A kicsinyek már kiskoruktól fogva megfosztottak a szeretettől. A hit hiányában a lélek elszakad Istentől, az Örök Szeretettől, a boldogság forrásától. A földi sors lelki gyógyszereket igényel, de anyagi vegyszerekkel, mérgekkel, alkohollal, kábítószerrel, dohányossal orvosolják. Naponta megélik a céltalanságot, a lehetetlent, a sorompók előtti hiábavaló várakozásokat, a katasztrófákat, a válságos helyzeteket, a mindenkori becsapásokat. És mindenütt csak az anyagot kínálják a lelki gyógyszer helyett. Nincs, aki segítsen. Nincs elég okos, aki felvilágosítsa ezt a nagy beteget, az istentagadó rendszert, hogy az Isten-hiányt kell pótolni. Istent kell a központba visszaállítani.

Isten a szeretet. Várja a visszatérő bűnbánókat, a kimerült életvándorokat. Ő megnyugtatja a zaklatott szíveket, elvesztetteket, és elvezet a szeretet közösségébe, abba a keresztény légkörbe, amelyben Krisztus vár, ahol az ellankadt emberek visszanyerik a hitet, a reményt, megtalálják a lelki nyugalmat, a szeretetet. Az Isten az első, akit fel kell keresni, akit fel kell ismerni a pszichoterápiában, a kutatásokban, nélküle lehetetlen megtalálni a lelki gyógyszert. A hit és a kölcsönös bizalom egy helyen található. Menj Isten hajlékába, ülj le és hallgass rá, mit mond a lélek. A lélek a lélekhez szól. A lelkiek nélkül nem talál ki az emberiség az útra. A lélek hívogat. Isten vár, akar veled találkozni, beszélgetni, tárd fel a lelked ajtaját, fogadd őt vendégül. Még jobb volna, ha beengednéd a házába állandó lakóul.

6. Az Emberiség és az egyház vértanúsága

2010. augusztus 6-án múlt 65 éve a hirosimai és nagaszaki atomtámadásnak. Az Enola Gay nevű B-29-es amerikai bombázó ledobta a Little Boy nevű bombát két japán városra. A hétfő reggel negyed kilenckor végrehajtott támadás azonnal megölt hetvenezer embert. A robbanás epicentrumától egy mérföldre, de még a zónában, ahol a bomba teljes pusztítást hajtott végre, egy plébániatemplomhoz közel élt egy nyolctagú jezsuita szerzetesi közösség. Az atomtámadást mindegyikük túlélte. Kis rendházuk is megmenekült, habár körös-körül, ameddig csak a szem ellátott, a robbanás minden épületet a földdel egyenlővé tett. A szerzetesek csak kisebb sérüléseket szenvedtek, de amint azt később amerikai orvosok megállapították, a bomba radioaktív sugárzása sem okozott semmiféle betegséget vagy elváltozást. Egyikük, a német jezsuita, meg volt győződve, hogy azért élték túl a támadást, mert megfogadták a Fatimai Szűzanya kérését és mindennap imádkozták a rózsafüzért.

Mivel a japán kormány nem reagált a bombatámadásra, augusztus, 9-én Nagaszakira is ledobták az atombombát. A japán katolikusok kétharmada ebben a városban élt, akik az évszázados üldözés után még ezt is megérték, – írja a Catholic Herald. A szent Maximilián Kolbe által alapított ferences rendház azonban szintén túlélte a támadást. Kolbe atya, a szent vértanú ugyancsak mély személyes kapcsolatban volt a Szűzanyával. A kolostort annak idején a tanácsok ellenére olyan helyre építette, amelyet egy kisebb hegy választott el attól a helytől, ahová a bombát dobták. Most ez a hegy védte meg a kolostort. A Catholic Herald cikkírója szerint nyilvánvaló a Szűzanya közbenjárása, hogy a két kolostor túlélte a támadást. (Magyar Kurír, Hírvivő)

Másodszor emlékezett meg az Európai Unió a náci kommunista diktatúra napjáról 2010 aug. 23-án. Az áldozatok között vannak katolikus, ortodox és protestáns keresztények milliói. Mind II. János-Pál, mind XVI. Benedek szentté avatta a totalitarizmus számos mártírját. Thomas Graughwell történész a náci diktatúra koncentrációs táborának nem-zsidó áldozatairól úgy írt 1998-as tanulmányában Dachau kapcsán, mint 24 nemzetből származó 2600 katolikus pap kálváriájáról. A papokat különösen kínozták, dolgoztatták, éhezettették és gyógyászati kísérleteknek vetették alá. És akkor még csak papokról beszéltünk, az elhurcolt egyszerű hívőkről nem.

A sztálinista diktatúrában élő katolikusokat a saját államukban üldözték. Az Encyclopedia Britanica szerint legalább húsz millió ember halt meg e diktatúra miatt, de 14 milliót elhurcoltak Gulágra. (Uo.)

7. A lelkiismeret és az élet kölcsönhatásai

Templomrombolássá fajult az Isten tagadás a szomszédos volt német faluban (Heufeld). Az odatelepült lakók, sok más esethez hasonlóan eldöntötték, hogy a nemrég épült gyönyörű modern templomot lebontják, a tornyát egy motoros jármű segítségével lehúzzák. Valakinek fel kellett kapaszkodnia a toronyra, hogy felkösse az acélból font kötelet. Ezt az egyik önkéntes bevándorló megtette. A csaknem tisztabeton értékes templomszerkezetet szétverték. Telt-múlt az idő. A toronyromboló férfi egyéjszége megrendült. Megbetegedett. Naplementével szörnylátomásai voltak. Éjjel nem aludt. Felesége tehetetlenül nézte, hogy egyik cigarettát a másíkról gyújtja meg és állandóan le-föl sétál a szobában, végül teljesen ágyba került. A felesége hiába kereste a bűbajos asszonyokat, hogy tegyenek már valamit, hogy meghalasson, de a halál csak nem érkezett. Egész hónap, sőt több idő is eltelt, míg végre meghalt. A temetésen suttozták a falubeliek, hogy Isten büntetése kísérte a toronyrombolásért.

Ha egyetlen ilyen példát tudnék, akkor én csak véletlennek nevezném. Ám elmondtam a barátomnak a történetet. Ő még három-négy, talán még drámaiabb esetet nevezett meg. Volt

eset, amikor a templomromboló lezuhant és a helyszínen meghalt. Ám voltak lelki betegek is, amikor a lelkiismeret vajúdasban hasonlóan hosszadalmas haldoklás után érkezett a halál. Kérdezem, ha a templom nem szent hely, miért áll ilyen különös isteni védelem alatt, miért vannak ilyen kíséző jelek a rombolással kapcsolatban. A korszerű pszichiátria ismeri a lelki jelenségek között azt is, amikor a beteg nem képes önmagának a bűnét, de másoknak sem megbocsátani. Vannak, akik nem tudnak meghalni, amíg el nem végzik a bűnbánatot, a szentgyónást, vagyis nem kapják meg a feloldozást a bűneiktől Isten előtt. A pszichoanalízisek felderítik a lélektani jelenségeket. Az élet terhét viselve, az ember rádöbben a rosszra, nemcsak környezetében, de önmagában is. A lélek érzékeny műszer, mérlegeli a dolgokat, elbírálja az eseményeket és levonja a következtetéseket. A lélek nem haladhat akárhogy, akármerre, akármilyen szabályok és felfogások szerint. Az igazságtalanság, a gonoszság visszahat a szervezetre. Már a teremtéskor Isten lelki érzékenységet ajándékozott az embernek a rosszal szemben. Ezzel nemcsak a rosszat szándékozta feltárni, de a jót is felismertette, sőt győzelemre vezette. Így akarta megőrizni az emberi lelket a bűntől, a szélsőségektől és irányította az embert helyes, igazságos vonalon.

A kétezer éves kereszténység tanúskodik amellett, mekkora öröm és lelkesedés tölti el azokat, akik a jót cselekszik, vagy bűnbánatot tartanak és feloldozásba részesülnek a bűnöktől. A Mennyei Atya így gondoskodott arról, hogy a fejlődés haladjon, az emberiség munkáját és törekvéseit siker kísérje. A fejlődés feltételezi, hogy nem gombnyomásra születik a tökéletesség. Értelmi belátással, erőbefektetéssel, tapasztalatok megszerzésével, gyakorlati úton, többszöri próbálgatással, sokszor hosszú küzdelemmel a rossz ellen, sikerül erős akarattal elérni valamit.

A Szentlélek együttműködik az emberrel és a lelkiismerettel. Isten és ember együtt győzedelmeskedik.

A modern orvostudomány is feltárja ezt az igazságot. Lélekelemzéssel levezeti az emberi betegségeket és rámutat azok eredetére. Az emberi hit, a felfogás, a képzelődés, a lelkiismeret, az életmód, mind beleszólnak a történésekbe, az események, de a betegségek kialakulásába éppen úgy, mint a már megszerzett betegségek kibontakozásába. Nem mindegy tehát, mit tesz valaki, milyenek a gondolatok, a beszédek, az érzelmek. Az sem mindegy, hogy hisz-e valaki és elfogadja-e Istent, vagy sem. Nem mellékes, hogy van-e célja az embernek, vagy megőrizte-e az életkedvét és a törekvései helyes irányba haladnak-e vagy sem. Csak Istennel összehangolt lelki kapcsolat, a hitben töltött élet lehet egyensúlyos, lelkiismeretes. Tehát egészséges lélek, egészséges testben lakozik.

Dr. Jores „Az emberi betegségek” c. könyvében ír egy keresztény környezetről, amelyben az erkölcsi rendben lezajlott életben összehangolt falusiak között alig lehetett találni komolyabb megbetegedést, például rákост. A városi zürzavarban viszont az gyakori és komoly eset. Ez egyben rávilágít a hitetlenségre és a benne megélt céltalanságra és annak következményeire. Az ember ilyenkor úgy érzi magát, mint túlerővel szemben. Képtelen szembeszállni a nehézségekkel. Istennel erősebbek vagyunk.

Hit nélkül elvesz a lelki egyensúly, megrendül az immunrendszer, legyengül az emberi egészségi védelmi rendszer. Az ellenálló képesség elbizonytalanodik, sőt csődöt mond. Céltalanság következtében megtelnek a kórházak betegekkel. A pilóta, aki ledobta Hirosimára az atombombát, úgy menekült meg a lelki egyensúlytalanságából, hogy életfogytiglanra bevonult egy kolostorba bűnbánatra és imádságra.

Isten és az ember kapcsolata tehát nem mellőzhető, nem felesleges valami, hanem szükséges. Az emberi lélek Istenre utalt, nem nélkülözheti őt. Vele tökéletesebb az élet, nagyobb eredmények érhetők el, rendkívüli dolgok is történhetnek.

8. Az erkölcsi világrend és a bűnözés

Az igazságot nem mostanában szabta meg valaki. Az őseredeti meghatározója, jogos megfogalmazója az idők előtt az örök Teremtő. Ezen törvényes keret nélkül nem lehetett hozzáfogni a világ teremtéséhez. Benne ugyanis a világmindenség alapjai évmilliárdokra, örök időkre vannak lerakva. Ha valaki ezt meg akarná változtatni, összeomlás, katasztrófa következne be. A világrend nemcsak az élőkkel, de a természeti törvényekkel is, az egész világmindenséget egybefogó fizikai renddel, sőt az erkölcsi világgal is egységet képez. A nukleáris robbanás nem véletlenül viharos hatású katasztrófális romboláshoz kötött. A hatás elriasztó. Ezzel akarja Isten leszerelni, lefékezni a háborúkat, az erkölcstelen visszaéléseket, a gyűlölködést. Ezzel tiltakozik az igazságtalan merényletek ellen és védi a világrendet. A teremtés nem nyitva felejtett kapu, a világmindenség nem lehet kiszolgáltatott a visszaéléseknek.

A pszichoanalízisek agyonboncolgatják a mai korrupciót, a bűnözéseket, hogy feltárják a hátteret, honnét ered a sok gonoszság. Egynek sem jutna eszébe, hogy visszalapozzon a múltba, a háborúk előtti világba, hogy megtalálják a békés falusi keresztény hitélet titkait. Öregjeink nem ismerték a hazugságot, nem volt szükség szavazásokra, mert senkinek sem jutott eszébe megváltoztatni az örök igazságot. Nem volt véleménykutatás sem, de volt egy természetes kölcsönös bizalom egymáshoz. Ha az igazság isteni, akkor azt nem kell változtatni, vagy újra fogalmazni, naponta cserélgetni, új törvényeket kieszelni és minden nap a parlamentben szavaztatni. A történelem bizonyít, ahány háború volt, annyi rombolás és pusztulás. Ahány Isten-tagadás volt, annyi szellemi összeomlás. Amikor felhalmozódik a gonoszság, égig ér az erkölcsi züllés és az elégedetlenség. Isten a világot önműködően védelmezi. Az erkölcstelen élet kihívás a világrend ellen, a nyomában jelentkeznek a megbetegedések. A romlott erkölcsöket drágán kell megfizetni.

Isten a jóságot nyugodt lelkiismerethez köti. A kereszténység csendben, bűnbánatban, békében gyógykezelt a bűnösöket, naponta orvosolta, sőt megelőzte a bajokat, és megfékezte a szervezetet a szélsőséges kilengésektől. A bűnbánat nem emberi találmány. Krisztus alapította. Az visszaút a helyes isteni vonalra, gyógyszer az elrontott életre és a világrend megőrzésére. Aki nem fogadja ezt el, maga gyújtja lángra a környezetét és szerkeszt kilátástalan helyzeteket. Függetlenül, hogy valaki vallásos, vagy sem, de érzékeny kell, hogy legyen az igazságtalanságra és a maga módján tiltakoznia kell, ha miatta csorbát szenved az ember. A bűnözés örökké újrafogalmazza az igazságot, de megszüli az általános rendetlenséget, sőt a rossznak biztosítja a jövőt. Isten a világot jónak teremtette, ha valaki nem tiszteli ezt a rendet, számolnia kell zavarokkal, a következményekkel. Előidézi a feszültségeket, boldogtalan környezetet létesít. Az eltorzított élet zűrzavaros világában lassan eltűnik a jóság és az igazság.

Isten ezért adott minden emberbe lelkiismeretet, hogy jelezze a helyes, vagy helytelen állapotot. A világrend a hitben megszilárdult hosszú keresztény századokon keresztül. A zavart a hittagadó világ hozta, de aláásta a békés életet. Ha valaki élni akar, akkor egyensúlyt kell, hogy teremtsen az örök igazsággal, Istennel, a világrend örével. A szeretet végül is alapvető az isteni igazságos életben.

9. A céltalanul bolyongó világ

A kőbalta feltalálása után a fejlődést ma már az úrkutatás és a számítógép rendszer kápráztatja el. Meg kellene, hogy álljon azonban a mai ember azelőtt a látvány előtt, amely a földbolygó egyes zugaiban, rejtekeiben, szegény-telepein zajlik. A szórakozó fiatalok mellett éhségtől kimerültek haldokolnak, táplálék hiányában milliók vesznek el. A szellemi iskoláztatás hosszú fokozatai mellett az írástudatlanok lemaradt tömegei felezik a föld

lakosságát. Az emberiség a szélsőségek útját járja. A végtelen gazdagság és végtelen szegénység határvonalán támo­lygunk úgy testi, mint szelle­mi értelemben. A hittagadó világ önmagában ellentmondó feszültségeket hordoz magában. Az emberiség szinte felerészben lemarad és átéli feleslegességét és céltalanságát. Mindkettő, ha nem is hirtelen, de lassan tizedeli az emberiséget.

Kenyérré és tudományra éhező emberiségről kell beszélnünk. Mindkét vonalon sürgősen mentőszolgálatról kell gondoskodni. Ki törődik ezekkel a nyomorgókkal ebben a másik végletben esztelenül szórakozó világban? Az egyik ember hisz, a másik tagad. Ebben a vitában az emberiség két ágra szakadt. Amit az egyik meglát, azt a másik kerüli, amit az egyik épít, azt a másik lerombolja. Összefogásra volna szükség. Világszervezetet kell létrehozni, kiszélesíteni a már beindult jótékonykodást. Mentsük a több milliárdnyi testi-lelki éhezőt! Egy nemzetközi összhangos szervezetet kell felállítani. Egyre több ország a létminimummal küzd. Így tehát létkérdéssé vált a világban a szórakozás, mert az élvezet tetőfokon áll. Emellett még a fegyverkezés esztelensége is a végsőkig jutott már. Az élet pedig utolsó lett az értékrangsorban. Minden szórakozás előnybe kerül. Vidáman megyünk tönkre!

A gyermekmagzat irtás az önmegsemmisülés másik vonala. Ez az emberiség haldoklását jelenti. A munkanélküliség arról tesz vallomást, hogy az ember céltalanságában nem akar dolgozni, feladta a küzdelmet, tehát inkább választja azt, hogy tengődik. Ez mind arra vall, hogy az emberiség hit nélkül maradt, céltalanul bolyong és leszerelt állapotban saját sírját ássa. Az emberiség ráébredésének döbbenete kellene, hogy kijózanítsa e nemzedéket. Isten-hit nélkül nincs élet, sem élni akarás, sem jövő. Eldobva az örök életet, ma már ott tartunk, hogy még ez a rövid élet is sok és némelyeknek hosszú. Ez a nemzedék nagy késésben van. Több nemzet az előregedés jelét viseli már magán. Mennyi probléma van itt felsorolva, csak volna hívó lélek, aki ezt mind felkarolná és orvosolná!

10. Ütközések a fejlődésben

Nem rejthető el a végtelen jó Isten gondoskodása, bölcsessége, számtalan megnyilatkozása. Erről meggyőződhetünk akár a természet rendjében, akár a rendkívüli kegyelmek során. Nincs óra, perc, hogy ő ne szólna, tanácsolna, vagy bátorítana. Nem némulhat el az örök szeretet. Ha valaki a tagadásig jutott, érzéketlenül, figyelmen kívül hagyja ezeket az isteni megszólalásokat, a veszteség felmérhetetlen. Isten a kapcsolatokat nem állítja le, az ember szakítja meg azokat. Idővel a lelki képességek eltompulnak, nem látnak, nem hallanak, és nem éreznek. Ha a lelki eltompulás nemzedékek során öröklődik, a közömbösség során szerzett hibák, bűnök és bajok is áttevődnek. A családi körön belül is, meg a társadalmi életen keresztül is összegyűlnek a lelki betegségek, a bűnök és hajlamosságok a rosszra. Szabadon kifejlődnek a szenvedélyek, fokozatosan elembertelenedik az ember. Csak éberség, állandó ellenőrzés és lelkiismeret képes ezt a szennyáradatot feltartóztatni. Ha nem gyógykezeljük a bajokat, még sok más is érke­zhet. A szeretet csodája feltárja ezt a lelki merevséget és pozitív oldalát az Istennel való kapcsolatok hasznosságának. Ez a keresztény lelkület kell, hogy leszerelje korunk bűnözését, a háborút, a visszaéléseket. A korrupció már talán nem létezne, ha a keresztény világ jobban résen állna és meggyőzné az evangéliumával az igencsak ellenálló hitetlen világot. A sajnálatos kölcsönhatás nemcsak pozitív irányba halad, de negatív értelemben is hódít. A keresztények is elsüketülnek, ellankadnak, feladják a küzdelmet. Jézus ezt nem várja övéitől. A világ küzdelme nem zárulhat negatív eredménnyel. A hitetlenek sem nyugszanak meg elért eredményeikkel. A keresztények jótékonykodása igencsak kihívja a hitetlenek figyelmét és rossz szándékát. Ütközések tarkítják a mindennapokat, többször a keresztények is csatát vesztenek. Ám ez nem nevezhető végeredménynek. Vannak nagyobb távú egyensúlyi

rendeződések is, olykor csak isteni szemekkel kísérhető eredmények. A rejtett jószág, az alázat, a nem létező kereszténység látszatát kelti. Régebben még a hívők gyakorolták a hitbeli szokásokat, öröklött jámbor lelkületet, követték a megszokott vonalat, amelyet szüleiktől láttak, és átvették a helyes életmódot a keresztény környezettől. A szeretet névtelen módon is képes felmelengetni a lelkeket. Aktivizálja a közömbös lelkeket. A világ-közösség is egyetlen lángoló építő tevékenységbe olvad össze. Így növekszik a lelkiesség.

Ebben a világban nem volna szabad leállítani a lelki forgalmat. A hitetlen fékezi a mögötte sorakozókat (a gyermekeket, hozzátartozókat, barátokat, ismerősöket). A karambolozott már más járművel közlekedőket is leállíthat, feltartóztathat, visszahat a közösségi életre. Örökös a mozgás, a nyitány, a leleményesség és a feltalálás az élet útján. Kár volna gátolni az emberiség útját, vagy öngyilkos merénylettel zárni a jövőt.

V. rész: A mentőszolgálat

1. Krisztus az örök élet hírnöke

Csodálkozva kérdezzük, kicsoda Krisztus, hogy olyan nagy útra szánta magát? Hogyan, tudott ekkora változást végbevinni a Földön?

A legelső magyarázat, hogy Isten nem hagyta magára az embert. Elküldte Fiát, mert szerette övéit, és mert erre nagy szükség volt. Az anyagi világhoz ragaszkodó, korlátolt világszemléletben vergődők között ő lelki megváltó szolgálatot alapított. A fejlődés, amit hozott az emberiség számára, a kialakult új világ nyomán értékelhető ki.

Első helyen a létkérdés és eredet kapott magyarázatot. Jézus válaszolt az ember céljára. Megmutatta az élet helyes erkölcsi irányvonalát. Elindította az embert a lelki élet útján. Aki akarati készséggel fogadja az örök isteni tervet, Isten segítségére és együttműködésére számíthat.

Az isteni terv, a fejlődés csak úgy érvényesülhetett, hogy a kereszténység hittel fogadta Jézust. Teljes bizalomra volt szükség a jelen és jövő élet számára. Ez úgy a földi életre vonatkozott, mint a túlvilági örök életre. A lelki kiépítés új volt ebben a világban. A kezdet abban mutatkozott sikeresnek, hogy az ember először önmagát, személyiségét képezte ki és csak azután indult a világ kiépítésére, a szeretetszolgálatra és az evangélium terjesztésére. A Krisztus-követés azonban nagy megpróbáltatás volt. A keresztre feszítés után 300 évi keresztényüldözés következett. Ez hosszú idő volt és tisztítóúzként hatott a keresztényekre. Így azonban az anyagi érdekeltség teljesen kizárt volt. Az evangéliumi lelki környezet kiépítése teljesen idegen volt abban a világban. Az evangélium nem földi eredetű, módszere összefüggő egésznek képezett, amelyet nem lehetett változtatni, vagy elévülni tekinteni. A célra törekvés nemcsak az egyéni lelki építés, de az egész emberiség megmentése is. Amíg valaki másokon segít, önmagát is lelki biztonságba kell, hogy helyezze. Egyénileg érdekelve az életet és Krisztus tanítását az ember nem céltalanul, bizonytalanul kapta. Az örök élet felismerése és értéke változatlan, önmagában vonzó, az életben bevált és elfogadott lett, úgy egyéni vonatkozásban, mint a közösség számára. Az evangéliumi jót megtanulták megosztani egymás között és megőrizni. Lélekben közösségi szellem és összhang alakult ki. A fejlődésben lassan és fokozatosan tovább épült a közösségi vonal. Végre felszabadító lett Konstantin császár döntése a keresztény vallás szabad gyakorlásáról. Ettől kezdve nyíltan és zavartalanul jutott a krisztusi szeretet a következő nemzedékekhez és Jézus nyomán folytatódik a jótékonyosság. Megmintázták magukban a keresztények az evangéliumi erényeket. Századok során, de mind nagyobb lendülettel halad a keresztény egyházak kibontakozása és a pogány népek megkeresztelése. Ez nálunk a földművelés elsajátításával egyidőben történt. A meggyőző jóság, csak mély lelkületből, igazi krisztusi szellem elsajátításából fakad. Ez valóságban azt jelenti, hogy hiteles volt az evangéliumi tanítás átadása azok részéről, akik a lelkiséget közösségben élték meg.

Krisztus csodálatos tevékenysége abban volt, hogy együttműködött Atyjával. Azok, akik vele kapcsolatba léptek, megérezték ezt a túlvilági egységet, együttműködő szerető jóságot, az örök isteni szeretet édességét a Mennyei Atyával. Ha ez a természetes teremtőelv, mennyei jóság nem ragadja meg az embert, akkor arra aligha fog valami evilági kényszer, vagy érdek rávezetni. Végül is a kereszténység úgy mutatkozott meg, mint egy krisztusi misztérium. Számtalanszor üldözést szenvedett, szó szoros értelemben keresztre feszítették, de mégis világvallássá, legnagyobb közösséggé fejlődött, és több mint kétezer nyelven beszélő nemzetközi vallási csoporttá fejlődött ki.

Veszélyes volna a mai kereszténység számára a hírnév csábítása, egyéni érdek, vagy haszonlesés. Itt megszakadna ugyanis az isteni jószág vonala és az önzetlen szeretet. A lelkipásztorkodásban is csak ilyen tiszta lelkiület kell, hogy érvényesüljön, csak ez tud meggyőző lenni. Jézus ebben mutat alázatos példát. Krisztus titka és az egyház túlélése a földön a lelkiség mai terjedése ezzel az isteni eredetével értelmezhető. Ahogyan a test és lélek egybetartozik, az egyházban is földi és égi vonatkozás, a látható és láthatatlan egybeszövődik. Isten nem választja el a kettőt egymástól. Ám az evilági érdek nem szabad, hogy lefokozza a lelket. Nem választható el a teremtés a megváltástól. A teremtés, megváltás és megszentelés egy vonalon jelenik meg Jézus Krisztusban. A fejlődés örök isteni egység, amely a beteljesülésben, Isten országában egyszerre jut célba.

2. Krisztus-mozgalom a földön

Isten mindig talány marad az anyagelvű világ előtt. Ez érthető, hiszen a lélek és anyag között nagy különbségek vannak. Jézus földre jötté viszont a lelkek megmentéséért szükségzerű volt. Az emberiség fel kellett, hogy ébredjen egy merev primitív állapotból. A nemzetek megkeresztelésével új kor kezdődött: nemcsak a hit nyitottságában, de értelmi fejlődésében. A Megváltóval az emberiség elfogadta az Istent, rádöbbsent, hogy ő Isten gyermeke és így a lélekápolás útjára került. Egy igazibb lelki vonal létesült az éggel, új világ alakult ki a lelkiségben. Az imával, lelki élet ápolásával, Jézus életének követésével, a vele való egységgel magasabb fokra emelkedett a kapcsolat Istennel. A Megváltó a keresztény lelki életének példaképe lett. Csodás gyógyulások követték az imáját és tanítását. Az evangélium hirdetésével megjelent a kereszténység. Eleinte az üldöztetések barlangokba kényszerítették a keresztényeket, magányos elzárkózott remete életet választottak. S itt a tiszta egyedüllétben a lélek utánozhatta Krisztust a tökéletességben. Idővel a remeték szerzetesrendeket, kolostorokat alapítottak, amelyek lelki kultúra központjai lettek. A kereszténységgel elindult a bibliafordítás, a szentírásmásolás, elterjedt az írás és olvasás, később az iskolák és egyetemek alapítása. Krisztus életének követésével megkezdődött a betegek, a rászoruló, a szegények és éhezők megsegítése, a kórházak és otthonok alapítása. Szent Benedek rendjével nálunk beindult a fölművelés. Ezzel egy időben megkeresztelték a félnomád és nomád népeket, terjedt a kultúra. A vallási légkörben kibontakoztak a szemlélődő szerzetesrendek, amelyekben imával önfegyelemben, életszentségben, elmélkedésben gyakorolták és terjesztették a közösségi lelkiséget. Krisztusi életnek átmásolásával és követésével elkezdődött a missziós tevékenység, a távolabbi világrészek hithirdető munkája. Fellendült az egyházi élet. Jelentős volt a keresztény iskolák terjesztése és azok nevelő tevékenysége. Nemzetek és nemzedékek nőttek fel a kereszténység és evangéliumi élet fegyelme alatt. Csaknem az egész földön elterjedt a krisztusi hit.

Mindezzel elkezdődött és haladt az emberiség nemzetközivé, kollektív életévé alakítása. Több mint kétezer nyelvű népcsoport kapcsolódott Krisztushoz. Ez az egyházi intézmény immár harmadik évezrede tartja a kapcsolatát Istennel és szervezi a mind emberibb létközösségeket a földön. Az egész krisztusi mozgalom a földbolygó lakóinak lelki-szellemi nevelésére összpontosult. Így szervezik az égiek a fejlődést a földön és irányítják az emberiséget a tökéletesebb életre. Az Egyház központi irányítója az erkölcsi nevelésnek. Az örök isteni rejtély feltárul a krisztusi mozgalomban, az ő szüntelen keresztre feszítésében és feltámadásában. Ez ma is az emberiség javát szolgálja a bűnösök megtérésében, az elmaradottak megsegítésében és a világbéke szervezésében.

3. Krisztus a töviskoronás király

„Az én országom nem e világból való!” Hangzott el Jézus ajkáról, amikor Pilátus elé állították. A bolygó vezetői nem akarták elismerni az égiek beavatkozását a földi ügyekbe. Jézus tanítása különös, de érthető, hogy nem világi hatalomra törekszik, hanem az ember kell, hogy megváltozzon. Ez azonban nemcsak új volt, de nehéz is. Beleszólt az anyagelvű vagyongyűjtő társadalmi ügyekbe. A világi javak gyűjtése a földön jól meggyökeresedett már. Mérlegre került a szeretetrendszer a megbocsátással, a testvér elfogadása, az igazságszolgáltatás a régi felfogással szemben: szemet szemért, fogat fogért. Az önzés világa már megfogamzott, törvényesített az emberi szívekben. Ez mind alaposabb átalakulást igényelt volna. Az uralmon levő rendszerek viszont megszilárdultak, a hivatalok kiosztottak, a szokások bejárdottak, a felfogások megrögzödtek. Végül is elhangzik: „Jobb, ha egy hal meg a népért.” Félő, hogy rádöbben a római hatalom a tanítás mérlegelésén, hogy ez történelmi rendszerváltás, s akkor Izrael elveszett. Ezen felül Jézus ostonnal ütötte ki a templomból a kereskedőket. Itt jövedelem volt a kérdésben. Jézus ugyanis határozottan elítélte a vagyongyűjtést és a szegényeket védte, sőt egy jövődéli másvilági ítélkezéssel beszélt, ahol a földi visszaélések büntetésre kerülnek. Így tehát, az anyagi és lelki világ ütközése miatt állt Jézus Pilátus előtt. Tanítása az egész földön kialakult vagyonszerzési állapotokat akarta megváltoztatni. Ez összeomlást jelentett a főpapok szemében. Pilátus erről ugyan nem sokat tudott, de egy ártatlan embert látott maga előtt. Szabadon akarta őt bocsátani, ám a tömeg lázadott: „Ha ezt elbocsátod, nem vagy a császár barátja.” Tehát itt az ő személye, élete és tekintélye vált kérdéssé. Ezért megkockáztatja a megoldást: „Az ünnepre szokás elbocsátani egy bűnözőt. Akarjátok-e, hogy elengedjük Jézust?” A főtanács azonban egy Barabás nevű bűnözőt ajánlott. Így Jézust kereszthalálra ítélték.

A szeretet országa, a lelkek világa, az alig háromévi tanítás alatt nem szilárdulhatott meg. A kétezer éves fejlődés is kevés volt erre. A huszadik század ismét szavazott. Most azonban nemcsak Krisztus, de a világ Teremtője fölött is elhangzott az ítélet. Papok tízezrei, a hívek milliói kerültek börtönbe és halálra ítéelve. Százezernyi templomot leromboltak. Hatalmas forradalom volt ez, a célja a keresztény világ leváltása.

4. Jézus Krisztus a Megváltó

Isten elküldte Fiát a Földbolygóra, hogy elhozza az Evangéliumát. Ez görög szó örömhírt jelent. Tartalmilag új élet vonal, amely az emberiséget értékes pályára vezet, valójában megváltja. Javítani kellett egy régi, bejárdott, inkább ösztönös életpályát. Több alapvető elferdülés volt, értelmi fejlődésre is szükség volt, és lelki tökéletességre is kellett vezetni. A világ rabszolgarendszerben, háborús törekvésekben, szeretethiányban szenvedett. A krisztushívők a világ világossága, a föld sója az élet kovásza kell, hogy legyenek. Erre az ókor népe képtelen volt. A lelki és szellemi lét kibontakozása még zárt volt a nagy jövő előtt. Az emberiség még nem ismerte fel örök túlvilági célját, a Mennyei Atya, teremtő, megváltó és megszentelő szándékát. Erre az új életmódra, világszemléletre úgy kellett a nemzedékeket ránevelni. Az ókori világ szemléletéhez ragaszkodva ez keresztényüldözéssé fajult. A Krisztus-hívők a föld alatt szervezkednek. A római birodalom háromszáz esztendeig katakombákba kényszerítette, barlangokba szorította őket. A hűségesek Krisztus módján vértanúságot szenvedtek. Ám ha barlangba zárkozva is, de az evangélium mégis terjedt, végülis világváltozást hozott. A tiszta élet, a büntelen lélek, az Istennel való benső kapcsolat titokban a szerzetesi közösségekben érlelődik meg. Ez Szentírásolvasással, másolással, fordítással fokozatosan nagyobb szellemi kibontakozáshoz vezetett. Végre nyilvánosságra jutott a krisztusi hit. Elindult a nomádok, félnomádok megtérítése. Földművelés, jótékony szolgálat, betegek gondozása, gyógyítása, ápolása terjedt a krisztusi példa nyomán. Egyre

többen olvassák a Szentírást, élük és fejlesztik a lelki életet és terjed a vallási kultúra. Épülnek a templomok, kolostorok, kórházak és otthonok. Egyre ismertebbek lesznek a szerzetesi közösségek és tevékenységek. Mindez azonban többször ellenkezést vált ki a pogány világban. Az egyházi élet a vértanúság, vagyonekbozás, üldöztetés vonalán halad. A keresztény önfegyelem, a szenvedélyek szigorú megfékezése miatt a lemaradt félvad népek igencsak tiltakoztak. A keresztény családok fokozatosan megszilárdultak, és nagyobb eredményekhez jutottak. A felbonthatatlan házasság buzgóbb gyermeknevelést biztosított. Ilyen küzdelmes törekvésekben került napjainkig a krisztusi örömhír. A missziók szervezésében a világ távolabbi részeibe is eljutott az evangélium és mai kultúráig vezette a földlakókat. Ma már ritka az az ország, ahol nem ismernék Jézust. A kereszténység a fejlődésben nagyobb szerepet vállalt. Terjedt a jótékonyság, a szeretet, a keresztény kultúra, a kollektív közösség és egység megteremtése.

5. A krisztusi élet megalapozása a földön

„Mint gondos építőmester, az Istentől nekem juttatott kegyelemmel megvettem az alapokat, de más épít rá. A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki nem rakhat. Kinek-kinek munkája mutatja majd meg, hogy erre az alapra aranyból, ezüstből, drágakőből, fából, szénából, vagy szalmából épít-e.” (1Kor 3,10-12)

A Teremtő nagy műve évmilliárdos vállalkozás, amelyben több szereplő van: egyedek, sokaságok, nemzedékek. Ez a mai kor átmeneti, mint a többi is. Minden korban megfelelő módon, eszközökkel és képességekkel történik az építés, a fejlődés megszokott menetében, szervezésében és kivitelezésében. Az egyéni képességek az Istennel való egyesülésben, közös munkával teszi értékessé az alkotást és emeli időfelettivé, tartóssá az apostoli lelki munkát. Az, amit te teszel, nem elvetni való, nem szemét, nem hitvány vállalkozás és nem üresjárat. Benne örök isteni elgondolás, lelki érték van megfogalmazva és kivitelezve. Ez a kor ebből tanul, ez alapja a jövő nemzedéknek. Az evangéliumi élet nem mellékes, nem felesleges, mert nagy igények és várakozások vannak benne lefektetve. Ez a mai feladat, hozzájárulás, habár oly csekélynek tűnik, de fontos esemény, amelyet a földön senki sem tud eléggé értékelni, a jövő nemzedéknek azonban létfenntartó jelentőséget biztosít, átadja a hitet, amelyben maga Jézus Krisztus van jelen.

A fejlődés mindig apró kis kockákból épül. Az ember is parányi sejtből születik és nő felnőtté. Az egyéni élet is olyan, mint egy építő kocka, de közösségi szerepe és vonatkozása nagy, mert beleépül a történelem alapjaiba. A feladatok teljesítése és napi helytállások fontos tényezők. Isten kezével, arannyal szőtt fonálból halad a szöttek. Az evangéliumi szellem fenntartása nem kis dolog, Krisztus élete a földön. Azt élni és továbbadni nagy esemény, sikeres tevékenység, fontos apostoli munka. Semmi sem felesleges, még akkor sem, ha az jelentéktelennek tűnne ebben a percben. Isten előrelátja, hogy ki és mikor veszi a hasznát. Nem szabad feketén látni, kedvetlenül kezdeni és cselekedni, lehangoltan értékelni, félni, vagy aggodalmaktól kísérve a hitbeli dolgokat eleve elmarasztalni. A negatívumok egyénnek is, másoknak is csak kárt okozhatnak. A legnagyobb derűvel és bizalommal a jövőbe tekinteni, és akkor ez a mai nap megkapja az aranyfoglatát. Isten ma is teremt. Fia által alakítja a földiek életét, ma is lelkesít, sikert, erőt és kitartást ad. Az emberi akarat egybeolvad az istenivel, a tervekben, egybefonódik a többiek közösségalkotó munkájával. Így a te életed is kitevője lesz egy közös isteni vállalkozásnak, amelyet Krisztus alapoz meg, és évezredek keresztül valósít meg. A teljes egész ma még talán láthatatlan, de majd a végső győzelem napfényre hozza. Ezt előre kell remélni és hirdetni, hogy tudják az emberek, hogy nem magunk nevében és egyéni érdekek szolgálatában állunk itt a földön. A megértett keresztény hivatás, a lelki élet, nagy feladat és érték. Krisztus élete öröklődik és marad itt tőlünk hagyatékul a következő nemzedéknek.

6. Az ember Isten kiválasztottja

Amikor elindult a Földön a fejlődés és megjelent az élet, a Teremtő meghatározta minden élő feladatát, életmódját és célját. Minden élő faj külön beosztást kapott. Valamennyi élő közösségbe megszerkesztett ökológiai egységet is képezett. Az egyedek családi közösségekben egybeolvadtak a fajukon belül, és nem volt különösebb ellentét egymás között. Meglepődve állítjuk, hogy minden egyes élő a másikra is utalt és a közösségekben egy ökológiai célt is szolgál. A fejlődés legideálisabb, legértelmesebb alakja az ember. A világmindenség alkotása nem külsőségekben merül ki, vagy csak látványosságokban mutatkozik meg, de bensőséges lelki szellemi tevékenységben. Az ember Isten kiválasztottja. A teremtői elgondolás igazolja, megindokolja a világegyetem fennállását és az ember kiérdemelte, hogy a szellemi-lelki képességével csúcsa legyen a teremtésnek. Az ember nem úgy szerepel, mint a többi élő, ő Isten képmására formált lény. Az Isten gyermeke, kiválasztott az Istennel való együttműködésre. A képességeivel, méltó lelki szolgálattal, korokon keresztül szellemi, uralkodó szerepet tölt be a természetben, az ökológiai rendben. Az ember építi a világát. Értelmi képessége egyre jobban kibontakozik. A tudományos kutatások, mint egy isteni reveláció egyre nyilvánvalóbb jelei annak a megbízatásnak, hogy tökéletesebb fokon irányítsa a fejlődést.

A megoldások, az új helyzetek felmérése koronként különböznek, eltérésekhez vezethetnek. Emiatt bizonyos feszültségek keletkeznek. Az emberi értelem, szabadság, elképzelések, túlzások olykor bizonyos határok kérdését vetik fel. Korunk egy Teremtő elleni lázadás, hittagadás válságát élte meg. A túlfokozott emberi tekintély és egyéni érdekek keresése meghaladta az isteni határokat. Az ember kockáztatta saját esélyeit, a bolygó sorsát, benne a világrendet, sőt magát az életet. Isten mindenestre bizonyos eszközökkel orvosolja és javítja az irányvonalat. A megoldásokat a mennyei küldött, Isten Fia, a kereszténység keretein belül és a megváltás beiktatásával hajtja végre és orvosolja a bajokat. Isten nem hagyja a világot elveszni. A mentőszolgálat evangéliumi módszerrel megoldást talált.

7. Szántani – vetni – aratni

Meglepődünk a földműves munkáján, mennyire alaposan előkészíti a talajt a jövő termés biztosítására. Az őszi mélyszántás fontos művelet. Ugyanezt elmondhatjuk korunk lelki problémáiról is. Sajnos itt nincs talajtisztogatás, gondos jövő előkészítés, de nagy termésvárás se. A lélektalajt is elő kell készíteni a termés számára. Sok ember számára közömbös a jövő, mert csak az anyagi javak érdeklik. Hogyan is lehet gaztalanítás nélkül bő termést várni? De mi lesz akkor, ha hiányzik a hitnek a vetőmagja? Hogyan csírázzon ki ebből a jó termés? A jócselekedet csak a jó lelkiismeretből fakad. Ma többen energia leadás nélkül várják a termést.

Két féle lelki irányzat van. Az egyik szánt, a másik tétlenkedik. Az egyik vet, a másik röhög. Az egyik készül az aratásra, a másik nézi, hogyan lehetne azt felperzselni. – Míg az egyik a lelkiismereti mozgalmakban életét áldozza mások megmentéséért, a másik nézi, hogy a barátját a bűnözésre vezesse. Míg az egyik Istenben hisz, a másik tagadja az értelmes munka és a fejlődés jutalmazóját. A keresztények látva a becsületes munka kigúnyolását, leállnak olykor a küzdelemben. Mekkora lelkesedés volna, ha egy oldalon állna és küzdene az egész emberiség a jövő eredményeiért! Mennyivel több volna a termés, ha együtt dolgoznának, és együtt reménykednének, együtt imádkoznának, és együtt aratnának? Ha az igazság minden dolgozóhoz eljutna, az élet biztonságban Isten kezében kerülne.

A szántóvető tudja, hogy az aratásban Isten bőségesen jutalmaz. A befektetett energia egy szem búzából száz szemet kap vissza, egy szem kukoricából ezer kerül a hambárba. A vitázó, pártokra szakadt emberiség elbizonytalanodik. Mit az egyik elhatároz, a másik leszavaz. A

sok filozofálásban okoskodásban, szavazásokban, utcai véleménykutatásokban, törvényjavaslatokban elúsznak a lelki értékek. Megmarad az idő a szórakozásokra. Terjed a bűnözés. Az ember nem a fejlődés mozgatója, szervezője, de annak a gátlója. Az egyik a békéért imádkozik, a másik terrorcselekményeket szervez és háborút robbant ki. A lelkiség mégis úgy szerepel, mint amit elítélnék, pedig minden az evangéliumi szeretet jegyében és érdekében történik. Egy bizonyos, „ki mint vet, úgy arat.”

8. A mentőszolgálat isteni kezdeményezés

Az előttünk álló világlátás homályos. Ha a hitvonalat követnénk, nem volna szabad, hogy valami zavarja a tisztánlátást. Alaptörvényekre változatlanul mindenkor szükség van. A teremtés rendjét eredetiben változatlanul mindenkor tisztelni kell. Ez azt jelenti, hogy nem lehet a Teremtőt félre állítani és nélküle új rendet, törvényt alkalmazni. Ez egyébként minden reggeli ébredésnél fontos tétel. A rossz kezdés, az elhamarkodott lépés, megpecsételheti a napi eredményt. A jó kezdet önmagában siker. Isten várakozik a jó szándékúra. Csak Isten és ember együttműködésében tárul fel a helyes jövő. Ha elindul a fejlődés, máris meglátszanak a reményteljes körvonalak. Ilyen értelemben a múlt szárait érdemes követni. Meghosszabbítva a vonalakat, megmutatkozik az új látókör. Ezzel megelőzzük a katasztrófákat. A remény nem leszerelő, hanem biztató. Az energiabefektetés létkérdés. Nagy munkához több energia kell. A világ megmentéséhez nagyobb bizalom és összefogás, benső kapcsolat szükséges Istennel. Kérdezem tehát, milyen út vezet a megoldáshoz?

Első pillanatra az egység megteremtése kerülhet kérdésbe. Ezt először Istennel kell biztosítani. A keresztény ember ezt imával elérheti. Korunk számára ez a bűnösök megtérését jelenti. Ki állhat legközelebb a megtéréshez? Ha nem túlzok, a keresztény ember. Benne még van a krisztusi lélekből. Ez tehát indulásnak jó. A következő célpont a keresztény környezet felébresztése, kialakítása. Ez a lelkiség újjászervezése, megerősítése, felkészítése a jövő feladatok számára. Ha többen küzdenek, többen látnak, több energiával rendelkeznek, könnyebb lesz a közömbössé vált tömegek felébresztése. Így indul el a mozgalom. Isten segít az eszközöket megtalálni, a társakat megválogatni. Ő feltárja a gondolatokat, megmutatja a vélt célt. A továbbiakban folytatni kell a szervező munkát és kitartani a mozgalom mellett. Ez volna a világmentő szolgálata.

Ha egy plébánián sikerül 2-3 személyt egyesíteni, már van egy szűkebb kör, amely magva lesz a kezdeményezésnek. Ennek a nyomán remélhető valami eredmény is. Később rádöbbenünk, hogy olyanokkal is találkozunk, akikre nem számítottunk. Így kerül egy jó gondolat a tömegesítésre. A mentőszolgálat fokozódik. Az isteni kegyelem társulásával egyre tisztábban látszanak az eredmények: az elveszettek, a véletlenül útba kerültek, a szegények, a kicsinyek, a névtelenek. Csodálkozni fogunk, hogy fellobbannak a hitfáklyák és tüzet fog az evangelizálás. Ne feledjük, ez isteni mű.

A teremtés alaptörvénye a fejlődés. Célja a lelki tökéletesség, a szüntelen haladás és magasabb színvonal. Amikor Isten elküldte a Fiát, azzal a szándékkal tette, hogy segítséget nyújtson az emberiségnek és megmentse az elmerüléstől. Ez a Teremtő virrasztásával elérhető. Ám az ember visszaélhet, leállhat a küzdő.

Krisztus a mennyei rendszer tökéletes életvonalát hozta. Ez kipróbált, ha valaki hallgat rá, megtalálja az evangéliumi utat és az égi garanciát. A világegyetem rendszere nem mozoghat olyan korlátok között, mint a Föld. A mennyei szeretetrendszer felülmúlja a földi rendszert minden tekintetben. Nem lehet az életet kiszolgáltatni erkölcsstelen irányzatoknak és gyűlöletnek. Elsősorban az igazságot kell letisztázni. Ez egyeztetés az örök isteni rendszerrel. A megosztottság, az eszmék zűrzavara olyan kérdés, amelyet végképpen meg kell oldani a bolygónkon. A teremtés egyetlen emberiséget ismerhet csak. Mindenekelőtt szellemi egységet kell teremteni a közéletben, de főleg a szeretet gyakorlásában. Csak ott lehet

biztonságos az élet, ahol nincs személyválogatás. A krisztusi közösségi élet elfogadása a szeretet megértésében és alkalmazásában van. Ez az új nemzedék kollektív életének megvalósulása, formája lesz a jövő nemzedéknek.

Egyetlen világmindenség ez. Nem lehet többféle isteni rendszer, mint ahogyan a földön élő hatalmas néptömeg sem oszthatja fel az egységet annyi felé, ahányan vannak, és nem szerkeszthet magának milliárdnyi életszabályt. Meg kell, hogy szűnjön a háborúskodás, az önző erőszakos akarat és széthúzás.

9. A lelki emelkedés és Istenre hagyatkozás

Az emberi képességek korlátoltak, földi keretekben szabottak és állítottak. Az egyéni élet, személyi kibontakozás, sok törekvés, jó szándék és küzdelem hasonlóképpen. Az élet, az értelem, az ösztönök, az akarat, a természet, a reflexek, a veleszületett tényezők, a családi kör, a nevelés, a művészi és más adottságok, hajlamok és tehetségek drágagyöngyei isteni adományai vesznek körül minket. A környezet, a világfelfogás, légköri tényezők is jelen vannak, de mindig és mindenhol az isteni kegyelem is kísér. Számptalan más tényező is ott szerepel és hatással van. Ezekből kovácsolódik és születik egy elhatározás, az emberi döntés, egy lelki eredmény. Ebben a tényezőkötegben, eseménysorozatban, ha az ember csak önmagára támaszkodik, lehetséges, hogy üresen telik az idő. Istennel viszont szépen alakulnak a helyzetek és a sikerek.

A legtökéletesebb napi program és eredmény az lesz, amelyet a Mennyei Atya oszt be, amikor a krisztusi evangéliumi elvek érvényesülnek, és a Szentlélek irányít és ellenőriz. Ha békében zajlanak az események, az lehet a kiváltságosok sikere, akiknek gyakorlatuk van az önfegyelemben és Isten akaratának követésében. Ez azonban a keresztény lelkiség alapszabálya, a megszokott önátadás és a Szentlélekkel való együttműködés. Itt az emberi akarat nem akadályoz, az értelem nem ellenkezik és így rendben halad minden. Ezt nevezzük lelkiségnek, tökéletes kibontakozásnak, isteni kegyelem útjának, a szeretet sikerének, elsajátított evangéliumi életnek, a krisztusi élet felfedezésének és követésének. Ebben a lelkiségben felengednek a benső feszültségek és úgy tűnik, talán mintha a lélek kiszolgáltatott lenne Istennek. A valóságban ez az égi vonal a biztonság útja. A gondolatok és tervek nem egy korlátolt ember határozatára, de isteni irányításra sorakoznak, tehát mennyei módon alakulnak. Ez már egy egész életprogram, amelyben az Istenben elmerült lélek ösztönösen megtalálja a tennivalókat, a legértékesebb gondolatokat és legszentebb érzelmeket, az Istennel való állandó szeretetkapcsolatokat. Ez már egy bejáródott evangéliumi élet, zavartalan életkeret, amelyben az egyén képes elfogadni mindenkor az isteni sugallatokat, terveket és akaratot. Ez már a lelkiség kivirágása. Ha naponta így halad, akkor tökéletes lesz az élet. Isten ezt akarná elérni minden emberrel. Ő ebben ajándékozni akar nyugodt, békés, biztos lelki életet. Meglepődhetünk, hogy Isten a lélek egyéni érdekeit is szemmel tartja, és ezek szerint vezet. Azonban neki lehetnek különböző változatai a tevékenység meghatározásában, talán gyorsabb és tökéletesebb módszerei, mint a korlátolt embernek. Váratlan fordulatok, nem remélt eredményeket is hozhatnak, de elbizonytalanodott hangulatok is meglephetnek. Azonban az a legtermészetesebb, hogy ha nem az én benső vágyaim szerint alakul az életmozaik és nem az én óhajom szerint folynak az események. Az isteni gondviselés olykor sikertelenséggel is tanít. Negatív tényezők is beleszólhatnak elképzeléseinkbe. Ezzel Isten erősíteni akarja a lelki immunrendszerünket. Ez csak a gyakorlat árán sikerül.

10. Az evangéliumi kovász

Amint a fejlődés jobban kibontakozott és az értelem csúcsra jutott, az emberiség a sokasodás problémáiba merült. Aztán az elpogányosodás és vallási közömbösség következett. Az anyagelvűség az Istentől való elforduláshoz vezetett. Ebben a sokaságban már a kereszténység csak „a kovász” szerepét töltheti be. Az egyház mindig is ebben szerepelt. A maroknyi nép azonban csodát visz végbe. A hit lángra lobban és terjed. A kereszténység úgy jelenik meg, mint újdonság, de mint egyedülálló erő, Krisztus ereje. Ez tölti be a földet és meggyőzi a hitetlen tömegeket, hogy Isten van és törődik e néppel. A példát követve jelentkeznek az apostoli lelkek, akik hősiiesen teljesítenek szolgálatot. A világ csodálkozva kíséri az eseményeket, mert Isten rendkívüli jelekkel igazolja a történések hitelességét. Az új rendszer idővel leszereli az anyagi túlzásokba és szélsőségekbe keveredett helyzeteket. Lassan lejár az ateizmus és materializmus kora, mint ahogyan más rendszerek is hasonlóképpen elévültek. Mindenki felfigyel az új mozgalomra és beteljesül a jézusi kor, az evangéliumi feltámadás. A legnagyobb vallásüldözést is a „keresztre feszítés harmadnapja követte”, Jézus megjelent apostolainak: csodás gyógyulások voltak a népek között. Rendkívüli megtérések kápráztatták el a sokaságot. Erre mind többen Jézus szolgálatába szegődtek. Ez a fejlődési szakasz az evangéliumi kovász szabálya, a lassú kibontakozás, mint az élesztő, amely megkeleszti a kenyér tésztáját. A lassúság és láthatatlan meglepetésszerű növekvés, a természet rendjében már jól ismert. Jézus vallomása szerint az isteni módszer az evangélium hirdetésében érvényes. Hirdetni fogják az evangéliumot a tereken, olyan helyeken, ahol eddig titokban rejtőzködtek a keresztények. Elsőpró győzelem lesz ez. A kereszténységben egységre talál a világ. A Földön megszületik a kollektivizáció. Az emberek a háborúk viszontagságai után az elszegényedés drámájában, a katasztrófák világában, új reménnyel indulnak el egy jobb jövő felé. Több helyen éppen a kétségbeesésben találják egymásra az emberek. Jézus igazi megváltója lesz e nemzedéknek. A hit értékei megmutatkoznak, mert Isten segítségének jeleit megtapasztalják a benne bízók. A sok szép példa követőkre talál. Élet indul el az újrakezdés hitében. Feltámadást ünnepelnek a lelkeségi mozgalmakban, de ez valóságként szerepel a következő nemzedékek életében. A közösségi érzés, kölcsönös bizalom, a tökéletes szeretet felfedezése meggyőző lesz. Az újjászületés nem szemfényvesztés, ez evangéliumi elv isteni tanítás. Isten jelen van e világban, ebben a korban is.

11. Újszerű mentőszolgálatok

Sajátságos helyzet alakult ki korunk zűrzavarában. Tisztázódnak az értelmi fogalmak, ütköző tényezők, egymással ellentétes nézetek, végül is közös nevezőre találhatnak az emberek. Ismét felszínre jutnak az alapfogalmak, habár a közösség még eléggé idegenkedik a hittől. A tudomány még nem talált meg minden választ. Az emberi akarat is gyenge. A szabadság elve túl széles teret nyitott a szórakozásoknak és keveset hagyott a köteleességeknek. Mintha a szellemi ismeretek szerzése, a kutatás, a továbbképzés megtorpanának. A jövő kilátások leállítanak a „hová-merre?” kérdéseivel. A kételyek világában a fejlődés közösségi vonatkozásban áttevődött a materialista irányzatra, mert csak az anyag érdekli az embert. Pénzhajzába keveredett a világ. Elmerül, mellőzi a lelket, elhanyagolja a szeretetet, nem törődik a jótékonykodással. Önző, egyéni érdekek felé fordul. Egyre inkább egyéni vonalon sodródik az élet, még a családi körben is. Az önfeláldozó keresztény élet és szeretetszolgálat nagy feltűnést kelt a világban és egyetlen mentőöve lesz az emberiségnek.

Fel kell éleszteni ezt a tevékenységet, a lélek irányvonalát, az önzetlen életstílust, az evangéliumi életet. Ez lesz a további kor meghatározója. Az anyagelvű világ előbb-utóbb csődhelyzetbe kerül, kénytelen lesz leállítani a szélsőséges gazdagodási, pénzhalmozási

hajszákat. Az általános elszegényedés leszereli a gazdagokat, a sok éhező végül is megköveteli a napi kenyeret. A lelkeségi mozgalom előtt nyitva a kapu. Fel kell venni a kapcsolatot a még hűségesekekkel, tovább kell tágítani a vallási érdeklődés körét. Csak az evangélium győzheti meg a zsákutcába kerülteket. Előbb-utóbb találkozni fogunk a még nemrégiben leszerelt híveinkkel. Ezek mind újra ébrednek, amint kiábrándulnak az anyagi világ javainak hiábavaló gyűjtéséből. Ekkor tárul fel a lélek világa. Ezt kell kihasználni, szorgalmazni a lelki találkozó megszervezésére. Egyre intenzívebben kell támogatni az önfenntartó keresztény köröket. Mennél több ilyen csoportot kell alakítani.

Egy párizsi új tömbházban néhány katolikus fiatal egymás mellett vásárolt lakást. A munkából haza térve találkoztak. Látogatták az öregeket, segítettek a rászorulókon, összegyűjtötték a magukkal egykorúakat, bekapcsolták őket is ebbe a tevékenységbe. Szép eredményt értek el. Fogadalom nélkül élték családi körben az evangéliumot. Példaképpül szolgáltak. Minden este találkoztak a házban levő kápolnában a szentmisén. Utána megtárgyalták a holnapi programot: a környéken javították a háztartási gépezeteket, közben néhány szó mindenütt előkerült Istenről, vallásról és a csoport egyre növekedett a szentmiséken. Míg másokon segítettek, addig maguk is megőrizték a hitüket, gyakorolták az evangéliumot és nevelték ebben a szellemben gyermekeiket.

Az olasz börtönökben leleményes meglepő újdonság született. Az egyik börtönbe lelkész osztozott be a rabok lelki gondozására. Ez mindennap összegyűjtötte a rabokat a szentmisére. Rávezette őket a bűnbánatra, majd a mindennapi szentáldozásra. Az eredmények hamarosan megmutatkoztak, az emberi jellemek megváltoztak. A közösség egy nagyobb farmot szervezett kertészettel. A növénygondozás és állattenyésztés kicserélte a rabok jellemét. Rendes havi fizetést kaptak, örök nélkül szabadon mozogtak, de egy sem szökött meg. Ezek a lelkiismeretükben megváltoztak, nem kellett már félni további bűnözésüktől. Végül voltak olyanok, akik a lejárt büntetés után is maradtak a farmon, ahol biztosítva volt a munkahely a számukra.

12. Az isteni mentőszolgálat rendkívüli utakon

A Teremtő értelmes logikus menetben indította el és vezette le napjainkig a fejlődést. Bölcsességének útján azonban olykor szükség szerint felfüggeszti a rendes vonalat. Jézus megváltásával a bolygónkon megjelent a kereszténység, „Isten kivétele” a fejlődésben. Isten a természet rendjét törvényekkel biztosítja. A mindennapokban ez a gyakorlati életben garancia, biztonságérzet a számunkra, hogy ugyanazon az úton haladva nem kerülünk csapdába. A szerzett tapasztalatokkal, előrelátásokkal könnyebben megy a munka. Ha az ember hitből él, találkozik Istennel. Meglepidhet ilyenkor, hogy a logikus eljárás mellett kivételes esetekkel is találkozik a természet rendjében. Ezt csodának nevezzük, mert emberileg előre nem tudjuk kiszámítani és elvárni. A csoda kivétel. Ha a beteg bizalommal kéri a gyógyulást, visszatérhet az egészsége. Feltehetően akkor, ha nem él vissza azzal, vagy hálásan gazdagon kamatoztatja az egészségét a fejlődés vonalán.

Kétezer évvel ezelőtt a Földön már az önzés zsákutcájában vergődött az élet. A római császár olyan fényűzéssel és pazarló udvartartással rendelkezett, amelyhez hasonló elképzelni nehéz. A császárt istenként kellett tisztelni, előtte térdet kellett hajtani és „istenségnek” szólították. Ugyanakkor a birodalmában valami kétmillió rabszolga élt láncra vereten. Ekkor lépett Jézus a szeretetrendszerével a földre az emberiség megváltására. Tanító útján sok beteget meggyógyított és sok jót tett. Kortársai azonban, mint a rabszolgákat szokás volt, ha elszótket, keresztre szegezték. Jézus Édesanyja ezt mind végignézte, együtt szenvedett Fiával a kereszt tövében. Így lett Jézus a világ Megváltója, az anyja pedig mennyei pártfogónk.

1858-ban a franciaországi Lourdes-ben Mária megjelent egy leánykának, Bernadettnek. Kívánságára kápolnát építettek a csodás vízforrás mellett, amely ott a földből fakadt. Ezután a 18 ezer lakosú városkának életében nagy fordulat állt be. Szinte szünet nélkül áramlanak még ma is zarándokok a világ minden tájáról. Évente 500 ezer ember érkezik repülővel. 400 szállodája van 35 ezer éjjeli fekvőhellyel. A vasútállomása egymillió utast képes befogadni. Évente ötmillió zarándok érkezik. Egy nemzetközi orvosi bizottság vizsgálja meg az odaseregülő betegeket, amelyek gyógyulásáról hivatalos nyilatkozatot adnak ki és ma már két-háromezer rendkívüli gyógyulást tartanak számon. A betegeket önkéntesek, ingyenesen szolgálják ki és ápolják. Márciustól októberig hetvenezer önkéntes teljesít szolgálatot. Lourdes azoké, akik hittel járják az élet útját.

Az egyik önkéntes ápolónővért megkérdezték, hogyan határozta el magát erre a hivatásra. Azt válaszolta: „Az édesanyám több évig hiába várt gyermeket. Eljött ide és a **rózsafüzér kápolnában** Szűz Mária képe előtt imádkozott Isten áldásáért. Egy év múlva megszülettem én, de nem édesanyámra hasonlítottam, hanem erre a képre, amely mai napig is itt áll a kápolna ajtaja felett. Amikor felnőttem, hálából eljöttem ide, megköszönni az életet és azóta itt szolgálom e szent helyen.”

A francia forradalom után történt 1830. július 18-án Párizsban, egy Szent Vince rendbeli nővérnek, Catharina Labouré-nak, megjelent a Szűz Mária. Franciaországban és egész Európában a lázadó politikusok egy anyagelvű filozófiával akarták helyettesíteni a vallásos hitet. Már akkor kitértek célul, hogy száműzzék a vallást. A Mária-jelenés utasítást adott Catharina nővérnek az imamozgalomra és kérte, hogy készítsenek a látomás alapján érmekeket, amelyek azóta „**csodásérem**” néven elterjedtek a világon. A nővér holttestét üvegkoporsóban őrzik, épségben maradt a mai napig. Megtekinthető a párizsi rue de Bac utcában levő Nővérek anyaházában. Én 1969-ben miséztem azon az oltáron ahol az üvegkoporsó állt, vagyis ahol a Szűzanya megjelent. Abban a templomban akkoriban naponta 150 pap misézett, akik a világ minden tájáról odasereglettek. Az egyik nővér a következő történetet mondta el.

Hitler a második világháború vége felé kiadta a parancsot, hogy Párizs műemlékeit, értékesebb épületeit robbantsák fel. A városparancsnok látva, hogy a háborút elvesztették, halogatta a parancs végrehajtását. Erre a Führer stukákkal akarta tönkreteszni a várost. 1944 augusztusában öklével verte az asztalt és ordítva kérdezte vezérkari tisztjétől: „Ég már Párizs?” Végre elindultak a stukák, a háború rémei. Előtte való napokban a francia ellenállási mozgalom egyik pilótája Párizsban belépett a nővérek zárdájába, ahol valami 300 nővér élt és kérte őket, hogy imádkozzanak Párizs megmeneküléséért. A nővérek nagyobb mennyiségű „**csodásérmet**” adtak neki. A pilóta ezeket az érmekeket a mozgalom egyik repülőjéről a város körül nagy koszorúban egyesével leszórta. A nővérek szüntelenül imádkoztak. Az ellenállási mozgalom néhány gépével Párizstól valami száz kilométerre feltartóztatta a stukákat egy szabad téren. Nem tudtak megküzdeni az akkori legmodernebb harci gépekkel, valószínűleg áldozatai lettek a légi ütközetnek, de jól elhúzták az időt. A bombázók végül is belátták, hogy nem lesz elég üzemanyag a visszatéréshez. Ezért ott helyben, lakatlan területen leszórták a bombáikat és siettek vissza a bázisukba. Így egyetlen repülő sem hatolt át a csodásérem koszorúján. Sikertelenül Párizst megmenteni.

Ugyanezt a módszert alkalmaztam a múlt század végén a nagybecskereki Egyházmegye területén. Megbíztam egy csoport fiatal kerékpárost, hogy szórják le a csodásérmekeket az egyházmegye határmentén. A repülők városunk felett többször is áthaladtak, főleg Belgrádot bombázták, de a körön belül nem ejtettek le bombát. Kikindán azonban már 20 éve imádkozzák a rózsafüzért a mindennapi szentmisék előtt.

Így mutatja meg Isten, hogy tud kivételezni, és velünk van a mindennapi küzdelmünkben.

13. Az angyalok

Az örök tökéletes tiszta Szellem, az Isten, a teremtés vonalát szellemi–lelki lények teremtésével kezdte. A Szentírás szól az angyalokról, akik az emberek mellett kaptak beosztást és arkangyalokról, vagyis főangyalokról, akik Istennek szolgálatában álltak.

A Szentírás Jézus földi életének történetében említi az angyalokat. Ő a tanításában mondja: „Vigyázzatok, ne vessetek meg egyet se a kicsinyek, a gyermekek közül. Mondom nektek, angyalaik az égben szüntelenül látják Atyám arcát.” (Mt 18,10). „A feltámadás után nem nőülnek, férjhez sem mennek az emberek, hanem úgy élnek, mint Isten angyalai a mennyben.” (Mt 22,30). „Amikor dicsőségében eljön az Emberfia, és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján. Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket, jobbjára állítja a jókat, baljára a rosszakat. A rosszak örök büntetésre mennek, az igazak meg az örök életre.” (Mt 25, 31-46). „Jézus rászólt Péterre: Tedd vissza hüvelyébe a kardodat! Aki kardot ragad, az kard által vész el. Azt hiszed, hogy nem kérhetném Atyámat, hogy küldene tizenkét légió angyalnál is többet?” (Mt 31-33).

Jézus említést tesz a bukott angyalokról is: „Láttam a sátánt, mint a villám úgy bukott le az égből.” (Lk 10,18). A teremtés könyvében az első emberek bukásáról van szó, akiket a gonoszlélek megkísértett. (3,1-5). Júdas apostol levelében ez áll: „Angyalokat, akik nem becsülték meg méltóságukat, a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartja az Úr.” (Júd 6). A Jelenések könyvében áll: „Nagy harc támadt a mennyben. Mihály főangyal és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Kivetették a nagy sárkányt, az öskígyót, aki ördög, a sátán, aki tévútra vezeti az egész világot. Jaj, a földnek és a tengereknek, mert oda szállt le az ördög nagy haragjában és tudja, hogy kevés ideje van hátra.” (12 1-12). Jézus földi életében találkozott a kísértő sátánnal. A Lélek ösztönzésére a pusztába ment. Negyven nap és negyven éjjel böjtölt és imádkozott. Készült a nagy feladatára, a tanító körútra. Akkor megkísértette az ördög. Végül elhagyta a kísértő és angyalok jöttek és szolgáltak neki. (Mt 4,1-11).

Jézus az igehirdetés során ördögtől megszállott emberekkel találkozott, akiket megszabadított és meggyógyított. Számtalan esetről szólnak az evangéliumok, amikor Jézus ördögöket űz ki a megszállott betegekből (Mk 5,1-20; 9,14-29).

Az egyház életében is tudunk esetekről, amikor a megszállottakat megszabadították a gonosz lélektől. Ezekről már könyvtárak vannak.

Újabban a sátánimádók csoportjának szervezésében figyeltek fel káros együttműködésre a sátánnal. Két fiatal öngyilkos fiúról tudok, akiket én temettem. A sátánimádók is jelen voltak, de a hozzátartozók elmondták a történeteket. Az öngyilkosságot sorshúzással határozták meg. Bizonyos ígéretekkel tévesztették meg a fiatalokat. A Weltbild német folyóiratban olvastam ilyen összejövetelekről, ahol fiatal tanulók voltak jelen a diszkó után és választ kaptak kérdéseikre. Az egyik lány felteszi a kérdést: Hogy hívják a húgomat? Mikor született? A válasz pontos volt. Erre felbátorodva megkockáztatja: Mond meg nekem, terhes vagyok-e vagy sem? A válasz igen volt. Erre a lány esztelenül kirohant. Hazaérve három napig bezárkózott, szobájába és senkit sem akart fogadni. A szülők végre az egyik nagynénit hívták, akihez bizalmas volt a lány és annak elmondta a történeteket. Ez azon nyomban elvezette egy szakorvoshoz, aki megállapította, hogy ez közönséges rászedés, mert nem igaz. Kérdezzük, mi lett volna, ha a lány öngyilkosságot követ el? Amerikában számtalan szeanszok vannak és tinédzserek felülnek a sátán „igazmondásának”.

Kezemben az amerikai újságíró könyve, Michael Brown: „Az utolsó óra”, amelyben utána járt és leírta a Mária jelenések zarándok helyeinek történetét. Idézi azokat a politikai szereplőket, akik a 20. század háborúinak irányításában részt vettek. Dokumentálta, hogy ezek a sátánnal kapcsolatban álltak. A fatimai jelenések könyvéből is nyilvánvaló, hogy a

hittagadás sátáni merénylet volt az emberiség ellen, amely még napjainkig is megszedítette a tömegeket a hitetlenséggel és erkölcstelen züllésbe sodorta a világot. Egyházi körökben elterjedt, hogy Jézus másodszor is eljön a világmegváltás érdekében.

14. A világvége

A világvégével kapcsolatban igencsak egy isteni akaratról beszélnek a földön. Ez eléggé naiv elképzelés, amely mindenekelőtt ellenkezik az isteni örök bölcsességgel és jósággal. A fejlődés olyan folyamat, amely mást sugall. Az élők közössége, az ökológiai rend, nem egyéni elképzelés és nem lehet kiszolgáltatott egyéni érdekeknek. A teljes élet, az egész földi lét, maga az emberi pályafutás, szellemi kibontakozás olyan hosszú távú egyetemes megszerkesztés, amely nemzedékekre szóló váltást és végtelen távlatokat kibír. Isten ennek a világegyetemnek nagyobb teret és hosszabbelejárátú időt biztosít. Ez a gigantikus világ szinte végtelen idő távlatba állított. Isten nem akarhat ilyen hatalmas világvállalkozást időnap előtt megszakítani. A mind tökéletesebb fejlődési rendszer nem visszafelé zuhanással fenyeget, hanem mennyországi tökéletesség felé fejlődik. Benne a feltételek és lehetőségek nem merülnek ki.

Azonban más visszaélések aggaszthatnak minket, amelyek a hitetlenség, vagy erkölcsi züllés során szaporodnak. Ez mindig kárt jelent, világvége nélkül is. A krisztusi megváltó szerep biztat, hogy sohasem késő bűnbánatra. Nyilvánvaló, hogy az élet Teremtője nem azért teremt, hogy lássa a pusztulást. Koronként ő eloszlatta már a zavarokat, megszüntette az akadályokat, átnevelte az emberiséget, elvezette a tökéletesebb életszínvonalra és új korszakot nyitott, új kultúrát létesített. Nem akarhatja tehát lezárni minél előbb a fejlődést. Ilyen értelemben csak az ember részéről lehet akadály a fejlődés menetében. Isten az embert munkatársként választotta és nem ellenségként. Ha elhanyagolja valaki, vagy egy nemzedék a társulást, együttműködést Istennel, minden bizonnyal számolnia kell bizonyos negatív következményekkel. Ám a drámai végpont nélkül is ez csak az emberiség nagy kára lehet. Kérdezzük, miért volna szükség ilyen öngyilkossági, vagy egyéb katasztrofális tevékenységre? Az emberiség egyetlen család, amely összhangban és nagy lelkesedéssel kellene, hogy együttesként szerepeljen a föld sorsának tekintetében.

Korunk veszélyes helyzetének gyógykezeléséről azonban már e könyv keretében is tárgyalunk. A negatív magatartásról és a közömbösségről, vagy hitetlen ateizmus jelenségéről, amely szabotálja az Istennel való együttműködést és a világegyesség megteremtését, amely egyébként feltétlenül szükséges a világrend megőrzésének ügyében. Egyetlen túlélési lehetőség a józan emberi értelem megőrzése és bevetése lesz a világrend megőrzésének érdekében. Az igazságtalan, erkölcstelen életmód, korlátlan szabadság olyan elvet tartalmaz, amely veszélyes és előreláthatatlan következményekkel járhat. Ezen ügyben azonban minden embernek együtt kell működni és közös erővel meg kell fékezni annak terjedését. A világvégét az ember előidézheti egy hosszabbtávú szabálytalan rendbontással, szélsőséges életrenddel, de értelmes közreműködéssel meg is állíthatja azt. Korunk mindenesetre veszélyesen negatív vonalon halad. Az emberi céltalanságot, amely aggasztó zülléshez vezet, nem terjeszteni kell, hanem együttesen leállítani. Ideje, hogy az emberi értelmet, lelket, a legkiválóbb képességeket, ne hagyjuk elveszni. Ebben vallásosnak, vallástalannak együtt kell működni.

15. A haldokló emberiség

A Föld és Ég kapcsolatai nem szakadtak meg, mindannak dacára, hogy ezt a közömbösség és ateizmus kész tényként veszi. Az Egyház és a hívek naponta találkoznak, istentiszteletet mutatnak be, imával fordulnak a gondok és veszélyek között Istenhez. A

forgalomban naponta rengeteg baleset van, a szerencsétlenségek egymásután ismétlődnek. Az emberek ilyenkor megdöbbennek és átérzik, hogy van túlvilág. A nagyvárásokban a rohanó világ csak önmagával törődik. Vannak, akik közömbösen haladnak el a templomok mellett, elérzéktelenedik a lélek. Az orvosi rendelők megtelnek, kimerült koravén betegekkel, vigasztalan, céltalan életvándorokkal. Aggodalommal vonul a beteg a szobájába elhagyatottságában. Itt a vigasztalanság perceiben jól jönne és kellene a szerető hitsugár, de hiányzik. Nincs, aki felemelje a lelket, letörölje a gyászkönnyet, aki reményt adna a szívekbe. Mindenki csak magával törődik és magával van elfoglalva. Mennyivel könnyebb volna, ha akadna bár egy látogató, aki megmutatná a szerető szívű Jézust, és ő ott lehetne minden rohanó testvér mellett.

Felbecsülhetetlen érték a lélekmentő csoport tevékenysége. Naponta több mint kétszázezer társunk távozik az életből, még annyi van legalább a kórházakban, aggok otthonában. Az elitszoport mennyi jót tehetne, ha felkeresné a lesújtottakat és egy-két vigasztaló, együtt érző gondolattal megosztaná a szeretetet és lelki nyugalmat sugallna a rászorulóknak. Csatoljuk még ehhez a legalább húszmillió éhezőt, akik ebben az évben élelem hiányában elköltöznek az örök hazába. Nem kell félni, hogy nem találsz olyanokra, akik előtt megállhatnál, és néhány szót osztogathatnál vigaszul. S ha nem tudsz felkelni az ágyadból, mert te is szenvedsz, imádkozz a haldoklókért, a legsúlyosabb keresztet viselőkért. Ez mindennapi imaszándék lehet, mert melyik napon nem hálnak meg emberek?

16. A mentőszolgálat

„Erős Isten, Szent Isten, halhatatlan Isten, könyörülj rajtunk és az egész világon.”

A földön az emberiség sorsa egyre aggasztóbb. A bűnözés minden méreteket és határokat meghalad. A sátáni erők egyre több kárt okoznak nemcsak a kereszténység, de az egész emberiség életében. Földbolygónk érdekében egységet kell létrehozni, szervezett csoportokat kell indítani, amelyek feladata lesz a bűnáraddal szembenézni. Ez a kereszténység egyetlen mozgalommá kell, növekedjék. A feladata a hívőknek, hogy imádkozzanak a bűnösök megtéréseért. Ha csak lehet, egy helyen és többen imádkozzanak, de hetente legalább a vasárnapi istentisztelet előtt a templomban találkozzanak. A cél a híveket egybegyűjteni a vasárnapi szentmisékre. Ez a mozgalom a bűnösök megtéréseért és az emberiség megtéréseért van. Imádkozzunk, hogy megszűnjenek a mindennapi merényletek, háborúskodó megmozdulások és béke legyen a földön.

A következő lépés legyen megalakítani egy elitszoportot, amelynek tagjai szervezik a lelkiséget: a további napi imát a családokban, a heti szentmisét a templomokban. Együttműködnek a lelkipásztorokkal, ébresztik a hitben közömbösöket az elevebb hitélet gyakorlására. A lelkipásztorokkal együttműködve felkutatják a keresztlelteneket. Leállítják a gonoszságot, ahol csak lehet. Küzdenek a káromkodás ellen, az istentagadó kihívások ellen. Terjesztik a keresztény sajtót, vallásos könyveket, főleg az Isten létét bizonyító olvasmányokat. Törödni kell a gyermekek és az ifjúság vallásos nevelésével, elsőáldozók, bérmálkozók bekapcsolásával a hitoktatásba. Látogatják a családokat, felébresztik a közömbösöket, a hitetleneket.

Nagyobb gondot fordítanak a szeretet gyakorlására, a katasztrófa áldozatainak, vagy más bajokban szenvedőknek. A cél az Isten-hiány felfedezése, a tudatlanság, és lelki problémák feltárása. Az italozás, a dohányzás, a kábítószeresítés, a prostituálás és babonaság leállítás. Imádkozni a sátánimádó mozgalom megszüntetéseért, a betegeket látogatni. Ahol léteznek bázis közösségek, azok a tovább szervezést sürgetik, a tevékenységet kibővítik, újabb csoportokat létesítenek. Vállalni kell az engeszteléseket, önmehtagadással járó gyakorlatokat, amelyek a világ megmentésére szolgálnak.

A szentéletű Pio atya közli jövődölése alapján: „Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kiröpülni. Sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre. Kevés nemzetnek van olyan nagyhatalmú őrangyala, mint a magyaroknak és bizony helyes lenne erősebben kérniük oltalmát!”

A tizenkét apostol, az üldözések dacára, kétezer éves kereszténységet állított fel Krisztusával. Ha a mai kereszténység is összefogna és egyesülne a Megváltóval, milliárdok egybekapcsolásával gyorsabban folyna a tevékenység. Hamarabb eredményekhez jutna a modern technika és médiák segítségével. „Isten szava szintiszta igazság, pajzs azoknak, akik hozzá menekülnek.” (Péld 30,5).

17. Az emberiség megmentése

A szeretet Istene végtelen jóságában teremtette és irányította a világot. Az emberi lélek fogékonyságában feltárult egy vonal az ég és föld között. Bárhol volt szükség isteni segítségre, a hitre érzékeny lelkekben, az imádkozó emberek megtapasztalták Isten jóságát. Istennel lehet kommunikálni. Már majdnem egy évszázad eltelt azóta, hogy a lélek a világháborúkban eltompult és egyre közömbösebbé vált az ég felé. A lélekszakadás miatt a földön mind zavarosabbá lett az élet. Az emberek felülnek az anyagi világ modern nézeteinek. Ezt a furcsa Isten-tagadást azonban ők a fejlődés csúcsának nevezik. A hitetlenségben a kultúra összeredményeinek, az erkölcsi világnak és életnek nagy bábeli összeomlása várható. Ha ez tovább fokozódik, az emberiség magát semmisíti meg: a céltalan életfelfogással, az öngyilkosságokkal, a gyermekmagzat irtással, italozással, kábítószerrel, dohányzással, vagy túlzott táplálkozással. Ugyanakkor, míg ezek bőségüket értelmetlenül elszórakozzák, a világ másik részén évente 20 millió éhezőt temetnek el, ebből 6 millió gyermeket. Elképesztően terjed a kereskedelem, ámtításokkal, csalásokkal, mindennapi bűnözésekkel. Sehol sem biztos az emberi élet. Eddig csak a józan értelem irányított, most egyre több a beteg, az elkábított, a megszedített, a mámoros. Isten helyett „a megtagadott józan értelem” veszi át a szerepet.

Isten mindig rendelkezésére állt az emberiségnek. Most sem akarja elhagyni a bajba keveredetteket. Mentőszolgálatra szólítja azokat, akik hisznek és jó szándékkal vannak. Fogjanak össze az emberiség érdekében, amíg nem késő. Az isteni Gondviselés azokhoz is fordul, akik talán elveszítették a reményt, de a hitük még él, mert a világ megmenthető. Az emberi összefogáson és leleményességen múlik, hogy megszervezzék a mentőszolgálatot. A világ lángol a bűnözésben, az esztelen szórakozásokban, az életet felőrlő élvezetekben. Mintha csak ez volna a cél, hogy a földön mennél előbb ellángoljon az élet.

Keresztény családok, buzgó lelkek, ne keressétek a rászorultakat, mert azok ott nyüzsögnek a küszöbötök előtt. Késedelem nélkül induljatok és tegyetek meg mindent. Ne szűnjetek meg imádkozni és jót cselekedni. A tűzvészben nem nézőközönségre van szükség. Ez a bűnözésben lángoló világ már süllyedőben van és gyors segílyre vár. Bízzatok Istenben! Ő megmutatja, hova menjete, mit tegyete, és mit beszéljete. Krisztus megváltói segílye nem késik, hamarosan megmutatkozik. Keress segítőtársakat és a szervezést kezdjete meg. A megtérteket bele kell kapcsolni az istentiszteletbe, a templomi közösségekbe, a lelki csoportokba és Isten biztos kezébe kell őket helyezni. Mindenki és mindenkor számíthat az égiek segílyére. Isten áldása várja nemcsak a szerencsétleneket, de azokat is, akik megmentésükre siettek. A világ megmentése a te kezedben is van. Hidd el, Isten gazdag és jutalma nem késik.

18. Újszerű evangelizálás

Az emberiség mai szinten, legmagasabb fokon áll, mindenek dacára, hogy egyesek válságról beszélnek. Isten szemszögéből a visszaesés nem végső összeomlás, mert a földön a fejlődés még a sokasodás irányában halad és a minőségi növekvés továbbra is eredményeket hoz. Nagyobb gondot jelent az új világ felépítése. A missziós tevékenység is új kezdeményezéseket vár. A felfelé ívelést a lelkeségi csoportok szervezése és terjesztése biztosítja. A jövő egyháza ebben szerepel. Korunk erkölcsi lazulása, az anyagi gondok, a békés együttélés, a feszültségek levezetése, öskeresztényi lelkesedést igényel. Olyan lelkeségi csoportok felkészítésére volna szükség, amelyek nagyobb terjedelemben és megújított, fokozott lelkülettel végeznék a hitterjesztést, evangelizációt, jótevékenységet. A keresztleletlen világban nemcsak oktatni kell, de kenyérosztó szerepet is kell betölteni. Mindenekelőtt az elhanyagolt földművelést kell felkarolni és ezzel a kenyeret is, meg a munkát is biztosítani lehet. Ez egyben nagy jövő volna az elitcsoportok szervezésére. Ezzel kezdték magyar földön a Benedek rendiek a hírhírdetést. Területenként pozitív lehetőségeket ígérnek, nagyobb eredmények érhetőek el. Egyelőre a közvetlen környezetet kell menteni és az ökológiai rendet. Erre itthon is akad elég tennivaló. A lelket ki ne oltátok! Az anyagi világ gondjait, igényeit okos evangéliumi alapon kell megoldani. Ez a jövője a világnak. A szükség azt diktálja a mai egyháznak, hogy minden plébánián, helyi közösségben egy lelki csoportot, mentőszolgálatot szervezzen. Ahol jobb hívek élnek, azok imáját és támogatását kell kérni és igénybe venni.

Isten velünk van. A teremtés még mindig tart, a megváltás sem szűnt meg, a megszentelődés a fejlődés során halad.

19. Az elnéptelenedő falvak lelki gondozása

Korunk jelenségei közé tartozik, hogy a falvakból a városba özönlik a lakosság. A mentőszolgálat az elhagyott, elöregedőben levő falvakban is szükséges. Az öregek magukra hagyatva képtelenek a földet megművelni, és magukról gondoskodni. A keresztény fiatalok jobban felfigyelhetnének az egyedül maradottakra, talán nagyszülőkre, akiknek nincs gondozója. Egyébként korunk problémája a munkanélküliség, a kenyérkereset. Szervezni kell a munkahelyeket, kiképezni a dolgozókat. A falvakban a Kolping mozgalom kertészettel egybekapcsolhatná a lelkiséget. Ezzel egy időben megoldást találnának a testi-lelki éhezők.

A világon a földművelés sok helyen elmaradott. A termelő eszközök primitívek, vannak országok, ahol még faekével dolgoznak. A dohány és drog termelése nagy területeket elfoglal. **„Mérgek helyett kenyér magvakat kell termelni. Az evangéliumhírdetést földműveléssel kell egybekötni.”** A szerzetesrendeket utánozva így egy helyen kerülne elő a testi és a lelki kenyér. A falvakban aggok otthonát kell létesíteni és azt lelki tevékenységgel egybekapcsolni. A karizmatikus mozgalmak, a plébános nélkül maradt közösségekben nagy szolgálatot tennének az egyháznak. Ezzel egybekapcsolható lenne a hitélet, a munkahely, az éhezők gondozása, a lakáskérdés. Nem volna szükség kivándorlásra.

A missziókra is érvényes volna ugyanez. A testi és lelki tevékenység egybekapcsolásával a primitív bennszülött lakóságot otthon lehetne megmenteni. Példaképpül szolgálnak a fokolár mozgalmak a szeretet-falvak, -városok szervezésével, ahol önkéntesekkel gondoskodnak az öregekről, betegekről és gyermekekről, vagy szegényekről.

A kereszténység ingyenes szolgáltatásokkal példát ad, és így visszaszerzi elvesztett tagjait. A városi élet túlfokozta a szolgáltatási díjakkal az anyagiak iránti éhséget. A pénzisten eluralkodását a keresztények szegény Krisztusa hivatott leszerelni. A szerzetesrendek nagyszerű példaképeket adtak már ott az ősi keresztény időktől napjainkig. Ez a közösségi élet tevékenységére a közös lakás, az ellátás, és anyagiak biztosítására ideális példa, legjobb megoldás volna. Több felé utánozzák már ezt a nagyvilágban. A közös ellátás

szerves fogadalmak nélkül is ideális lehet. Nagy lehetőség a fólia, gyümölcstermelés és állattenyésztés. A napi közös program mellett lelki táplálékról, evangelizációról is szó lehetne. A fejlődés más ötleteket is adhat, korszerű megoldásokhoz vezethet, sikereket ígérhet.

20. A teremtés örökös isteni alkotás

Kevesen vannak a kiválasztottak, de a szerepük annál fontosabb. A jó már lélektanilag jól beépült a világrendbe. Ösztönző és tovább alakuló természete van. Munkára sürget, tökéletesít, nem hagy békén, többre vágyik, és ezzel rendeződik a fejlődés sora, ezzel alakul a világ mind tökéletesebb vonala. Ezen eredeti teremtői elgondolás nélkül sem világ, sem élet nem született volna. Ez az egész világmindenség megfogalmazása, mint egy szüntelen körforgás, mint leállíthatatlan gép működik. A tökéletesebb felé haladás nem látszólagos, de átfogó örök cél, amely kicsiben megfogalmazott a földön, de az Univerzum végtelenjén számtalanszor megismételt.

A parányi mag kicsírázik, növekszik, fává terebélyesedik. Levél, levél után bontakozik ki, ágról-ágra növekszik. Bátorítja az embert, akinek Isten örök életet ígért. Ha az egyed elpusztul is, az csak látszat, a halállal nem áll le a fejlődés, a szülők után itt marad a gyermek. Megjelenik az új élet, az új nemzedék, új Föld, új Galaxia és soha sincs vége a sornak. Örökös cserélkezés, kapcsolódás, születés és sokasodás. A világmindenség örök haza, ahol a halhatatlan lelkek otthonra találnak. A Teremtő ezt közölte Fia, Krisztus által. Ebben a hitben fedezzük fel a halhatatlan embert, az örök mennyországot.

A Világmindenség nem üresjárat, de örökös isteni alkotás. Ha egyik részén kialszik egy bolygó, a másikon megjelenik egy új. Szüntelen élet és halálváltás, de amellet örökös a révbefutás. Az évszakokban is megszerkesztett valóság, a történelemben is ismétlődő jelenség, kisebb-nagyobb távokban és részekben bemutatott világformáció, olyan körforgás, amely nem áll le. Isten nem szűnik meg létezni. Ha kialszik az utolsó fénysugár, Ő képes újat gyújtani, mert örök Alkotó, fenntartó, vezető, irányító, boldogító, a fejlődés végtelen útján.

A beteljesülés lelki vonalon történik, Isten országában. Ez a gyülekező helye azoknak, ahol az Istennel egyesültek találkoznak, vele szeretetközösséget alkotnak és élnek. „És országának nem lesz vége!”

21. A mindennapi újakezdés

A teremtés ritmusba állított szakadatlan körforgás, szüntelen újakezdés. Optimálisan beosztott éjjeli nyugvás, reggeli ébredés. Ez a hullámzó mozgás a folytonosan visszatérő energiát és életösztönt ébreszti a dolgozóban. Ha csak sötétség volna, vagy más hullámzásba volna beosztva, az ember elveszettnek érezné magát, leszerelne. Az élet mindennapi ébredésre van programozva. A lélek az örök fény reményében és hitében ébreszt fel minden reggel. Nyolc órai pihenés, nyolc órai szellemi munka és nyolc órai fizikai tevékenység tartja egyensúlyban. Csodálatos ez a reménysugár: tágul bennem az élettér, visszhangra talál az időritmus, megfogamzik bennem egy hosszabbtávú tökéletesebb lét, születik bennem az új gondolat, a nap felkeltével szemléltetővé, világossá lesz a jövő. Lesem az alkotás pillanatát. Élni akarok, nyüzsögnek bennem a tervek, az új gondolatok, sürget az idő. Örökös elégedetlenség ez. A nap szűknek bizonyul, mindig kevesellem az elvégzett munkát.

Imával kezdem a napot. Hálát adok a Teremtőnek, hogy élek, hogy felébredtettem és munkába állított. Köszönet az új lehetőségért, az új napért, az energiákért, a tervekért. Egyesülök a Szeretet Istenevel, úgy érzem szükséges ez az átfogó érzés, a világmindenséggel egyesítő erő, belekapcsolódás ebbe az időritmusba. A világmindenség szívverése, az én szívdobbanásom is, amely összhangot teremt az Univerzummal, a Földbolygóval, minden

emberrel. Együtt örülök a napsugárral, együtt dalolok az ébresztő madárral. Egyetlen kezdés ez, egyöntetű összhangolt munkavállalás társaimmal. Egyetlen építővágy, alkotó képesség, ugyanaz a beosztás, közreműködő energia-hullámzás a világegyetem éterében, amely egyre csak mindig előre sűrget. Az óraketyegés beleringat ebbe az univerzális ritmusba és egyesít a Teremtővel, az erősítő központtal, a sugárzó isteni erővel. Mindez csupa öröm és derű, lelkesedés, szeretet, újrakezdés. Élni, alkotni jó, szép, hasznos, biztonságérzet, a teremtés része és sikere. Ez az örömméret ösztönös együttérzése ennek a bolygónak, világmindenségnek. Élni azt jelenti, elfogadni a saját egyéni életemet, egyesülni a családi körömmel, együtt érezni az emberiséggel, a földön az ökológiai egységgel, a bioszférával, a világmindenséggel, a Teremtő Istennel. Élni azt jelenti: másokat is éltetni, közösségileg fenntartani a lángot, amely lobog a földön, nemcsak bennem, de minden testvéremben, minden élőben. Mivel egyetlen szívdobbanás ez a Világegyetemmel és Teremtőjével, lélektanilag leállíthatatlan ez a megújulás, szünet nélküli munka, örökös lélegzetvétel. Ezt sugallja az örök életet hirdető lelkem. És mégis mozgunk! Eppur si muove! Lám még haladunk is! Köszönjük ezt a csodálatos lángot, éltető Lelket, ezt a csillapíthatatlan légszomjat, éhséget, törekvést, munkavágyat, szeretetet Istenünk!

VI. rész: A szeretet

1. Jézus és tanítványai a szeretetről

Törvénytudó: Mester, melyik a főparancs a törvényben? Jézus azt felelte: Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legnagyobb, az első parancs. A második hasonló hozzá: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat. (Mt 22, 34-39)
Törvénytudó: Mester, mit tegyek, hogy eljussak az örök életre? – Jézus megkérdezte: Mi van megírva a törvényben? Ő így válaszolt: Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, felebarátodat pedig, mint saját magadat. – Jézus: Helyesen feleltél. Tégy így és élni fogsz. – De ez megkérdezte: Ki az én felebarátom? (Az irgalmas szamaritánus!) (Lk 10,2 5-37)

Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt. (Jn 13,34)

Amint engem szeret az Atya, úgy én is szeretlek titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha teljesítitek parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait és megmaradok szeretetében.

„Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15, 13)

Testvérek, a meghívástok szabadságra szól, csak ne éljete vissza a szabadsággal a test javára, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ebben a mondatban teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat. De ha marjátok és rágjátok, vigyázzatok, nehogy felfaljátok egymást! (Gal 5, 13-15)

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való, és ismeri Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet. Az Isten abban nyilvánul meg bennünk, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk. A szeretet nem abban áll, hogy szeretjük Istent, hanem, hogy Ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül. Szeretteim, ha Isten így szeret minket, nekünk is szeretnünk kell egymást. Istent soha senki nem látta. Ha szeretjük egymást, bennünk marad az Isten, és szeretete tökéletes lesz bennünk. Abból tudjuk, hogy benne élünk, Ő meg bennünk, hogy a Lelkéből adott nekünk. (1Jn 4, 7-13)

A szeretet himnusza

„Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Lehet prófétáló tehetségem, ismerhetem az összes titkokat és minden tudományokat, hitemmel elmozdíthatom a hegyeket, ha szeretet nincs bennem, mit sem érek. Szétoszthatom mindenemet a nélkülözők közt, odaadhatom a testemet is égőáldozatul, ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem. A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem is kevély. Nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel. Nem örül a gonoszságnak, örömet az igazság győzelmében leli. Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. S a szeretet nem szűnik meg soha. A prófétálás véget ér, a nyelvek elhallgatnak, a tudomány elenyészik. Most megismerésünk csak töredékes, töredékes a prófétálásunk is. Ha azonban elérkezik a tökéletes, ami töredékes, az véget ér. Gyermekkoromban úgy beszéltem, mint a gyerek, úgy gondolkoztam, mint a gyerek, úgy ítéltém, mint a gyerek. De amikor elértem a férfikort, elhagytam a gyerek szokásait. Ma még

tükörben, homályosan látunk, akkor majd színről színre. Most még csak töredékes a tudásom, akkor majd úgy ismerem mindent, ahogyan most engem ismernek. Addig megmarad a hit, a remény és a szeretet, ez a három, de közülük a legnagyobb a szeretet. (1Kor 13, 1-13)

2. Az isteni szeretet emberi megfogalmazásban

Ha földi keretekben állított gondolkodót kérünk a szeretetről, visszakérdez: Mi haszon van belőle? – A másik mondja: Én az életemért harcba szállok! – Ha a keresztényt faggatom, azt válaszolja: Szép dolog a szeretet, hasznos, nagy érték van benne, de úgy volna jó, ha minden ember követné. – Ha Jézust kérdelem, ő azt mondaná: Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint mikor valaki életét adja barátaiért. Én azért jöttem a földre, hogy életük legyen éspedig bőségben. – Ez azt jelenti, hogy ne alkudozzunk, fogadjuk el az örök isteni szeretetet és a földön is megszületik a mennyország. – A Mennyei Atya a teremtés szemszögéből elmondja: A világmindenség olyan alapítvány, amely az örök szeretetben nyert megfogalmazást és kivitelezést. Az ember földi zárt keretekben él és anyagi megfogalmazásban, korlátolt időbeli elképzelésben, lélek nélkül, nehéz neki megérteni a szeretetet. Ezért a földön nem olyan a szeretet, mint a mennyben.

A szeretet nem lehet önző, egyéni számítás, relatív érdekek áldozata. Az Isten az egyetemes szeretetet és örök tökéletes szeretetrendszert alapított. A földön élők küzdelemre rendelték, még nem érkeztek arra a fokra, amelyben elfogadnák valamennyien a mennyei szeretetrendszert. Így csak vesződnek a relatív, a korlátolt, fősvény, földies, anyagi szeretetrendszerrel. Ennek majdnem csak a neve szép, de tartalom nélküli, vagy megalkuvó: családi, törzsi, nemzeti beállítottságú, vagy általános ábrándos bolygórendszerű, inkább csak megálmodott, de nem elért valóság.

Mind szélesebb körben kell, hogy elterjedjen az isteni, mennyei szeretetrendszer. A jelenlegi még csak bemutatkozás, inkább csak kibontakozás előtt áll. A keresztény szentek megsejtették, a misztikusok megélték, a vértanúk hősies fokra vitték. A mai szeretetrendszer azért fogyatékos, mert csak egyesek élnek, többen csak kihasználják a mindenki számára rendelt szeretetet. Ez érvényes a kenyér elosztásra is. Sajnos millió számra vannak, akik éhen halnak. A szeretethiánynak ezek a halálraítéltejei.

A Teremtő tökéletes célpontba állította a világot: a Szentháromság szeretetközpontjába, a teremtés, a megváltás és a megszentelés isteni szeretetének központjába. Jézus Krisztus eljövételével felgyorsította a fejlődést az evangéliumi szeretetrendszerrel. Azonban ez a mai napig még fejlődésben van. Isten a titkait, így a szeretetet is fokozatokban, részletenként tárja fel. A cél, hogy ne legyen az örök isteni terv kiszolgáltatott a földiek visszaéléseinek.

Mindent a maga megfelelő idejében és alkalommal, meghatározott lélektani környezetbe kell állítani, hogy bizonyos lelki evangéliumi alapokon kell felépíteni. A szeretetet nemcsak az értelem kell, hogy tudomásul vegye, de az emberi akarat is és a világ is el kell, hogy fogadja. Ezt a gyakorlati életben meg kell tanulni, el kell terjeszteni, meg kell szokni, el kell sajátítani és örömmel kell élvezni. A szeretet önmagában sürgető ösztönös vágy, életösztön, amely egyben lépést akar tartani az örök isteni tervekkel, a fejlődés menetével. Az élet a szeretetben bontakozik ki és tökéletesedik. Itt válik emberré az ember. Így épül a kultúra és jut el a szeretet a következő nemzedékek birtokába. Mi a lényege az isteni szeretetnek? A Teremtő akarata, megosztani a jóságot másokkal és azt beleépíteni a világba és a nemzedékekbe. Isten előtt nincs korlát. A Mennyei Atya ezért feláldozta a Fiát. Ez az igehirdetés alapja, a kereszt a szeretetáldozat misztériuma. Ebben a világban az élet csak fokozatokban tud helyesebbé, tökéletesebbé válni. Számolva a sokasodással, minden egyes közösségi taghoz el kell juttatni a közkinccsé rendelt szeretetet.

A szeretet mélységes titok. Az emberi önzést és fegyelmetlen akaratot és természetet hivatott megnevelni, leküzdeni. Ez alapvető tétel. A közösségi szeretetet Isten úgy akarja

elérni, hogy az egyéni önszeretetet a testvéri szeretet felé megnyissa, elirányítsa. Ez csak nevelési módszerrel érhető el. Ehhez az evangéliumi élet alapot szolgáltat. A lélekápolás, mint a szántó föld, előbb porhanyító munkára van szükség. Előbb meg kell törni a durva emberi természetet, a fegyelmezetlen emberi akaratot. Mi történik, ha elmarad a mélyszántás és a talajmunka? A szeretet csak kórót terem. A szeretet a kapzsik zsákmányává lehet. A szeretet piacra kerül és eladják. Az ingyen munkát, a jóságot lemosolyogják, kigúnyolják. A figyelmességet durván elutasítják, a hiszékenységet kihasználják, a jósággal visszaélnak.

Az isteni szeretet a lét alapszabálya. Oszd meg a falatot testvéreddel. A vagyonszerzés nehéz munka és fáradság, de olyan túlzás, amelyben az ember csak önmagáért küzd. Nem könnyű az evangéliumi szeretetet elterjeszteni ebben a szenvedélyes pénzhajszában. A nemzedékeket kell ránevelni kisebb-nagyobb lemondásokra és csak azután lehet szeretetről beszélni. Ezt az iskolát azonban meg kell nyitni. A szülők, nevelők, a társadalmi rendszer, a sokaság, mind együtt kell működjön a szeretetterjesztő tevékenységben. Így halad a békés szeretetrendszer kibontakozása. Végül is tudnunk kell, hogy a szeretet az élet biztonsága és a fennállás alapja. Csak a megosztott sorsban, szeretetben lehet elképzelni életet.

A szeretetet, az élet értékét, úgy kell megtalálni, mint a tudást, Istennél kell keresni. Ő a mozgató ereje, minden siker forrása a fejlődésben. Az önzés legyőzése, az isteni természet elsajátítása, az örök jóság terjedése már az Istenhez hasonulás komolyabb lelkiség útja. Önfegyelem nélkül nem lehet elképzelni. Ez korunk legnagyobb kihívása. Béke azonban csak a szeretetközösségekben virágzik. A feszültségek világában, a kiprovokált háborús hangulatban azonban egyetlen válasz lehet, ha meg akarjuk menteni a bolygót és az életet, a hitben kell megélnünk a szeretetet. A szeretet úgy mutatkozik meg, mint egyetlen kivirágzása a jövőnek, az emberi túlélés egyetlen reménye.

3. A szeretet és a béke

Csodálatos két fonószál, a szeretet és a béke. Ez a teremtés szövődménye évmilliárdok megszámlálhatatlan részecskéjének és eseményének egybekapcsolódásával jön létre és az eredmény: a szeretet és a béke. A negatív és pozitív elemek ütközésében, a szélsőségek és ellentétek egyensúlyát keresve és megtalálva, szüntelen mozgásban, küzdelemben vajúdik a Világmindenség. Időközben a sötét megvilágosodik, a hideg melegre változik, a robbanékony erők megszeliődnek, a viharok lecsendesednek, a háborgások megbékélnek. A rossz jóra fordul, a rút megszépül, a negatív pozitívrá változik, a nincsből valóság, a semmiből világegyetem lesz. A láthatatlanból látható szövődik, az élettelen anyagból élő sarjad, a testben Teremtő erővel lélek fakad. A hideg közömbösség meleg szeretetre fordul. A szüntelen mozgás lecsendesül. A zűrzavaros világ elkészült, igazi remekmű lett. A sok egyesülés, kapcsolódás, elválás és társulás végül is eredményt mutat. Minden eredmény vége megelégedettség, stabil egyensúly és béke. A siker örömet jelent. Ez talán azért van, mert Isten megmutatja a kész műben önmagát és az örök szeretetet. Istenben minden, ami csak történik, szeretetben zajlik, az eredmény egyensúly és béke. A sok ütközés megszűnik, a szélsőséges elemek megalkudnak, megegyeznek. Az ellentmondó helyzetek végül is gigantikus nagy világegyetemet szülnek. Minden kis atom a maga helyére kerül, felépül a világrend, megszólal az ember, felcsendül a madárdal, kinyílik a virág, felderül a ragyogó napsugár, célba fut a Földbolygó. Az Univerzum egyetlen ütemre indul, és békés keringésbe felsorakoztatja csillagrajait. Biztosítják az élet számára a születést, a táplálékot, a tevékenységet és a békés együttélést. A végső szó a befejező összhang, a lelki megnyugvás, az isteni remekmű. Felépül a kultúr világ, hullámszik az élet. Nappal minden mozog, hogy aztán annál békésebb legyen az éjjel. Csodálatos világ, amelyben minden kis parány, saját helyére talál. A világbéke a végső pont, az emberi lelket megnyugtató örök isteni szeretet. A tökéletes egyensúly a világrend befejező része. Ebben az ember, mint társteremtő és

kivitelező, a szeretetmű levezetője szerepel. A csodálatos világ csúcán, mint a béke hirdetője, nagy szónoka és egyensúlyok építője, az ember, mint vezénylő karmester szerepel.

Rádöbbenek élethivatásomra. Én nemcsak szemlélőként vagyok itt a földön. Nemcsak történetírója vagyok az eseményeknek. Nemcsak mások hangját hallom, de ajkam is megszólal, kezem is munkába áll, szívem és lelkem dalol. Sugározni kezdek a testvéreknek. Megosztom velük az életemet, szeretetemet. Egybekapcsolódom a távoli csillagokkal, a mindenség parányi részeivel, az időnek minden kicsiny percével, egybeolvadok a korokkal és a világokkal. A jó Mennyei Atya hívogat, szólítgat, biztat e földi pályán, vár engem az örök hazában, az örök megnyugvás, a béke és a szeretet atyai otthonában.

4. A túlélés a szeretetben van

A bölcséletek, az elméletek, az egyéni életszemléletek utat keresnek, tájékozódni akarnak. Ha valaki kiszakad a közösségből, egyedül gyorsan eltéved. A világban ma önző nézetek születnek, amelyekben ki-ki magának nagyobb részt szeretne. A lehetőség és az elfogadhatóság között azonban különbség van. A Teremtő a szeretetet osztogatva találkozni akar teremtményeivel.

A végtelen nagy előtt minden óriás eltörpül. Az ember is belátja, hogy csak porszem. Isten előtt engedelmesen meghajol. Meglepidhetsz, hogy az isteni sokkal több annál, mint amit elképzelni lehet. „Mid van, mit nem kaptál?” Miért félnél tehát a mindenkori ajándékozótól? Istentől senki sem bőkezűbb, végtelen szeretetében többet ad, mint amit valaki elvárhat.

A megszádlult kapzsi elégedetlen elfelejti, hogy Isten a többletet osztogatásra szánta. Akarja, hogy mi is adakozzunk és megtanuljunk szeretni. S itt van Isten csapdája! A Szeretet Istene nemcsak ad, de a szeretetben önmagát adja. Ajándékait osztogatva övétől elvárja, hogy ők is hasonlóan tegyenek. Viszonozzák azt és másokkal együtt érezzenek és tanuljanak meg másokért élni. A szeretetben ajándékozzák magukat és így az ajándékozással körforgásba kerül a lélek. Ez nagyban azt jelenti, hogy találkozva a szeretetben a Végtelen Istennel, általunk mások előtt is megnyílik a jóság útja. Ez a jövő felé irányító, elterjedő isteni szeretet. A szeretet a legértékesebb ajándék, amely a világrendet és a fejlődést isteni elképzelésben tökéletesíti. Csak a feláldozott önzés menthet meg minket az erőszaktól, a szeretetlenség bárdjától. Ez az eljárás, az evangéliumi rendszer, és ez szabadítja meg a világot az öngyilkosságtól, a háborúktól.

A lélek az, ami feltárja ezt a nagy jövőt. Nem élhetsz csak önmagadért. Másokért is vagy teremtve. Isten, a sokaság és bőség teremtője, úgy látott előre minden embert, mint a szeretetszolgálat szervezőjét, a szülőket, mint szeretet forrását. Az isteni szeretetforrás állandóan osztogatja szeretetét és felderíti útjait. Akarata, hogy megossa minden emberrel kifogyhatatlan ajándékait, a családdal, vagy az egyházi szolgálattal, a közösséggel, vagy az egész emberiséggel. Ez az energiabőség nemcsak azoké, akik véletlenül bukkantak rá, mert minden ajándék mindenkié, az tehát elosztásra vár.

Az élet nem véletlen, nem kikényszerített, nem emberi találmány, nem értelmes tudósok megszerkesztett műve, de isteni ajándék. Benne összegezve van az isteni nagy szeretet. De mivel a teremtés célja a sokasodás, benne megfogalmazva található ugyanaz az örök terv, a szeretet megosztása. A szeretet minden hiányt meglát, minden nyomort felfedez, minden szegényt megsajnál, minden bajbajutottat megsegít, minden élő támogat, mindenkivel együtt érez, mindenkit testvérként fogad. Csak az ilyen elgondolás képes túlélni az önzések szakadékait. Isten nemcsak életet adott, de mindent, amire csak szüksége van.

Ma csak a szentek élik túl ezt a pénzhajszát, esztelen pénzszerzést, szó szoros értelemben vett anyagimádást. Csak egy igazi jézusi lelkiség, egy új nemzedék lehet megmentője a túlzásokban fuldokló, szórakozásokban elmerült világnak. Isten, amit csak

adott az élet fenntartására, nemcsak az egyéneknek, hanem általában mindenkinek adta. Ő még a madárkáról is gondoskodik. Olyan beosztás ez, amelyben ha szabályosan működik, nincs élő, amely meg ne találná a táplálékát.

A magántulajdon veszélyes, igazságtalan szenvedély lehet, amelyet felül kellene vizsgálni. Isten ajándéka mindenkié. A gazdagok felhalmozzák a tulajdont, míg mellettünk milliók éhen vesznek. A krisztusi lelkületben, az eukarisztia áldozatban nyilvánosan jelen van a kenyérmegosztás elve és szabálya. Csak egy evangéliumi kor és nép képes szembenézni a válságokkal. A szeretet mindenkor a világmindenség alappillére, a jövő nemzedék aranykora.

5. Az isteni szó és a szeretet

Ha Isten megszólal, az nem olyan sem tartalmilag, sem külső hangzásban, mint az emberi szó. A lélekben átadott, vagy felfogott isteni szó ugyanis más, mint az emberi ajkon elcsendült beszéd, a fülbe jutott hangrezgés. Az isteni szó érzelmileg és tartalmilag is egyenlő a szeretettel. Az Isten-közlés nem földi és nem relatív kifejezőmód. Az emberi szó is, a szeretet fogalma is itt szűkebb, önző érdekek közé szorított. A fogalomrendszer is, meg a szeretetrendszer is, földi határok, korlátok között vergődik. Koronként tartalmat cserél, nézeteket vált, hiányokban szenved, önző agyakban és szívekben szorong és fősvényen mérlik. Az isteni szó és szeretet egyszerre lélekben áramló egyetlen fogalom, boldog érzés. Az Isten szeretete jóval teljesebb minden emberi megfogalmazásnál, túlhalad minden korlátot, földi dimenziót és emberi elképzelést. Az örök szeretet teljességében felfoghatatlan, kifogyhatatlan. A kicsinyek képtelenek nagy lépésekre. Apró kicsiny lábaikkal nem versenyezhetnek a felnőttekkel. Így Isten is alkalmazkodik hozzánk. Mi is ilyen módszerrel kellene, hogy terjesszük az örök szeretetet. Csak így tehetjük érthetővé, elfogadhatóvá. Az isteni szeretetet isteni pedagógiával kell átadni. Hogyan is lehetne erről hűségesen tanúskodni? Csak úgy, hogy Jézust utánozzuk a szeretetben és a módszereiben. Ő azt mondja: „Én és az Atya egyek vagyunk.” Itt a szeretet nem szakadt meg, nem változott. A földiek azonban azt átfogalmazzák, transzponálják, meghamisítják. Az isteni szeretet elsősorban folytonosságban áramlik, megszakítások nélkül érkezik. A testvéri közösségben, az evangelizációs lelkekkel csakis ilyen eredeti változatlan valóságban, mennyei mintára kellene megélni az örök, változatlan szeretetet. Csak így terjedhet világmozgalommá, világmegváltó eseménnyé.

A szeretet akkor lesz meglepő, nagyszerű és megragadó, ha megragad a túlvilági tartalom, a változatlan isteni eredetiség és szakadatlan örök vonatkozás. Hiszen egyetlen ügyről van szó, az emberiség teremtésének, megváltásának és megszentelésének örök folytonosságáról. Csak ez az isteni szeretetrendszer képes jelentősebb változást hozni ezen földi állapotokban, az elfajult gyűlöletben. Csak ez lesz képes leszerelni a fegyvereket, megállítani a háborús hangulatot. A szerető élet teremtés, végleges megtérés és megszentelődés. A szeretet nem uralkodás, nem rossz szándék, nem megsemmisítés, nem érdek és haszonlesés, nem gyűlölködés. Ez mind negatív felsorolás, amit Isten szeretne eltüntetni a földről, ám a világ még akkor is tartalom nélkül maradna, ha nem ismeri, és nem fogadja el az örök isteni szeretetrendszer teljes pozitív fogalmának gazdagságát. A túlvilági szeretet sokkal több, mint az emberi elképzelés. Isten utolérhetetlen a szeretet bőségében, de azért utánozni kell őt a jóság megteremtésében. A földön az örök Atya végtelen jóságát kell megalapítani. Kenyeret kell osztani, mint azt ő teszi. A természetben tapasztalt bőséget, gazdagságot nemcsak csodálni kell, de követni. Egyre több területét kell feltárni a szeretetnek és a szeretetszolgáltatnak. Meg kell nyitni a szívet és pedig záróra nélkül. Az együttérzés, a testvériesség, a megtérés, az összetartás, a kölcsönösség, olyan fogalmak, melyek nem ismernek korlátokat. Erre tanítani kell a gyermekeket, nem szóval, de gyakorlattal, példás lelkülettel. Túl kevés az, amit a közmondásból tudunk: „Mondott szóból ért a magyar!” A

szerepet határtalan, ezért gyakorlását nem elég szóval átadni, példából kell, hogy eltanulja a gyermek. A ravaszkodó bűnözőt csak a tömeges igazságos és túlcserélő szeretet jósága tudja meggyőzni. A környezetet a szeretet hangulatával kell telíteni.

Rá kell vezetni ezt a nemzedéket lelkiismereti mozgalommal arra, hogy az isteni szeretet fogalomrendszere eltér az emberi gyakorlati élettől. Ezt el kell sajátítani, a környezetet át kell szője a krisztusi önzetlen szeretet. A fél ismeret, fél munka. Ebből már elég volt a múltban. Az eredménye az anyagi hajsza, a materialista szellem hideg zimankója. Át kell törni a telet és a jeget. Fel kell olvasztani a szíveket. Túl kényelmes volt az eddigi menet. Túl fősvény volt az eddigi módszer. A krisztusi mértéket kell alapul venni, csak azzal lehet elsöpörni eredményig jutni.

6. Az Istennel való egység útjai

Az isteni irgalom az ember számára titok, egyeseknek jutalom. Benne az élet és a lélek mélységei tárulnak fel. Isten megmutatja jóságát, rendkívüli szeretetét, elfeledtetni az ember gyarlóságait, korlátosságait, mulasztásait, túlzásait. Szeretetében kitünteti ajándékaival és közelebbi kapcsolat jön létre. Az ember egyesül lelkileg a Teremtővel. Ez azonban általános elkötelezettségre sűrget. Ha már a lélek végleges választ adott az isteni hívásra, Ő ezt a bizalmat jutalmazza, hittel, misztikus ismeretekkel, élményekkel. Feltárja titkait, beavat bizonyos tervekbe, megosztja jóságát, eláraszt kegyelemmel és adományaival. Nem kiérdemelt, de nem is kimerőszakolt kiváltságok ezek, csak érdemtelenül kiosztott ajándékok és kapott kegyelmek a kölcsönösség és bizalom jegyében. Ezután a szolgálat annál határozottabb, a lélek annál készségesebben ajándékozta magát Istenének. Itt már az embernek nincs akarata, mert azt teljesen átadta a kegyelem irányítására visszavonhatatlanul és minden ügyben kikéri Isten beleegyezését. Az önátadás tisztázása ez, bármi történik, az ember csak eszköz Isten kezében. Akármilyen adódik az életben, alázasan elfogadja, mint Isten akaratát, mint bölcs belátást és örök rendelkezést. Ezzel az élménnyel az Istennek szentelt lélek nem is magának szerez biztonságot, mert lemondott magáról, és mert csak másoknak szolgálatára állt. Isten pedig így névtelenül osztogathat. Többször úgy történik, hogy sem ő, sem a környezete nem vesznek tudomást bizonyos kegyelmek rendkívüli útjáról. Isten így felhasználja teremtményét a jóság terjesztésére, az örök isteni szeretet meggyökeresedésére és tökéletesítésére. A kiválasztott számára már mindegy, hogy tudatosan, vagy tudatlanul, de mindig Isten eszköze és a fejlődés fontos tényezője, a világrend építője és szervezője, akár természetes vonalon, akár csodásan közreműködve. Isten belátása szerint használhatja teremtményét akkor és arra, amit eltervez. Nem a teremtmény diktál Istennek, hanem Isten irányítja őt, és általa a világot. Így kerül a világ Isten irányítása alá és fejlődik akarata szerint és tökéletesedik, nyíltan szembeálló módon is, de rejtve Istennel benső lelki egységben.

Ebből világos, hogy azok, akik kapcsolatban állnak Istennel, alkalmasak arra, hogy vele együttműködjenek és eredményeket érjenek el a fejlődésben és fontosabb ügyekben. Viszont az is természetes, hogy aki közömbös és hideg magatartású, vagy hitből kizárt egyéniség, az képtelen az isteni világépítésben részt venni. Isten kíséri az emberi tevékenységeket is, nemcsak táplálékot ad neki. Az ügyek vezetése, a gondolatok nyitottsága, ezen kapcsolaton keresztül tökéletesednek, de a világ is halad és épül.

7. Krisztussal a világegyetem körforgásában

„Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet”. Jézus ezen utolsó szavai a keresztfán. Vajon a szenvedés által kikényszerített szavak volnának ezek? Ez nem kényszer, hiszen egész életének programja a földön a mennyei Atya akaratának a teljesítése. Már az utolsó vacsorán átadta magát az eucharisztikus áldozatban. Korábban a pusztában böjtölve elutasította a világ

gazdagságát. A megváltás nagy eseményének áldozatát jött bemutatni. Ebben folyt az igehirdetés, a gyógyítás, az éhezés, a böjtölés, az éjjeli virrasztás és imádság. Teljesíti a mennyei Atya akaratát. Állandó készséggel fogadja az égből érkező utasításokat.

A Földbolygó általános függőségben az Univerzum központi irányítása alatt áll. Függ a Naptól. A Nap kering és beleilleszkedik a Tejútrendszer galaxisába. Az ismét a többi csillagrendszerrel a Világegyetem közösségébe. Egyik, mint a másik és valamennyi a Mennyei Atya szavát követi. Ezt nevezzük világrendnek. A földi sors engem is belekapcsol ebbe a körforgásba. Minden égitest belekapcsolódik az egyetemesbe, a központi irányításba. Ez nem vehető, mint ahogyan a krisztusi igehirdetés, vagy keresztre feszítés sem, értelmetlen, kikényszerített beleegyezésnek. Az egységes emberi sors és az enyém sem lehet ellenkező, egy más irányú mozgás. Minden egy központ vonzásában, természetes rendben, centralisztikus keringésben van a saját pályáján, de amely egybekapcsolódik a világegyetemmél, amelybe a Mennyei Atya állított. Ez az örök Bölcsesség, amelyet szófogadóan kell fogadni. S ha minden, ami csak létezik égen és földön egyetlen szót hallgat, nem lehet tévedés, ámtítás, csalás, vagy terror. Évmilliárdok szabályos mozgása ez, összhangolt megfogalmazás. Ha egyik megtagadná az engedelmességet, a másik beleütközne és sorozatos lenne a dráma, a végén megsemmisüléshez vezetne. Ebbe a világkeringésbe megszerkesztett a földön az élet. Ebben a keringésben halad az ökológiai rend, a bolygónk élete és benne az ember feladata és szerepe. Van tehát a nagyvonalú kozmikus körforgás mellett egy kisebb körforgás az emberi ökológiai, amelyben belesimul a bolygón keresztül a krisztusi megváltói egység.

Ha Krisztus eljött a Földre, bizonyos szerepet vállalva, akkor annak meghatározott körforgása és célja van az emberi sors irányításában. Feladata egy krisztocentrikus rendszer felállítása, megszervezése. Krisztus a sok egocentrikus mozgást jött összehangolni és égiek felé irányítani, tökéletesíteni. Ebbe a pályába kapcsolódom én is, itt találok meg a helyemet és haladok a testvérekkel összhangban. Csak így valósulhat meg a krisztusi mennyei Atya központúság és univerzumi terv, a világegyetem összhangja, egysége és sikere. A világ Teremtője már ott kezdetben meghatározta ezt a rendet és célját. Erről nem lehet szavazni, alkudozni. Ha a helyes pályán, ütközések nélkül akarunk haladni, szabályozni kell a mozgásunkat a krisztocentrikus törvények szerint. Ő példájával igazolta, hogy pontosan követte a Mennyei Atya akaratát. Így nem lehet tévedés sem nála, sem az egyházi életben, sem nálam. Az egész Világrendszer megköveteli tőlem, hogy ezt a beosztást kövessem.

A legparányibb anyagi részecske, az atom is szerkezetén belül engedelmesen forog a világűr minden égitestét utánozva. Hiánytalanul követi ezt a mozgást, a benne érvényesülő felépített rendszer szabályát. Ez engem arra indít, hogy kövessem a világrendet és én is illeszkedjem bele a Krisztus-központúság hatalmas nagy mozgásába, az évezredekken keresztül tartó és a földbolygó minden népének mozgalmába, a vallásos hit és Isten-elfogadás erkölcsi rendjébe. Így egyensúlyos világegyetem tagjaként érzem magamat és megértem, hogy nem én vagyok a világegyetem központja. Nem én körülöttem forog minden. Nem mindegy, hogy centrifugális, vagy centripetális mozgásban szerepelek. Rádöbbenek, hogy én csak parányi atomja vagyok a Mindenségnek. Bele kell, hogy épüljek ebbe az Isten-központúságba a Krisztusommal és a testvérekkel az egész erkölcsi világrendbe, a lelkek közösségébe. Az örök Atya lehet csak központja, a kezdete és a vége ennek a lelki egységnek. Az isteni vonzókör, mint a Föld és Nap kapcsolata éltető pályafutás, egybetartó erő. Jézusommal megfogalmazhatom nemcsak életemet, de mindennapi programomat az evangéliumi rendszerben, a szeretetnek a nyelvén és belekapcsolódom a mennyei szeretetrendszer körforgásába.

8. Az Univerzum egységében

Ha a fejlődés elindul a mai alapokról, gyorsan megmutatkozhatnak az eredmények. A sor mindig felfelé halad, az idő mintha felgyorsult volna. A fejlődés felismerése az Univerzum egységében lehetséges. Korunk mennyiségi és minőségi növekedésének egyensúlya egyetemes távlatban érhető el. A népsokasodás ugyanis minőségi lazulás, a fejlődés értékeinek csökkentéséhez vezet. Korunk embere emiatt elégedetlen a sokasodással.

A keresztény az evangéliumi elvek alapján a fejlődés tökéletesebb szervezője. Benne örök isteni elvet találni a jövő világ kibontakozásához. Az igazságosság-rendszert a tökéletesebb szeretet-rendszernek kell felváltania. Ez csak keresztény hatásra lehet és kap lendületet. Isteni elvek alapján a szeretetben bátrabban halad a közösségi szervezés. Megszűnnek a kétségek, terjed a jólét, fokozódik a szeretet, növekszik a hit és a keresztény tevékenység, tökéletesebb a fejlődés.

A felfelé ívelés az alapvető hiányosságok miatt késik. Az egészséges alap lényeges az induláshoz, erre épül a ma. A jövő halvány, elbizonytalanodott volta miatt lehangoló a kép. A múlt események, a korszak romboló törekvései ott kísértének. Először a béke megteremtése és a háború végleges felszámolása szükséges. A több ezer éves megszokott rendszer elfajult állapotban nehezen változtatható meg. A mai világban, a népvándorlás korában, a nemzedékváltásban, a nemzetek egybeolvadásában új közösségi érzés és élet alapozódik meg. Ez a nagyobb keretekbe állított egység túlhaladja a nemzetségek határait és az egész emberiséget egybekarolja. A nemzetközi összefogás a jövő képe, az emberiség közösségének egysége. Ez a kor szabadabban adja magát és képességeit a bolygórendszer kiépítésére.

A kereszténységnek egyre nagyobb szerepe lesz a ma már minden népet egyesítő hitben. A krisztusi tanítás alapja lesz ennek az egységnek. Erkölcsi elvei, az evangéliumi életmód, olyan eszközök, amelyek a legfelsőbb fejlődési emeletig is ott szerepelhetnek. A jövő távlatait előre látjuk az Univerzummal történő kapcsolatokig. A lélekápolás fokozódott menetben halad és egyre nagyobb elismerést nyer. Ebben megsejthető, elfogadható a földi mennyország, amely a világegyetem egységét, és közösségét is képviseli. Tulajdonképpen egyetlen világ ez. Egy valóság, egyetlen isteni mű, csak a földlakók választották el két részre, mint ahogyan magát a Földbolygót is megosztják két táborra. A jövő csak egységben képzelhető el, a hit közösségében, az Isten országában.

9. Az élet a bolygón

Elindult az élet, és ma már meghódította az egész bolygót. Az egymásra utaltság jegyében egész ökológiai rendszer alakult ki. Ez nyilvánossá teszi azt az igazságot, hogy itt minden legparányibb élő, egymásért is van. A közösségi szempont és az összhang, az egyensúlyos életközösségbe illeszkedés azt igazolja, hogy az ökológiai rendszer isteni alkotás. Az életfa főtengelye az ember. Ő az élvonal vezetője, irányító igazgató, főszerepet kapott és Isten munkatársa lett. A Teremtő minden egyes élőnek a közösségben bizonyos szerepet adott. Az emberi tevékenység nemcsak önfenntartó, fajfenntartó, de ökológiai szerepben vezető, szervező beosztást kapott. Isten mindhárom esetben elvárja az együttműködést. Az önfenntartás a napi munka, a kenyérkereset, a termelés által valósul meg. A fajfenntartás az élet átadása és nemzedékekről gondoskodni ugyancsak ösztönrel biztosított feladat. Az ökológiai beosztás a természet, a földbolygó gondozása, a környezet megvédése, összhangja, ápolása, a földi világ kiépítése, az élet általános védelme a fejlődés szervezésében érvényesül. Valamennyi megbízatás belátást, lelkiismeretet, értelmi irányítást is igényel. A társadalmi rend, a lelkiismeret, a közösségi szellem ápolása hitbeli kapcsolatokat feltételez és igényel. Az Univerzummal ősi eredet fűz egybe. Elengedhetetlen a vallási és az egyetemes vonatkozás a Teremtővel és a világmindenséggel. Ezt az együttérzést az értelmes földiek

közösségi szinten a hitben kapják. Feladatuk a nemzedékeket egyesíteni, a sokaság kérdését, az ütközéseket békés úton megoldani, Isten örök törvénye szerint a közösséget a fejlődés szervezésének alapján érvényesíteni. A közéletet beállítva, a közvéleményt rávezetve, ránevelve, békés világrendet kell kialakítani, ápolni és fenntartani. Isteni törvények csak a békés lebonyolítás összhangjában biztosítják a bolygó életét. A Világmindenség együttérző, isteni szervezetté kell, hogy alakuljon. A szeretet és kölcsönösség hangsúlyozásával az egyéni szempontok egybeolvadnak a közösségben, összhangot teremtenek a kozmikus örök igazságok és igazságosságok elvével, győzelemre viszik a lelkeséget az isteni örök tervek szerint.

Amíg a bolygó területileg megosztott, részekre darabolt, egyéni birtokokra szabdalt, addig ellentétek uralkodnak, ütközésekre ad alkalmat és ellenséges hangulatot kelt. A világbéke egyetemes gondolkodást, egyesülést, együttérzést, egyenjogúságot, együttműködést, igazságos őszinte jó szándékú törekvést feltételez és igényel. A háborúnak nincs helye. A teljes megoldás a közös eredetben és célban tisztázódhat csak. Ennek hiányosságában a lét kockázatos, az egyetemes világrend egyéni érdekeknek kiszolgáltatott. Egyetemes vonatkozás nélkül, örök isteni hatalom elismerése nélkül ekkora világmindenséget biztonságban nem lehet elképzelni. Ezért minden lakót erre a közösségi meggyőződésre kell rávezetni és nevelni. Az emberiség egyetlen tudatra kell ráébredjen, csak úgy lesz összhang a földön.

10. Istenre talált ember

A hitvalló tanúskodik a Teremtőről. Ő Isten gyermeke. A gyermek Atya képmására alkotott. Atyja fénye tükröződik szemeiben, az Atya szeretete sugárzik a szívéből. A lelke csupa jóság. Az értelme és bölcsessége felülmúlja az összes többi élő képességeit. Csodálatos ez a lény, mintha nem is a földről származna. Ki fogja más megérteni ezt a mérhetetlen nagy világmindenséget, mint az, aki részesedik ebből az isteni bölcsességből? Nem látunk-e bele ebbe a titokba, Isten mélységeibe, amikor ez a hívő tanúságot tesz Teremtő Atyjáról? Az értelmesen megszerkesztett világmindenség értékét veszítette volna, ha nem volna értelmes lény, aki meglássa és fölfedezze ezeket a lelki mélységeket. A legszebb kincsek birtokosa tehát az ember. Benne a teremtői szellemi jóság, bölcsesség, nemesség és lelki szépség. Ő lelki tükrözés, Isten mása. Isten az emberen, mint képviselőn keresztül mutatkozik be a világnak. Ha már az ember ilyen jóságot tud mutatni, mekkora mértékben lehet jó az Isten? Lehet-e Őt ebben utolérni?

A szentek az emberiség legkiválóbbjai, misztikus ragyogásban a tökéletesség mintaképeiként tanúskodnak a túlvilágról. Ezek a hithősök minden képességükkel átérték Isten közelségét és megszerkesztették a legideálisabb emberképet, átmásolták az isteni tökéletességet.

A lelkiismeret az igazság tükre, tisztán vetíti eléink az örök változatlan igazságot. A szentek nem torzítják el a mennyei valóságokat. Meglátják, milyen kellene, hogy legyen minden ember, hogyan kell Krisztusban kialakítani a legideálisabb, legtökéletesebb példaképet. Ezek nem a nagy szónak, a látványosságnak a mesterei, hanem az életnek szelíd művészei. Csak a végtelen szeretet és jóság méltó az emberhez, aki ezt átadja nemzedékről nemzedékre. Uram, Istenem, mi volna, ha minden ember egyszer ilyen ragyogó, mintakép lenne! Lehetne-e ettől szebb mennyországot elképzelni? Elkápráztató ez a világ a tudományos kutatásával. Vannak a szent életnek is tudósai, a szent tudományoknak is nagymesterei. Micsoda remek feltárói ezek az örök élet titkainak, milyen nagyszerű úttörői az örök igazságoknak! Az élet titkait, a világmindenség értelmét, célját és tartalmát magyarázzák meg nekünk. Feltérképezhetetlen az, amit átadnak a nemzedékeknek. Mennyi éhes szem és értelem függ rajtuk, hogy kapjanak ebből a túlvilágiból.

Honnét is eredhet ez az óriási érdeklődés, lelki éhség és tudásszomj, ha a Teremtő azt a tudunkon kívül nem oltotta volna a lelkünkbe? Ez nem lehet egy hamis világ, vagy véletlen szülemény. Az örök igazságok nem szolgálhatnak az ember megtévesztésére. Kérdezhetjük, miért vannak kételkedők, szembehelyezkedő, rossz szándékú emberek? Miért is van az, hogy nem minden ember egy gondolatot követ, a változatlan örök igazságot? Hivatásunk, hogy eljuttassuk mindenhová az örök isteni jóságot.

11. A szeretet az élet örök elveit tartalmazza

A szeretet nemcsak a földiek számára rendelt érték, mert az egész világegyetem és minden létközösség ebben az egységben épül fel. Minden, ami csak van, az közösségre nyit meg. Isten végtelen bölcsessége épít, alkot, teremtő ereje irányít. Aki csak él, érvényesül, az mind ebből a szeretetből részesedik, és ebbe kell, hogy belekapcsolódjék. Éltes, fenntartó, alkotó, érvényesülő, célravezető az isteni szeretet. Isten már ott kezdetben, a természet rendjében, ösztönös vonzódásba állította az elemeket. A fejlődés menetében iktatva ez végighalad korokon keresztül. Benne hosszú távú törvények érvényesülnek és mindent örök élet felé irányuló szándék vezet. A fejlődés a múlt, jelen, és jövő megfogalmazásában, örök dimenzióban fut. Az emberi élet felső emeletéig szerveződik. Itt az élet már a szeretet csúcán jelenik meg.

Korunk szolgálatában a kereszténységnek lényeges szerepe van: visszaállítani azt, amit a földiek elferdítettek. Krisztus a szeretet evangéliumában újrafogalmazta a bolygó életét: a megbocsátásban, a kibékülésben, a bűnbánatban, az újrakezdésben, a keresztény testvéri szolgálat együttműködésében. A családi élet legtermészetesebb alapja a szeretet, ahol a nemzedékek egymásnak adják át az életet. Ezért a családi közösség megújítása a szeretetben elsődleges törekvés kell, hogy legyen. Meg kell menteni a keresztény családokat, a felbonthatatlan közösséget. El kell távolítani belőle az aggodalmakat, a bizalmatlanságot, a kételyeket. Csak egy ártatlan, önzetlen, önfeláldozó, szent életközösség, szeretetben megfogalmazott egység méltó a krisztusi alapokhoz a családban. Csak ez lehet építőeleme a jövő emberiségének.

Egy még ideálisabb jövő további szeretetegységre szólít. Benne a létfonalak fokozottabban szerveződnek. Nem lehet a bolygón többpárti megosztott együttlét. A háborúkat fel kell adni végképpen. A nemzeti torzskodásnak véget kell vetni. Nemzetközi szinten kell gondolkodni és építeni a világot. Összehangolni kell a sorsot. Ebben van az egymásra utalás és egység öröme. A szeretet érzete kell diktáljon mindent.

Ha a krisztusi életet vesszük szemügyre, gyorsan rájövünk, hogy az evangéliumi szeretetközösség nem lehet földi eredetű. Benne túlvilági, vagyis isteni elemek, életelvek vannak megfogalmazva és alapjaiban beépítve. Olyan értékek ezek, amelyek időtállóak, minden kornak megfelelőek, minden ember számára kötelezőek. Ez egyetlen igazságos, szeretetben önzetlen életpálya. Isten országából ered. Ezt követve a földiek mennyei életpályán haladhatnak. Csak testvéri, megelőző figyelmesség, jóság és szeretet képes leszerelni az ellentéteket és építeni az összhangos életet. Csak az Istennel egyesült ember képes megfékezni önmagát, irányítani az értelmet és rendetlen lázadó természetet. A szelíd és alázatos szívű Jézus keresztfája, örök áldozata képes kivezetni a világot az ellentétekből és lecsitítani a szembehelyezkedő kedélyeket. A jövőt csak szeretetben lehet elképzelni. A szülők első szereplői ennek a fontos nevelőmunkának. Ezt nem szabad erőszakkal elérni. Szelíd jósággal és mosollyal kell gyakorolni. Az eredmény erőszakkal csak látszólagos. Amint felnő a gyermek, szabadjára engedi szenvedélyeit. A szülők szeretetükkel, kitartó jóságukkal, példás életükkel, szelídséggel végleg meg tudják győzni gyermekeiket az igaz keresztényi életéről. Felbecsülhetetlen ez a keresztény nevelési módszer. Örök szeretet-elveket

honosít meg a családban. Ez az örök értékű módszer kell, hogy eluralkodjon és meghódítsa a bolygót.

12. Az élet sikere a szeretetben van

A Szent, Örök Isten, mindenkor Atyja a világnak, övéivel, kiválasztott gyermekeivel akar lenni. A szeretet ajándékát adva, ebben a szent érzésben kapcsolódik hozzánk. Ezt az érzést azonban már minden egyes ember szívébe is beleültette. Az élöket ezzel indította el a tökéletesség útjára, örök pályafutásukra. A szeretet az élet alapja, maga a fejlődés. A megfogamzott élet és a benne megfogalmazott földi pálya a túlvilági lét titka. Ha valaki élni akar, és helyesen akar élni, csak az örök igazságban és a szeretet létformájában találhat rá erre a tökéletességre. Az élet alapja és célja kezdettől a beteljesülésig, egészen az örökkévalóságig, mindig a szeretet. Nincs keresni való más elvek fontolgatásában és filozófiák között válogatva, mert az egyetlen méltó lehetőség az élet vezetésére, fenntartására és a problémák rendezésére, a fejlődés sikerének feltárásában, az isteni szeretet. Ebben a kereszténység különös kinyilatkoztatást kapott Jézus Krisztus által. A kétezere éves fennállásban a kereszténység szép és gazdag eredményeket ért már el és a sok üldöztetés ellenére csúcsra jutott.

Előttünk feltárul tehát az új kor, újabb lehetőségekkel a továbbjutás reményével: szeretni az Istent és benne válogatás nélkül minden embertársat és minden élő, és mindent, amit csak Isten teremtett és ajándékozott. Ez egyetlen út lesz a további világrendezéshez. Minden embert testvérként kell fogadni, megosztani a földi javakat és közösséget vállalni velük az egység megszervezésében. Az együttműködést el kell érni minden téren, ahol csak lehetőség mutatkozik. A szembehelyezkedő, erőszakos világot csak szeretettel lehet megfékezni, legyőzni és kibékíteni. Az evangéliumi elv szerint nincs megtorló válasz: erőszak az erőszakra, mert az akkor megkétszereződik. A durva fölény és erőszak nem lehet a kereszténység eszköze. A nevelésben első helyen érvényes a jóság, amelyre meg kell tanítani a gyermekeinket, és meg kell tapasztalni a szeretet győzedelmes erejét. Ha sérelem ér valakit, úgy kell venni, mint aki nem értesült még a legfontosabb életelvről és nem fogta fel annak értékeit, ami Istentől származik. A szeretet nem hideg elméleti úton, erőszakos módon, vagy gépiesen kell ismertetni, hanem gyakorlatilag kell éreztetni. Az őszinte szeretet elengedhetetlen ebben az apostoli tevékenységben. Csakis jó szándékú ismeretközléssel, tanúságtétellel kell közölni, életpéldával kell igazolni az élet alapjainak minden emberre vonatkozó értékeit. Csak egy igazság van, egy lehetséges, ezt kell élni, és ebben kell a világ egységét építeni. A szankció nem alkalmas. Bosszúval és szeretetlenséggel nem lehet célt érni, így sohasem zárul a gyűlölet. Az élet isteni megfogalmazása a szeretetben elért győzelem. A szeretet minden percnyi igény, benne fogamzik meg a napi siker. A mellőzött, megtagadott szeretet nyomán mindig újabb negatív érzelmek ébrednek, sikertelenségek fogamzanak meg, lehangoltság és betegség alakul ki. Hihetetlen nagy eredmények születhetnének, ha az egész emberiség elfogadná a krisztusi szeretetet eredeti valóságában.

13. A szeretet alapvonal

A szeretet örök érték, a világmindenség egybekötő eleme, az isteni Teremtő alapköve. Benne épül fel az Univerzum, a Föld és a bolygónkon minden. Ez az erő áthatja a fejlődést és az emberi élet egész útját. A múlt, jelen és jövő egybekapcsolódik. A jelen kor egyetlen fontos kérdése a szeretet. Az emberiség nem akar rádöbbseni a szeretet örök értékeire, s önmagára, hogy ez már kezdettől öntudatába épített érzés, alapvető tétel, mély igazság. Ezt semmi sem helyettesítheti és előzheti meg, mert Isten a Szeretet, aki mindent ebben fogalmazott meg. A szeretet a fejlődés során tökéletesedik, egyre inkább kibontakozik. Épül

és mind nyilvánvalóbb a szerepe és jövőbeli fontossága. A hitben áttekintést nyer és az értelemmel rendelkező megérzi önmagában ezt a beépített isteni világelemet, az összekötő erőt, az egybetartozást, az egységet teremtő hatalmat. Itt feltárul az új világ, olyan jövő, amelyet elképzelni eddig senki sem tudott, amely most valóságként jelenik meg és nagy feladatként tűnik fel. Az eddigi régi rendszerek sorakozása, emlékei után nehéz ezektől a történelmi bilincsektől megszabadulni, de a kereszténység nyomán elindult a kezdeményezés. A jövő annyira vonzó, az isteni ösztön most olyan erővel tör elő, hogy a szeretet nem maradhat tovább elásott kincs. A történelem igazolja az eddigi korok során, mekkora vajúdás kísérte a fejlődést, míg kikristályosodott úgy-ahogy ez az életvonal, amikor megvalósulhatott végre a szeretet lélektani ösztönének nagy törekvése. A szeretet olyan feltörő erővel és követelésekkel áll korunkban az emberiség elé, amelyben már felismerhető egy isteni ultimátum: „Vagy szeretsz vagy elpusztulsz!” (Teilhard) A fejlődés mai szinten nem képes már megtorpanni súlyos következmények nélkül. A jövőt pedig csak úgy közelíti meg, ha a legnagyobb áldozatokat is meghozza a szeretetért. A szeretet a jövő feltételeként áll most elő követelményével és fejezi ki határozott életigényeit. Az emberiség ezentúl a szeretet építője kell legyen. A népszaporulat olyan alternatívát szab meg, amelyben vagy a szeretetet választja az emberiség, vagy az önzés, gyűlölet, igazságtalanság miatt egy nagyméretű katasztrófához vezet a világot, amelyben tönkremegy a Földbolygón az élet.

14. Amit magadnak akarsz, tedd másnak is

„Az efezusi egyház angyalának ezt írta: Tudok tetteidről, fáradozásaidról és kitartásaidról, hogy tűröd a gonoszokat... hűséges vagy, szenvedtél a nevemért és nem fáradtál bele. De van egy kifogásom ellened, az, hogy kezdeti szeretetedtől eltértél.” (Jel 2,1-5).

A kezdeti szeretet, az Istentől indulás, a teremtő akarat megfogalmazása. A későbbi korok során több idegen elem csúszott be a világba. Ma az emberi történelmet megfertőzte a vallástalan, törvénytelen felfogás. Ez a hűségesekre is hatást gyakorolt. Ebben a mai helyzetben vissza kell állítani az órát az eredeti induláshoz. Ott kezdetben felismerni a Mennyei Atya szeretetét. Az az ősi szeretet, az érinthetetlen valóság, a kezdeti tiszta lélekvonzódás kora, az odaadó gyermeki őszinteség. Ez még nem fertőzött a világi pogány szellemtől, sem bizonyos lázadástól. Ma a földi szeretet jóval eltér ettől a mennyeitől. Ez a különbség már a hittagadásig fokozódott, megfertőzte a gondolatokat, zavart keltett az érzelmekben, megszenyezte az erkölcsi légkört, a szellemet és értelmet. Az evangéliumhoz kell visszatérni és belőle kell meríteni az alapvető erkölcsi elveket. Isten minden szeretet forrása és ajándékozója. Ne az embertől vezesd le a szeretetet, se a korszellemtől, mert az beteg. A mennyei ártatlan érintetlenül megőrzött szeretet nyilvánvalóvá lett a krisztusi igehirdetésben és életben. Ez egyedül megbízható szeretet, amelyre lehet hivatkozni. Jézus mondja: „Amit akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te is azt tedd velük. Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te se tedd azt nekik.” Ez az evangéliumi szabály a keresztény rendszerben, már meghonosodott az erkölcsi életben. Ott a régiben még az áll: „Szemet szemért, fogat fogért.” Tehát alkudozó, bosszúálló, megtorló, gyűlölködő irányvonal, amely éppen ellenkezője a szeretet-rendszernek. Az Evangéliumban, az örök isteni meghatározásban, egy tévedhetetlen tiszta, kristályos lelkület van megfogalmazva és felállítva. Hivatkozik az ősi teremtő elvre. Aki tehát önmagától indul, még megtalálja a természet ösztönébe gyökerezett, isteni teremtéstől lélekben oltott elsődleges szeretetet. Itt nem lehet tévedés. Ha ezt követi mindenki, tökéletes lesz a világrend. Mindenki tudja, mit szeretne magának, hát akkor adja meg ezt a testvérének is. Senki sem akarja, hogy rosszat tegyenek neki, hát ő se tegye azt másoknak. Ezzel rendeződik az embertársi viszony. Megszűnnek a konfliktusok, a viták, a neheztelések, a háborúk és épül az új világ, összhangba, egyensúlyba kerül az élet és békére talál a világ. Óriási előnye az

Evangéliumnak, hogy nem csak elmélet. Ha nem volna élő példa és szenthagyomány, úgy tűnne, mintha Isten rá akarna erőszakolni valami terhet az emberre. Az isteni szeretet mély alap, indulás és beteljesülés, kezdet és vég. Ez tehát nem elmélet, nem üres tartalom gyakorlati megoldások nélkül, ez biztató, bevált eredmény. Az Evangélium Krisztusnál és Egyházánál nemcsak garantált szó, de életpélda és valóság. Itt nem lehet feltételezni a színjátszást, ravasz fogást, félrevezetést, vagy erőszakos törekvést. Csak a szeretetben lehet teljes szabadságot elérni, mert benne felszabadul az ember minden nehezítéstől, kötöttségtől, önzésétől, anyagi, vagy evilági számításoktól. Itt csak egy szükséges, átélni a szeretetet és begyakorolni az evangéliumi módszert, és bevezetni a megbocsátást. Tulajdonképpen ezzel elfogadod azt az elvet, amelyet felfedeztél önmagadban, és amelyet Isten már lelkedbe oltott kezdettől. Isten nem állítható félre, nélküle nem lesz rend a világban. Krisztus önfeláldozó élete bizalomra keltő. A szeretet nem olyan tétel, amely okot adna a megbántásra, félrevezetne az életben és zavart keltene a társadalomban. Ezt csak egységesíteni kell, amelyre minden ember meghívott. Ezt az örök isteni igazságot nem piacon árulják, ravasz jövedelmi érdekből. „Csak egy a ti tanítótok, Krisztus.”

A mai helyzetben azonban az ember még ott találja magát a kettősség és feszültségek világában, a hit és hitetlenség megosztottságában. Az egyik az evangéliumból merít, a másik azt gyalázza és elveti. Ha az ember enged az elveiből és áttér a tagadásra, felbillent a mérleg. Már nem kívánhatja másoktól, hogy úgy viszonyuljanak hozzá, amint azt Jézus tanította, mert ő megtagadta a jézusi szeretetet. A zűrzavar abból keletkezhet, hogyha valaki színleli vagy megtagadja a szeretetet, de másoktól elvárja, sőt megköveteli azt magának. Ez számára jogtalan és igazságtalan. Ebben bomlik meg a világ egyensúlya, itt borul fel a világrend. Ezek a megfontolatlan emberi ballépések, megbotlások, okozzák a zűrzavart. Amit tagad és nem ad meg az egyik a másiktól, de megköveteli másoktól. Ez a különbség a vallásos és vallástalan között. Ha az evangélium szerint akarsz élni, akkor meg kell térned, újra kell kezdened az életet az evangéliumi elvek alapján. Így lesz csak egyensúly a te életedben és a környezetedben. Ha te elvárod, hogy a testvérek neked megbocsássanak, akkor te is meg kell, hogy bocsáss nekik. Ez helyes eljárás a kölcsönösség jegyében. Ez az Evangélium. Ezen megtérés és megbocsátás nélkül nehéz elképzelni a megoldást és a jövőt. És ezt a jövőt egy lépéssel, egy fokkal rendezettebbé kell tenni. Folytatni kell a küzdelmet a továbbiak sikeréért, az edzettebb emberi akaratért és tiszta lelkiismeretért.

15. A testi és lelki kibontakozás

A Szentlélek az ingadozónak, a tájékozatlannak vezetője, az eltévelyedetnek visszatérítője. Az igazság ismerete nélkül nem lehet helyes utat találni. A sötétségben korlátolt a látás. Ha nem nyitnak ablakot, nincs levegő. A hiányosság, a térszűke, életellenes, mert benne lelassul, sőt kialszik az élet. A feltámadás a fényben van, az új meglátásban. A jövő felismerésében. Az igazság, mint fény, terjedni akar. Benne éltető erő van, terjeszkedő feszültség, törekvés, amely nem akar zárkát, sötétséget, vagy rabláncot. A szabad lélek röpködni akar, mint a madár, úszni, mint a hal, vágtatni, mint az őz. Az élet örökös mozgás: energiaszerzés és leadás. Van benne tevékenység, kibontakozás, fejlődés, vezető, kezdeményező meghatározás. Az életben sehogyan sem képzelhető el egy merev állapot, nagy hiányosság, tudatlanság, amely korlátokat állít a röpködő, úszó törekvéseknek. Az igazság nem lehet zár alatt, mert az ember nem lehet börtönlakó. A szabadságban lehet teret kapni, elszakadni és létbe szállni. A lélegzés a szabad ég alatt van. Itt lehet igazából érvényesülni. Az életfeltételek nemcsak egyeseknek kedveznek, hanem mindenkinek. Az emberiség rá kell döbbenjen minden lehetőségre, amely felkínálkozik a számára. Szándékosan senki sem lehet sánta, vak, béna, süket, együgyű, fogyatékos. Az egészség a lélekre is jellemző. Benne lehet igazi, teljes az emberi kibontakozás. A szellemi korlátok felismerhetők az ismeretszerzés

területén is. Az élet nemcsak táplálkozás, de tudás, tevékenység, szellemi kibontakozás, több látás, tájékozódás, ismeretszerzés, kutatás, jóság és bölcsesség. Az élet szellemi kibontakozás a földön szüntelenül tart, nem lassulhat le, nem állhat le. Az elmaradottság ma már nemzedékek sorát tizedeli. Az élet kapuját senki előtt sem szabad lezárni. A felső határ mindenki számára nyitott kell, hogy maradjon. Az élet célpontjának ismerete nélkül a sínylődő tömegek lemaradnak és a közösség terhére nőnek. Önműködő gépeket gyártunk, de leszereljük a már alkotóképes dolgozókat, a munkanélkülieket. A tevékenység nem egyesek privilégiuma, nemcsak néhány ember joga. Az emberiség sikere a szellemi kibontakozásban, a tökéletesebb kiképzésben talál csúcra. A közzétett és megosztott kultúra, az elosztott anyagi javak az általános isteni törvény és alapvető életelv, olyan közösségi érték, amelyben minden ember biztonságot talál, és nemzedékek láncolata épül fel. A lelki értékek, a jóság és hit nem lehet magántulajdon, mondjuk Európa, vagy más területek számára betáblázott privilégium. A lemaradtak idővel nagy terhet jelenthetnek és korlátokat állíthatnak a fejlődésben. Ha nem osztjuk meg ma a javakat, holnap kirobban a bomba és letarolja az eredményeket. A lelki kincsek éppen olyan szükségek, mint a levegő, a táplálék, vagy víz. A lélek is igényli a fenntartó, éltető lelki energiákat. A szellemi lelki milliárdosok erre ügyelhetnének. Meg kellene, hogy szánják az ajtóban ülő koldus Lázárt, aki testileg, lelkileg legyengülve kimerülten haldoklik a küszöbön.

16. Isten vár téged

Azok, akik a világháborút túlélték és szemtanúi voltak az emberiség erkölcsi romlásának, már lassan letűnnek a történelem színpadjáról. A fiatal nemzedék pedig nem tudja felmérni a történeteket, elképzelni sem tudja a háború előtti világrendet, amelyben oly csodás összhangban zajlott le a falusi családi élet. Ez még igazi keresztény szellemben történt. Az üldöztetés után a hit nálunk száműzetésbe, magányba vonult, egyéni jelleget öltött. A féltékenység terheltségétől kísérve, néhol azóta sem mer a hit a nyilvánosság elé lépni. Ma a népesedés, keveredés, vándorlások miatt megosztott a vallási egység. Még a családi körben is nehéz zavartalan vallási szabadságot élni. Több felé a hívő másodrangú sorsot ér meg. A papság hasonlóképpen, mintha megbélyegezett volna. Az igazság fogalma helyek szerint változik. A hitoktatást az iskolarendszerben néhol megengedték, de ugyanott az Isten-tagadó evolúciót tanítják. A gyermeknevelés kétarcú, amelyben senki sem tud eligazodni. A vallásos ember egész sereg ellentmondással találkozik. Más az igazság egyházi értelemben, más a nyilvánosságban. Más a hivatalosan elfogadott igazság, más a gyakorlatban, más a hitben, mint a törvénykezésben. Ebben a környezetben nem lehet eligazodni, vallási életet élni. A lakásban más az igazság, mint az utcán. Más az élet az egyik városban, mint a másikban, az egyik országban, mint a másikban. Másképpen ítéli el a bűnöst az egyik bíró, mint a másik. Ahány üzlet van, annyi féle értékben árulják ugyanazt az árucikket. Ez a sokféleség, megosztottság, elvtelenség, ellentmondás, az Isten tagadás nyomán került elő és megfelelt az életet és a lakosságot. Így alakult ez az összhangtalan világ és feleződik tovább a nép: a becsületes és a ravasz, számító, a lelkiismeretes és a hamis emberekre. Amíg egy Isten volt, egy lelkiismeret irányított mindent. Most az ember lépett Isten helyébe és hétmilliárd arcúvá változott a föld. Az ember ma kiszámíthatatlan és megbízhatatlan. Hogyan lehet ebben a világban elképzelni egységet és közös nevezőt? Hogyan lesz összhangos az élet, hogyan lehet együttműködni és megszervezni a közös termelést? Márpedig ez a világmindenség összhangra és egységre lett teremtve. Hogyan lehet a bolygót megfelelni, szembeállítani, egymásra uszítani embereket, és azután nyugodt, békés életet elképzelni? A Teremtő nem alkalmazkodhat a világhoz, minden emberhez, a meghasonlott bűnözőkhöz és minden nemzethez és nemzedékhez. A zürzavar, a bűnözés, a meghasonlás, az összeesküvés, egyenlő a tönkremenéssel. A megosztottság, a bűnözés nem lehet cél. Egy szellemi színvonalra jutott

emberiség számára szégyenletes öngyilkosság lenne kitarítani ezen a pályán. A kereszténység kétezer éve kitart az igazság teljesítésében Isten mellett, az örök szeretet szolgálatában.

17. A szentmise

Készülök az Úr asztalához. Jézus meghívott és vár rám. A napi ügyek és gondok terhe a vállamon. Gondolataim kuszáltak, a megszokottság és a világzaj kísér. Elmerülve, méltatlanságom érzetében, lépek az oltárhoz, hogy bemutassam a napi szentmisémet. Tudom, hogy a legnagyobb szentek is mellüket verve bánták meg a bűneiket, hogy méltóképpen vegyenek részt a Krisztussal való találkozás nagy eseményében. Én pedig afféle fagyos lelkülettel, ugyan mit szóljak? Rád bízom magamat, Uram! Tégy velem valamit, semmirevaló kődarabbal! S odalépek a szent helyre és a bűnbánatban megütöm a mellemet. S a kődarab egyszerre megroppan, megdobban, életérző szívvé változik. Áthullámzik rajtam a krisztusi szeretet. A lelkem egy pillanatra átmelegszik, mintha lázas állapotban lennék. Nem vagyok egyedül. Krisztust, az Élő Isten Fiát érzem velem. Rádöbbenek a Mennyei Atyára és a Szentlélekre, aki tudtomra adja, hogy sokan vagyunk. Jelen vannak elsősorban a mennyei seregek, akik egyesülnek a földlakók valamennyi imádkozó hívójével a napi négyszázezer szentmisében összegyűltekkkel. Néhány kedves szentet is felismerek, akik naponta imáiban szerepelnek. Első helyen a Szűzanyát. Egyetlen áldozati cselekmény ez, amely egybefűz a kétezer éves múlt nemzedékekkel. Egyetlen tömeg csoportosul a Kálvária úton és a Golgota hegy körül. Egyes buzgó lelkek térdre hullva várják a keresztthordozó Krisztust. Veronika is itt van, aki letörli a véres arcot a kendőjével. A keresztthordozó is előkerül, aki segít vinni a keresztet és felkapaszkodunk a Golgotára. Elhangzik a vezényszó és megkezdődik a megaláztatás, felzúg a lármás tömeg. Íme, a hóhér, a kalapácsütés és nyomában az egetverő sikoly. Szememből előtörnek a könnyek. Itt senki sem lehet néma szemlélő. Ez nem színtársulat, ez itt lelki valóság. Felállítják a keresztet és a sok fájdalmas esemény után hallom: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Atyám, kezeidbe ajánlom lelkemet.” Ellankadva a szenvedő lehajtja a fejét. Szívemben én is összeroskadok. Kezemben az átváltozott Szentkenyér. Ez nem képzelődés, ez igaz történet. Ez az én mindennapi drámám és mindennap hallom az elkiáltott jajsztót. A vértanúk serege egyesül imámmal, együtt mondjuk: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Ez a megrendült lélek. Ezt nem lehet jelképeknek venni. Mindennap ismétlődő keresztfaesemény. Hol Indiában, hol Kínában vagy Koreában. A kegyetlen vérontás tovább tart. Az ember azt hinné, hogy ez a történet egy elmaradt primitív világ kitalált története. Ám ez a mai modern világ hittagadásának fanyar gyümölcse, tömegének hangos lármája. Az Isten kizárása a közéletből, a szellemi világból, az emberi lelkekből. A kösziklák a Golgotán megrepednek, az égbolt elsötétedik, csak a köszívűek nem rendülnek meg.

18. A földi pálya Krisztusban

„Urunkban, Jézus Krisztusban való hit által van bizalmunk és biztonságos utunk Istenhez.” (Ef 3,12) Isten végtelen bölcsességéből az Univerzum kibontakozásában sziporkázik a lét. Nemcsak a jelen, de reményben a jövő is megmutatkozik. Aggodalom nélkül zajlik az élet, követhetik nemcsak az értelmes emberek, de az ösztönrel megajándékozott teremtmények is. Mindaz, ami a fejlődés során történik, isteni előrelátás: lassú növekedés, kivirágzás, termés hozam, jövő nemzedék felállítása, mind előre megszerkesztett anyag-tér-idő összhang és eredmények. A természet remekel, ennek a nyomán halad és ebben a tervben érvényesül az ember is. A világ példaképpül szolgál. Innét merítheti az ember az ihleteit a további építéshez. Nem tudhatjuk mennyi idő áll még rendelkezésére, hogy a világegyetem beteljesüljön. Egyéni vonatkozásban aránylag véve az

élet rövid pálya. Bizonyos életmód, adottságok, tényezők a környezet függvénye. Az emberi faj közösségi vonatkozásban még több milliós jövőt is remélhet.

Ahogy az elemi részecskék világában kiszabott törvények szerint alakulnak a kapcsolatok és jönnek létre a változások, úgy az élők távozása is a földről az Univerzum egységébe, bizonyos meghatározott szabályok szerint zajlik le. A Földbolygó így találkozik az egyetemes Világmindenséggel. A földi küzdelmek, a befejezés sikerei, az egység megteremtése, az Univerzum nagy folyamában nyernek kiértékelést. Ebbe az ember még most nem tekinthet bele, csak a hitben merítheti ki annak részleteit. Többször drámai módon viselkednek az itt maradottak, amikor elveszítenek egy-egy családtagot. Mégis a világegyetem szempontjából nem tűnik oktalannak, céltalannak, lehangolóknak, mert a lelkek közösségében győzelem vár és ott gazdag lesz a jutalom.

A földi lét és az itteni életfolyam nem véletlenül bízott és nem magára hagyott, de Isten által irányított fejlődésben zajlik. A pálya Krisztus megváltásával meghatározást nyert, nagy lehetőségekkel rendelkezik. Minden küzdelem, megpróbáltatás az érdemszerzés és tökéletesség reményében halad. A küzdelem az emberi élet értékesítésében nemcsak személyi vonalon, de közösségi értelemben is érdemszerző lesz. A világmindenségben beteljesülésben a krisztusi bekapcsolódással az evangéliumi tökéletesség érhető győzelmet hoz. Őáltala a földi pálya küzdelme értelmet, elismerést, örömet, tartalmat és örök jutalmat nyer a szeretetben.

19. A teremtett, a megváltott és megszentelt élet

Isten ide állított engem, ebbe a földi ökológiai rendbe. A teremtés nagy ajándékozás. Feltáru előttem az élet élményszerű hangulatban. Az emberi lélekben, mint egy tavaszi ébredés, levélbontás, kivirágzás, gyümölcsstermés. Mint egy gyermekszületés és boldog szülői ölelés. Az élet nemcsak létezik, de öröm is. Egymásnak közösen a Teremtő Istenben örülünk. Az ima végtelen jó érzéssel tölt el, szinte röpül a lélek. A találkozás a testvérekkel, a közösségi élet ezer és ezer élményt nyújt megbeszélésre. A Teremtőt nem zárhatjuk ki ebből a körből, feltáru a minden lélekben jelenlevő isteni szeretet. Az öröm egyensúly, az élet teljessége, a megélt cél, az élet értelme, szépsége, szerepe, tartalma és sikere. Elmerülök ebben a hitben, Isten fénye ragyog fel lelkemben. A jó Mennyei Atyát felismerem a földi élet útjain, a természetben, a testvéri közösségben, a termőföld csodájában, az emberi alkotás remekműveiben.

Különösen megérint a megváltó Krisztus szeretete, amelyet még kiskoromban a családi körömben fedeztem fel. A szeretet Mesterét láttam és ismertem ott fel. Vele találkoztam a boldog karácsonyi ünnepben, amikor megajándékoztuk egymást nemcsak vásárolt cikkekkel, de a boldog együttlét szeretetével, örömeivel. Érzem, Krisztus nélkül csonka maradna a karácsonyi szeretet. A küzdő ember számára nagy győzelem jelképe a feltámadás ünnepe. Húsvét misztériuma az életet egybefoglaló, összeredményt jelentő beteljesülés reménye. Találkozunk a keresztségben, a lelki tisztulást hozó újjászületés szentségében. A mindennapi szentmisékben, a szentáldozás örömeiben, a keresztre feszített Krisztussal való egységben. Jézussal érezzük át az egybetartozás örömét, a plébánia családi körében, a vasárnapi keresztény közösség élményében és az egyház világegységében. Együtt élem meg az egyházamban az elsőáldozást, a bérnialást, a házasságkötéseket és a papszentelés örömét. Isten népével a templomban mindig sajátságos élmény tölt el. A Szentlélek ünnepe, a megszentelő Istennel egyesít és nyújt nagy lelki örömet. A karizmatikus testvérekkel való találkozásban a Lélek egyedülálló élmény, emberi szóval nemigen kifejezhető hangulat. A fiatalság, a lelkesedés magával ragad. A lélek telhetetlenné válik az Isten-élményben. A Szentlélek megújítja a lelket, megvigasztal az elesettségben, boldoggá tesz az ünnepi öröm hangulatában.

Ezek a találkozások nagy élménnyel telítik meg a szürke hétköznapokat. A bensőséges imagyakorlatok mindennaposak. Megszűnnek a lehangoltságok, kigyógyulnak a lelki betegségek, és az idegfeszültségek. A vallás nem unalmas életvitel. Az ember átszellemül lélekben, belekapcsolódik az egyházi életbe és megéli a Szentháromsággal való kapcsolatokat. Igazi lelki közösséggé alakul az élet. A kereszténység, tartalmas tevékeny sorssá, és mindenekelőtt örömteli találkozássá lesz Istennel.

20. Az emberiség sokasága

Az emberiség ma a fejlődés során számbelileg vezet az összes eddigi nemzedékek fölött. Szellemileg mérlegelve, minőségileg is a legmagasabb szinten áll. A földlakó a létkérdés problémáival küszködve, elbizonytalanodott a jövőjében, az élet szervezése és fejlődése aggasztja, a hittagadásban célját veszítette. A létkérdés tisztázatlanul kavargó előtte. A világnézeti irányzat nem megnyugtató. Nem tudja biztosítani a betevő falatot. Az életcél, az erkölcsi törvények, az egymás közötti kapcsolatok rendeződése aggasztó, a nevelési rendszer gondjai várnak rá. Mintha bénulás állt volna be. A hit háttérbe szorult, többfelé hiányokat mutat. Az emberek elégedetlenek, testi és lelki vonatkozásban szenvednek és küszködnek. Sem a földi, sem a mennyei dolgok nem tudják kielégíteni őket. Olyan helyzet ez, amelyben a tevékenység lendületre vár, de az ember nem tudja, hol és mit kezdjen. Életirányt és célt keres, tájékozódni akar, ám hiányzik az élethez szükséges hit, alap.

Az emberiség egy család, minden tagja testvér, akit szeretni kell, akit el kell fogadni, aki megváltásra szorul, aki tudásra éhes, de aki a kölcsönösség jegyében nagy szolgálatot tehet a közösségnek. Itt mindenki megtalálhatja azt, amire szüksége van, ha szeretet van. Ez az élet az istenhitben ébredő élet, amely ma még megosztott a hitben és szeretetben, de közösségi szinten keresi a jövőt.

A népvándorlás korában a munkakeresőt előbb meg kell tanítani dolgozni. Az az érzésünk, mintha ott találnánk magunkat a több ezer évvel ezelőtti primitívizmus korában, amikor elindult az ember a fejlődés útján. A különbség csak abban van, hogy egy része a mai földlakóknak kultúrát ismerő szórakozó és élvező, a másik fele meg írástudatlan primitív és éhező. Óriási feladatok várnak mindkettőre. Nemcsak kenyeret, de kultúrát is, szellemi és anyagi javakat kell osztogatni egy időben. Az elmaradottakat úgy kell lábra állítani, mint a kisgyermekeket.

A lelkeségi mozgalmak mai szinten nem annyira a világ távolabbi tájaira szólítanak a missziókba, mint inkább itthon fogadni a népvándorlókat. Szóval a misszió tevékenység megtalálható a szomszédban, a közömbössé vált, hitehagyott rokonokban is. Mindamelllett a hithirdetőt távolból érkező írástudatlan csoportok is igénylik. Ötletesen, leleményesen kell, hogy feltalálja magát a lélekmentő. Nem hatalmas tudású, de kitarult szívű és szerető embertárs kell, hogy megmutakozzon és helytálljon.

21. A földlakók egysége

Sokféle ember él a földön. Nemzetek és nemzedékek kapcsolódnak egybe a leszármazottaikban úgy, hogy rájuk sem lehet ismerni az ősökre. Népek és kultúrák keverednek, emelkednek fel és süllyednek el. Egyszer már csak földlakókról beszélhetünk. Kihangsúlyozott lesz az értelmes ember. Jelenleg a sokaság egyesülése van folyamatban. Ez meghatározója lesz az emberi nagycsaládnak a jövőben. A versenyek, a tudományos kutatások és sikerek egyre jobban közösségi szervezésben jelennek meg. Az együttműködés a társadalomban már természetes. A kisebb kollektívek nagyobb olvadnak, nemzetközi szervezetekké alakulnak, uniókká egyesülnek. Ezek már névtelenül alkotnak, dolgoznak, feltalálnak és lepik meg a világot eredményeikkel. Kialakul egy egységes emberiség.

Nagycsaláddá alakulnak a földlakók. Ez a folyamat meglepő. Átfogó intézkedések vannak az elmaradottak megsegítésére. Eddig ezt javarészen vallási szervezetek bonyolították le. A holnap még többet ígér ezen a téren. Az egyesülés alapja a közös isteni eredet, a közös feladat és cél. Ezen immár tudományos körökben is dolgoznak. Ha a szeretet és lelkiismeret vezető szerepet kap, elérhető lesz a háborúk végleges felszámolása. A katasztrófák idején a békés termelés, a közösségi érdekek egyre jobban felszínre kerülnek. Végül is össze kell fogni a bűnözés és éhség megszüntetésére. Ha továbbra is kidomborodnak az együttérzés és a közös sors érdekei, megvalósulhat a vallási közösségekben az egyistenhit. A kereszténység eddigi szerepe az elitcsoportban, a karitász tevékenységében példás. Az egyházak közösségi szervezete nagy jelentőséggel bír a fejlődés menetében. A további szerveződés célja az emberiség megmentése, a szeretetközösségek terjesztése és kibővítése. Mindenkor földi törekvés korunkban az egység megteremtése és a közösségi élet megszervezése. Ha ez sikerül, a földbolygó fejlődésének csúcspontját ünnepelhetjük.

22. Kollektivizáció vagy széthullás

A világ nagy igénye és hiánya a Szentlélek. Egyre gyakrabban és mind több helyen mutatkozik szükség az elfogadására. A tagadás korában nem is annyira az értelemhiányt kell felróni, mint inkább azt a világot, amely az erkölcstelen életet kiváltotta. A hittagadás olyan szélsőséges tünet, amikor a gyenge akarat győz az értelem felett. Ez viszont az erkölcsi életet támadja meg és szereli le. Isten az életet a lelkiismeret védelmébe állította. Ez, a tökéletesedés kibontakozására kapott isteni ajándék. Az életcél, a tevékenység, és annak egyensúlyi állapota van benne megfogalmazva. Ebben a legszebb emberi eredmények és értékek vannak összefoglalva, és kerülnek megvalósításra. Az értelem feltárja az örök igazságot és az élet csúcsra emelkedik. Ám Isten nemcsak az egyéni életet akarja érvényesíteni. Az egyéni élet a közösségbe kell bele olvadjon és a közösséget célba kell vezesse. Ezt nevezzük fejlődésnek, amelyben a világépítő tervek, a biológiai egyensúly, az egész természet, egy végtelen jövő is van megfogalmazva és összehangolva. Itt az értelem a tudománnyal kapcsolódik, alkot és valósít meg óriási terveket. Az értelmi bevetés olyan korszerű irányvonal, közösségi összefogás, amely minden emberre támaszkodik. Nincs olyan, akire ne volna szükség.

Azonban a hit tagadásával az emberiség rohan a szabadság esztelen útvesztőjébe, mint a rabláncról szabadult oroszlán. Elragadja a szenvedély az érzelmeket és fékezetlen cselekményekre kísérti a felkészületlen embert. Felszínre jutnak a tomboló, romboló ösztönök és uralomvágyra törekszenek. Ehhez hozzájárul a kábítószer, alkohol, amely az agyat életellenes irányba vezeti. Az élet a sokaságban összhangos szeretetvonalon kell, hogy szerveződjék. Az emberiség nagy jövője az összefogásban képzelhető el. A jóság, az önfegyelem, az értelmes, egymáshoz alkalmazkodik és építő jellegű. Az élet tönkremegy az egyéni szétforgácsolódásban és fegyelméletlenségben. Amit eddig a vallás évezredek nevelésben, az emberiség megszelídítésében, a munkavállalás fegyelmében elért, egy politikai rendezvény egyetlen felvonulásában letiporhat.

23. A feltámadás hitében

„Amikor látta, hogy sírnak, Jézus lelke mélyéig megrendült.” (Jn 11,35) Jézus által beletekinthetünk az isteni Lélekbe. A szeretet mélységébe, amely feltárul az emberi lélekben. Jézus együtt érez Máriával és Mártával a testvérük elvesztésében. Lázár meghalt, a jelenlevők mind siratják. Itt Jézus sem lehet kivétel. Megrendül a földre szállt isteni Szív, könnyekre fakadt. Valaki megjegyezte: „Nézzétek, mennyire szerette.” Ez a fájdalom nem mélyülhet tovább. Jézus meg akarja állítani a könnyeket. Odamegy a sírhoz, elhengerítik a követ, és ő

égre emelt szemekkel imádkozik: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.” Azután beszólt a sírba: „Lázár, jöjj ki!” S a halott kijött.

„Már csak rövid ideig marad köztetek a világosság. Addig járjatok, amíg van világosságotok, nehogy elborítson titeket a sötétség. Aki sötétségben jár, nem tudja hova megy. Amíg veletek van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek.” (Jn 12,35-36) Az isteni szeretet könnyejtése az emberek feltámadása. Az emberi lélek az Isteni Lélekből meríti az életet. Az isteni könnyekből lábra áll, mint Lázár. Újra éled a halálból. Új élet fakad a bűnbánatban. Csodák történnek. Az emberiség Krisztus könnyein újjászületik, új fényt talál a jövőhöz. Föltámad.

A sötétség kora is egy olyan fordulat, amelyben nem egy Lázár támad fel, de az egész emberiség. Ez a fény csillan meg az Üdvözítő szemében, aki megsajnálja az emberiséget. Itt is elhangzik a nagy szó: „Lázár jöjj ki! S az emberiség kijön a sírjából. Pedig a jelenlevő testvér úgy nyilatkozott, hogy: „már negyednapos és szaga van!” A lehetetlenből is életet adhat a Teremtő. Ehhez csak hitre van szükség. A hit fényében minden lehetséges. Itt a feltámadás kezdete, és ez az, amit meg kellene, hogy értsenek az emberek. Feltámadni csak ott lehet, ahol hit van.

A lét megmozdul a holtak nevezett földből a teremtéskor. Hát a holtak nevezett ember miért ne mozdulna meg az isteni szóra? Isten képes feltámasztani ezt a holtak nevezett világot is. Ezt nem hiába írta le János evangélista a tanulságunkra. A hit isteni erő, még akkor is, ha már kicsordultak a halott felett a könnyek. Jézus velünk sír, de feltámaszt, csak higgy! Ebben van az újjáéledés, a megtérés, a nagy világváltozás, a jövő. Ez az Üdvözítő küldetése itt a földön. E mellett nem volna szabad elhaladni. Az élet a holt anyagból származik, de a teremtő erőből mozdul meg. Az élet nem halad fordított menetben. A holtá vált ember merev, de csak hit nélkül. A halál után jelenik csak meg az igazi élet, a hitben meglátott örök élet.

Amikor a világot „temetjük”, hasonló hittel tegyük, vagyis azt nem kell temetni, mert feltámadt. A Teremtő már számtalanszor lábra állította a válságok idején ezt az emberi nagycsaládot. A hitben minden lehetséges. Ezt a kort ne temessük még el, hanem támasszuk fel a hitben. Ehhez először is krisztusi lelkület kell: könnyet ejteni az áldozat felett, azután hittel kell megnyitni a sírt. Ez azt jelenti, hogy bizalommal fogunk hozzá a feltámasztáshoz Krisztusunk hitében, a Szentlélek erejével.

24. A Szentlélek és a világ

A Szentlélek vezet és irányít a fejlődésben, a mindennapi élet programokban és tervekben. Ehhez csak egy szükséges, hogy átadd magadat a bizalom jegyében. A szeretet itt elengedhetetlen tényező, mert a teljes átadás az optimális együttműködés feltétele. Ha csak egy ilyen eset volna is a földön, nyomában nagy eredmények, kezdeményezések és sikerek születnének. Kérdezhetnénk, milyen világ és jövő várhatna a bolygónak az életére, ha minden lakója egységének tudatában élne, együtt érezne és együttműködne? Nem lehet mellékes tehát a teljes hit kérdése a földön. A karizmatikus és más lelki csoportok szervezése nem egy a sok hobbyból, amelyet szórakozásként kitaláltak. A lelkeségi mozgalmak és azok terjesztői, óriási feladatot végeznek. Átalakul a világ. A bűnözők, a hitetlenek, a közömbösök megtéréssel megoldódik a korválság. A Szentlélek segítségével rendeződnek a konfliktusok, alakul a világbéke, a közösségi ügyek, szerveződik a kollektív élet, megteremtődnek a feltételek a bolygó ideális egységéhez. Ez volna a fejlődés természetes további vonala és a jövő biztonsága. Az emberiség nem kaphatja meg csak úgy, hit és erőbefektetés nélkül, csoda módra az egység kegyelmét. Ha Isten nekünk ajándékozná is ezt, az eredmény az emberi hozzáállás nélkül negatív lenne. A szembehelyezkedő erők mindent visszautasítanak. A megtérést lépésről-lépésre, egyénről-egyénekre kell végbevinni és terjeszteni. Ekkora világ és

tömeg, bizony nem csekély munka elé állítja a kereszténységet és az aránylag kevésszámú lelkiismereti csoportokat. Hátha még ezt a munkát tagjai csak nyaralási, szórakozási, vagy pihenési lehetőségeknek tekintik? A népsokasodás arányával is számolni kell, más problémák megoldását is szemmel kell tartani. A testi-lelki éhség talán egyenlő arányban jelenik meg előttünk. Az imaszervező tevékenység olyan tényező, amely meg kell előzze az evangelizálást, a jótékonyság pedig állandó kíséretével kell, hogy biztosítsa az éhező tömegek kenyerét. Az elit legyen szervezője a laikus csoportoknak, a szélesebb tömegeknek, akár más felekezeteknek. A mennyei Atya jósága, a krisztusi szeretet, a Szentlélek tüze kell sugározzon minden szóban és elhangzott beszédben. A jövő nemzedékére, fiatalságára van szükség. Mennél nagyobb tömeg meghódítására, és azzal már világméretűvé válik a beindult lelki mozgalom. Bízni kell Istenben és tenni kell, amit sugall a Lélek.

A láthatatlan világ elismerése és elfogadása nélkül az ember mentőakciója nem érvényesülhet: a világ a külsőségekben vesződik, és abban látja a fejlődést. Márpedig a lélek bensőleg mozgat. Ahogyan az emberi lélek a testének az irányítója, úgy Isten Lelke az Univerzum és e Földbolygónak benső éltetője. Összhangra kell találjon a földi lelki ember az Univerzum irányítójával a lelkiismeretben. Ahogyan az egyéni személy a lelkiismeret szavára cselekszik, éppen úgy kell, hogy a Világmindenség kapcsolatában a bolygónk Isten irányításával haladjon.

25. A teremtés – élet – feltámadás

„Amit elvetsz, nem hajt csírá, hacsak el nem rothad. Amit elvetsz még nem növény, az csak azután fejlődik ki. Isten adja neki a testet, minden magnak a neki megfelelő testet... Nem minden test egyforma, hanem más az emberé, más az állaté, más a madaré, más a halé... S van még égitest meg földi test, de másként ragyog az égi, másként a földi. Más a Nap ragyogása, más a Hold fényessége, más a csillagok tündöklése, sőt az egyik csillag fénye is különbözik a másiktól.” (1Kor 36-41).

„Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jönnek majd elő? Ahogyan az élet születik, úgy lesz a feltámadás is. Amit elvetsz, nem hajt csírá, hacsak el nem rothad... Romlásra vetik el, romlatlannak támad föl. Dicsőtelenül vetik el, dicsőségben támad föl. Erőtlenységben vetik el, erőben támad föl. Érzéki testet vetnek el, szellemi lét támad föl. Ha van érzéki test, van szellemi is. Az első Ádám élőlényé lett. Az utolsó Ádám éltető lélekké. De nem a szellemi az első, hanem az érzéki, aztán következik a szellemi. Az első ember földből való, földi, a második ember mennyből való. Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, amilyen a mennyből való, olyanok a mennyekiek is. Azért, hogy a földi ember képét hordozzuk, a mennyeknek képét is fogjuk hordozni. A test és vér nem öröközheti Isten országát, sem a romlandóság a romolhatatlanságot... Ennek a romlandó testnek fel kell öltenie a romlatlanságot, ennek a halandónak a halhatatlanságot. Akkor teljesedik be az írás: A győzelem elnyelte a halált. Legyen hála Istennek, mert győzelemre segít minket Jézus Krisztus, a mi Urunk által.” (1Kor 15,35-58).

Szent Pál apostol már kétezer évvel ezelőtt a fejlődélmélet mélységeit kutatta. Ugyanezt a legelismertebb egyházi evolúció-kutató, Teilhard de Chardin is észrevette benne, és egyetemes evolúciót látott meg a teremtéstől a befejezésig, az úgynevezett Omega pontig a mennyben. A kereszténységben a feltámadás pontja ez, az örök élet hazájában. Ott lesz a beteljesülés, a fejlődés nagy győzelme. Nem céltalan üres járat ez az egész élet, sem ez a hatalmas világegyetem. A fejlődés örökös mozgás, tevékenység és eredmény. A befejezés a csúcspont: az eredmények összegezése. A nemzedékek, a közösségek, az Univerzum együttesének minden lakójával való találkozás és eredmény összegezése. Itt találunk majd áttekintést a Világmindenség felett és látjuk meg Isten végtelen nagy dicsőségét. Krisztus

eljött, hogy feltárja már előre ezt a nagy győzelmet. A földi fejlődés sora nem a földön fejeződik be, hanem az égben.

A földi pályafutás a mennyben folytatódik és az ember ott új életet talál, új hazát, örökkévalóságot. Ez új teremtéstörténet, az emberiség új pályája. Ez már nem testhez kötött állapot, de tiszta lelki és már nem kísért az anyagi világ. Új világ, új életmód lesz, a lélek tiszta további kibontakozása, nagy földi ellentétek nélkül.

26. Az emberi boldogság

Minden ember boldogságra vágyik. Azonban ahány ember van, annyi féle módon képzei el a boldogságot. Csodálatos egy érzés a boldogság, amely az emberi összhangolt természetből fakad, és már Isten a benső vágyakba ültette annak ösztönét. Isten nemcsak teremtett, de minden embert boldoggá akar tenni. Ez a lelki élmény benső hangulat, érzés, amelyben mindenki magát kellemes érzésben, örömmámorban találja. Az emberi lélekben Isten gondolatai, élményei, megosztott boldogsága sorakozik fel. Az öröm olyan fogalom, amely bizonyos eseményhez, elért eredményhez, befejezett munkához kapcsolódik, vagy egy elért célt valósít meg. Isten szándéka ezzel az, hogy rávegye, oda édesgesse az embert a tevékenységre, céltudatos alkotó munkára, és rávegye a kenyérkeresetre, a megszerzett élelem kellemes érzésére, a jóllakás öröméhez. A siker szinte megszedíti. Az egyik kisebb eredmény a nagyobbhoz vezet és többre sűrget. Ebben fogalmazta meg a Teremtő az embert a több létre a további kibontakozásra. Így lesz a nagy tudós, a hírneves mester, a világhírű művész, a Nobel díjas kitüntetett a sportverseny aranyérmese. A kisgyermek életében ez az édesanya csókja és dicsérő szava vagy az iskolai bizonyítvány kitűnő eredménye. Végül is ebből a dicséretből indul el a szorgalmas ember és befejezi a világhírű elismeréssel. Ezek az emberek a nagy küzdelem és erőbefektetés után megéreztek a benső lelki örömet, az elért eredmény boldog érzését. Ha ez a lélek nem úszna a boldogságtól a kicsiben, aligha lennének nagyok. Így emelkedik föl az ember és az egész emberiség a kultúrában és minden más tekintetben. Ezért kell a gyermekeket rászoktatni a tanulásra, a munkára édesgető, mosolygós, jutalmazó, örömteljes hangulattal.

Tulajdonképpen a jó Isten az, aki minden apró kicsiny eredményt jutalmaz, megfizet lelki örömmel és megelégedettség érzetével. Ám mi történik akkor, ha valami nem sikerül? Ha valaki ügyetlen? Hogyan zárul egy sikertelen nap? Mi történik a negatívumokkal? Ezek bizony lehangolnak, bánatot keltenek a szívben, visszahatnak az idegrendszerre, elkészerítik a lelket, fájdalmat okoznak, olykor leszerelik az embert. Végül is beismerjük, hogy ennek így kell történnie. Kérdezzük, mi volna, ha a sikerek után éreznénk ezt a sok hangulatlanságot, negatív érzést? Azt hiszem, senki sem mozdítaná meg többé még az ujját se, talán még a táplálék szerzés esetében sem. Van tehát ösztönző szer a tevékenységre, de figyelmeztető válasz, rossz hangulat az elrontott munkára. Ezen két tűz között zajlik az élet. S a végén hálások vagyunk, hogy mindkettő van, mert így örökösén résen állunk, nehogy a munkában hibázzunk, nehogy ellustuljunk, vagy visszaéljünk képességeinkkel. Megelégedettek vagyunk, hogy ha Isten a kicsiny apróságokért boldog érzéssel fizet, akkor remélhetjük, hogy a végső életpálya végén is megfizet a földi fáradozásainkért.

Végül is hálások vagyunk a képességeinkért, amelyek ilyen apró kis jutalmazások során kifejlődnek, hogy a belső ösztönzések tökéletesednek és nagyobb sikerekhez vezetnek. A tehetségeket Isten ajándékozza, de nehogy ezek elveszenek, Ő mindig valamivel ösztönözi, felszínre hozza, tovább sűrgeti és tökéletesíti. Az emberiség élni akarását a nagy ösztönzők elvezették a felfedezésekig, kutatásokig, a művészetekig, a festészetig, szobrászatig, zenei alkotásokig, az építészetig, az irodalmi tevékenységig. A lélekmező óriási új területei tárulnak fel munka közben és az emberiség közösségileg emelkedik egy tökéletesebb

világszemléletig. Így kapcsolódik a sok kicsi apró öröm nagy sikerré és alakul a világ egy nagy boldog országgá.

Isten már a világot, a természetet versengésre, olyan hullámvásba állította, amely ösztönző tényezőként hat a tevékenységre, tehát kihívás a fejlődésre, a több létre, a felsőbb fokok elérésére. Tehát Isten részéről nemcsak elképzelt a haladás, de az már megszerkesztett minden lépésen, előre kiszámított a fejlődés útján. A boldogságérzet csak egy a sok biztató tényezőből. Az ember naggyá lett és naggyá lesz, mert a képességeibe beleoltva ott vannak a növekvés és tökéletesedés sürgető ábrándjai, érzései, vágyai. Hány testvérünkben lángolt már fel ez a törekvés! S ha az apának nem sikerült, akkor a fiának, vagy az unokájának szerencséje volt elérni a kívánt eredményt. Ezzel Isten a nemzedékek során is fenntartja a többé levés vágyát. Hasonlóképpen kísérhetjük a közösségi kibontakozást, az együttműködést a szervezett egységekben való kezdeményezésekben. Egyik kor versenyez a másikkal, közben emelkedik a színvonal. Isten a kereszténységben is megfogalmazott ilyen lelki növekedést, amely az egész emberiség érdekeit és javait szolgálja. Az evangéliumi elvek nagy szerepe a szeretettel átítatni az életet, hogy boldog legyen, leállítani a durva, erőszakos tényezőket és elindítani a fejlődést a nemesedés útján. Így lett a primitívekből a számítógéprendszer tudósa és a kőbaltát feltaláló őseemberből az űrhajós. Így lehet majd az atombomba robbantóból is evangéliumi béke- és világépítő, egységes földlakókat szervező, mennyországot teremtő szuperember.